

PRÁCZKI ISTVÁN



# HONFOGLALÁS VAGY BEJÖVETEL I-II

KADOCSA  
KÖNYVEK

4



**Práczki István**

## Honfoglalás, vagy Bejövetel?

### Nagymagyarország és Nagymoravia

A harmadik ezred elején, a magyarok kárpát-medencei „Honfoglalás”-a 1100 éves évfordulójának megünneplése, de főként az esemény értékelése körül elemi, de korszakos vita alakult ki az „ortodox és mondialista” történészek között. Ennek során most már végleg a feje tetejére állt az akadémikus és „hivatásos” történészek által már több, mint 100 év óta diktált őseredtetan. Ma ugyanis már összeomlóban van az a fixa idea, hogy a betelepült magyaroknak sem az itt élő jászok és hunok, sem a gepida avarok nem rokonai. Mi ugyanis a történész tudorok tanítása szerint észak-nyugat szibériai népcsoportként jelentünk meg a turáni síkságon, majd megtört népcsoportként éltünk a „zsidó Kazáriában”. Innen pedig a besenyők támadásaitól pánikba esve, a kazárok fegyveres segítségével menekültünk be a Kárpát-medencébe.

A Glatz és Kristó kabátujjából szónokló áltörténészek szerint, a magyaroknak nevezett pogány hordák aztán leigázták az őslakosságot, és megsemmisítették a szlávok közép-európai birodalmát Nagymoráviát, vele természetesen tönkretették és kisajátították az itt virágzó *nagy szláv-, dák-, román- és bolgár kultúrát is*. Előtte azonban eltanulták tőlük a városi közházás életmódot, sőt a föld- és szőlőművelést is. Ezután már csak kereszténnyé kellett válnunk, hogy a nyugati katolikuskereszteny Európa méltó szolgálói legyünk.

**E**zzel a gyökeréig hamis és rosszindulatú felfogással szemben mely jószerivel még köszönő viszonyban sincs a valósággal, két markáns szittya-magyar irányzat alakult ki és harcol igazáért úgy, hogy meredeken tagadja az akadémikus finnugorista származás-elméleti felfogást. (A finn-ugor rokonságot ugyanis elismerik, csak némileg más eredet-magyarazattal.) Ehhez viszont egy negyedik neológ-irányzat is csatlakozik. Ezek ugyanis az újonnan jelentkező „Köstleri kazárosítás” hívei. Ez a csapat aztán közös fronton küzd a másik irányzat ellen, vagyis a Szittya-, Sumér-, Akkád-, délnyugat-ázsiai kaldeus őshaza kutatói ellen.

Az igazsághoz tartozik azonban az is, hogy a *Szittya-Hun-Sumér Őshaza* hívei sem egységeseek. Nem tudnak ugyanis közös, de legalább is „jólkordinált felfogást” kialakítani. Ők is vitatkoznak, sőt ütköznek, de ez teljesen normális, hiszen nem kis dologról van szó. Az viszont ma már kétségtelen, hogy sok „megtévedt” finnugorista is hajlandó kompromisszumokra, hiszen már a finnugoristák közül is sokan elfogadják **László Gyula Kettős Honfoglalás** elméletét is. Ez pedig közvetve azt jelenti, hogy bár csak esetenként, de mégis „de facto” elismerik a hun, avar, magyar folytonosságot. Sajnos „de jure” nem hajlandók feladni a „klasszikus” finnugorizmus egyetlen düledező bástyáját sem. Még mindig inuk szakadtáig ragaszkodnak a *társtalan és rokontalan magyarok származás hordávé minősítéséhez*, továbbá a kegyetlen, barbár és műveletlen turániak „pogány imázsának” a fenntartásához.

Az „ős-magyartalanítás” eme felkent tudorai természetesen méltóságon alulinak tartják a „délibábos magyarkodókkal” való nyílt vitát. Ők ugyanis a „hatalom birto­kosai” és mindent magukra fordítanak. Az ellenlábás felet sem tudományos konfe­renciákra meg nem hívják, sem a lapjaikban, folyóirataikban és más kiadványaik­ban nekik publikálási lehetőséget nem adnak. Magyarul „a szittyás suméristákat” kiszorították a magánkiadás periferiájára. Az állami, a hivatalos pénzekkel dotált fórumokat és kiadványokat pedig saját hitbizományuknak tekintik.

Sajnos, ott tartunk, hogy ők még a harmadik évezredben sem az igazságot kere­sik, hanem az egyre tarthatatlanabb elméleteiket, a legújabb kutatási eredmények elhallgatásával és eljelentéktelenítésével mentegetik. Az egyre nagyobb tekintélyű ellenfeleiket pedig egész egyszerűen nem létezőnek tekintik, holott azok „kellemet­len elméleteiket” egyre több bizonyítékkal támasztják alá. A kezükbe jutott dolgo­zatokat pedig még csak meg sem bírálják, jól tudván azt, hogy ez már indirekt elis­merésüket jelentheti. Az „európa-konform” történelmet megdönthetetlen dogmá­nak tekintik, holott illő volna ismerni a tudomány legelső axiómáját, mely szerint *örökérvényű tudományos tétel eddig még nem létezett*. Sőt feltételezhetően a jövő­ben sem lesz ilyen.

Azt azonban be kell vallani, hogy a magyarok őstörténetének kérdéseiben ma­guk a „konzervatívok” is megoszlottak. Vannak olyanok, akik a turáni sztyeppéket vélik őshazának és vannak, akik a sumér, akkád birodalmat. Találha­tók azonban olyanok is, akik a Kárpát-medencét tekintik a hun, magyar népek ősho­nának, mint például *Magyar Adorján*. *Badiny Jós Ferenc* a tordosi kulturából eredezteti a sumér, pártus ősnépeket, míg Magyar Adorján a Csallóközi szittyá őskultúrában látja az összes hun-, magyar törzsek – bár sokkal inkább –, a magyaros<sup>1</sup> népek őseredetét.

Abban azonban mindannyian egységesek, hogy elvetik a „hivatalos” *Honfoglalás Elméletet és hazatérésről, vagy bejövételről* beszélnek. Arról a történelmi ak­tusról, amikor a hajdan innen kirajzott népek, időről-időre visszatérnek és az „idő vasfoga”, valamint a belső széthúzás miatt lerontott és pusztuló törzsek és nemzet­ségek megújulnak az őshazában. Az mégis kétségtelen, hogy a magyarok őstörté­netét illetően egyre szélesebb arcvonalon kezd kibontakozni az a háború, melyben most még csak az elővéd csatározások folynak, és a döntő ütközet még hára van.

A középkori csatában azonban már áttörés történt. *Heribert Illig* és *Skoda Zoltán* (meg más) kutatók felfedték, hogy a középkor kezdetén kolosszális csalá­dok történtek. Ez a magyarokat illetően azt jelenti, hogy az eddig megdönthetetlen­nek minősített papi krónikák, annalesek és okmányok nagy része szementeszedett hamisítvány. Ebből következik, hogy a hunok és avarok története egészen más volt, mint amit velünk láttattak a pápista krónikások.

<sup>1</sup> A magyaros jelzőt jobb híján alkalmazom. A magyarul beszélő törzsek és nemzetek csak az Árpádi Vérszerződés után váltak magyarrá, mint ahogy hunok, a Hun-birodalom tagjai lettek az Attilai Vérszerződéssel egyesített magyarul beszélő népek tucatjai. A magyar nyelv ősnéve, valószínűleg a mór vagy arameus arámi volt, de az érthetőség miatt ma még a magyaros elnevezést tartom helyesebbnek.

A magam kutató szerepéről pedig el kell mondanom, hogy nem vagyok hivatásos régész, vagy történész, csak egyszerű – úgymond amatőr – ősnyelv és ősvallás-kutató. Olyan „déliabós nyelvész”, aki az ősnyelv és ősrítés, valamint a szittyia valóság tudására – a szittyia háromszentségre – támaszkodva bátorodik a magyar nyelv elképesztő tudását kihasználva megcáfolni az évszázados tévtanokat, és az Európa szerte mindmáig hivatalosan folyó céltudatos hamisításokat. Munkám főmódszere a magyar ősszavak „kikérdezése” és megszólaltatása. Ezt ma egy régi szemléletű szakszóval etimológiának (a szófejtésnek) nevezik, de ez mint tudjuk, nem igazán népszerű a pragmatikus történészek körében. Tegyük hozzá, nem is minden ok nélkül. Véleményük szerint ugyanis az ősi és ókori leletek *kézzel-foghatóságával*, valamint az ősrítatok *látható tartalmával szemben az etimológia nem más, mint a szavak nyelvi csűrése-csavarása*, melynek vajmi kevés köze van a történelmi valósághoz.

Ha csupán az írásokban lévő kétértelműségeket és a középkori krónikások, valamint az újkori írók szubjektív magyarázatait vizsgáljuk, akkor szembevetendő az írások és a valóság „konfliktusa”. A mai tudomány segítségével egyre gyakrabban fellelhetők a szándékos torzítások és hamisítások is. Ezek tükrében pedig teljesen jogos a tiltakozás. Sőt, ha az elfogult véleményekkel telt ókori és középkori írásműveket veszem alapul, akkor a fenti vélemények igazságát nem volna szabad kétségbevonni. Csakhogy sokan elfeledkeznek arról, hogy *a szó és a fogalom sohasem a véletlenek szülöttje, hanem az emberi fejlődés törvényszerű szellemi terméke. Bár – főleg a sötét középkorban – nem ritkán csak a hatalom gyakorlóinak az eltorzult tükröképet vetítik ki, jelenítik meg az emberek előtt.*

**A** mai tudomány művelői hajlandók elfeledkezni arról is, hogy az ősszavak, amelyek az istenséggel, a valláskultúrával és a nevüket viselő földrajzi és történelmi nevekkel és elnevezésekkel, szent fogalmak. Ezek tehát maguk is *masszív történelmi dokumentumok*. Olyanok, mint az ókor építészet műszaki és művészeti termékei, vagy azok mai-maradványai és emlékei. Ezekkel szemben azonban az ősi és szakrális szavaknak van egy óriási előnyük. Amíg ugyanis az előbbieket a föld és a víz elrejtetheti, vagy az enyészet egészen a felismerhetlenségig rongálhatja meg, az *ősszavak, még sokezer év után is az eredeti jelentés tartalmukat hordozzák*. (Csak éppen tudni kell őket korabeli értelmükben elolvasni.)

A „klasszikus” (többnyire a finnugoros) etimológia kétségkívül csak a szavak nyelvi és morfológiai, vagyis alanyi és alaktani értékét kutatja. A nyugati nyelvek – főleg a görög és latin – fogalmait pedig „készpénznek veszi”. Őket tekintik a nyelvészet origójának és ősigazságának. Az pedig az eszübe sem jut, hogy feltegyék a kutatók kötelező kérdését: *A görögnek és latinnak vajon melyik nyelv az őse? Velük szemben az általam alkalmazott úgynevezett „Fordított Ékezés” módszere az ősszavak úki értelmét, az ősszók isteni tartalmát kutatja és fedi fel, aminek következtében nemcsak a földrajzi elnevezésekről kaphatunk pontos információkat hordó, megdöbbentő adatokat és jelzéseket. Ezen felül a történelem általában ismert, de felületesen megítélt eseményeiről is fontos dolgokat tudhatunk meg. A magya-*

ros nyelv „őskódjának a birtokában”<sup>2</sup> ugyanis lehetőségünk van az összezavart fogalmak eredeti jelentéseit „desifírozni” és azok hajdani tartalmát megismerni, amint azt a magyarok kárpát-medencei honfoglalásával kapcsolatosan majd sorozatosan láthatjuk és tapasztalhatjuk.

## Sabartoi Asfaloi és a Turkok

A honfoglalás évének történelmi szenzációja három népnek, a turkoknak, a kazároknak és a „*patzinákoknak*” a részint túldimenzionált, részint alulértékelt szereplése volt. A fenti népek beazonosítása és szereplése tulajdonképpen ma is tisztázatlan, ami helyenként súlyos történelmi anomáliákat takar el. Másutt viszont tévedések sorozatát váltja ki rendkívüli fontosságú történelmi eseményekben is annak ellenére, hogy a fenti három nép „*több, mint szoros*” történelmi kapcsolatban volt a magyarokkal. Mindezek ellenére nemcsak az átlag magyar értelmiségi nem tudja őket hová tenni, hanem a hivatásos történészek és történelem tanárok sem. Ebből és hasonlókból következik az, hogy a honfoglalás előtti nemzetközi helyzet több, mint zavaros. Ma ugyan már megállapítható, hogy főként azért, mert a korabeli háttér-irodalomból nem tudták kihámozni az igazságot. Így fordulhat elő, hogy a hitelesnek látszó információkat sem merik nyilvánosan elvállalni, így a nyilvánvaló tévedéseket sem merték megkérdőjelezni és a helyére tenni.

**E**hhez a munkához kívánom alapműként felhasználni Porphyrogenetos Konstantinosz (Biborbanszületett Konstantin, a továbbiakban BSZK) bizánci császárnak a „szakkönyveiben” kifejtett megállapításait és véleményét, melyeket főként a „*Birodalom kormányzásáról*” szóló munkájában olvashatunk. Főtámaszomként a mára elfeledett (elhallgatott) kiváló erdélyi történésznek, *Szabó Károly* akadémiai levelező tagnak az akadémiai székfoglaló művét használom fel, melynek címe: „*Bíborban Született Konstantin császár munkái magyar történelmi szempontból*”, mely munkát az Akadémiai Értesítő 1860. évi első kötetében olvashatjuk.

A császárról dióhéjban talán elég annyit tudni, hogy Bölcs Leó császár fiaként 912-ben, a tőlészínüleg Árpád halála körüli időszakban született és 959-ben halt meg. Gyerekként koronázták császárrá, de gyakorlatilag nem volt hatalmon. A puccsal hatalomra jutott Romanosz Lekapenosz császár mellett társ-, de inkább *báb*-uralkodóként létezett, így meglehetősen sok ideje volt a tudományokkal foglalkozni.

(Meg kell említeni, hogy a „Kitatlált Évszázadok” szerzői szerint a grörög csá-

<sup>2</sup> A „*Fordított Ékezés*” módszerét a „Magyar az Isten” és a „Minek nevezzetek” című könyvekben részletesen kifejtem. Itt azt húzom alá, hogy „*Fordított Ékezés*” felhasználja a Rovásírás módszereit, a „*Fordítva-olvasást*”, a csak „*Mássalhangzókkal írás*” meg nem értésének torz következményeit. (Pld. A *hang és szótaglekopás* jelenségét és a „*Ligatúra*” = összevonásból eredő hibákat is.) A „*Fordított Ékezés*” módszere azonban arra a felismerésre alapul, hogy a *mai kultúrnyelvek, az ősi magyaros nyelv eltorzult utódjai*, melyeket a torzulások lefaragásával lehet vissza vinni az eredeti jelentésükhöz. (Az *ékezés* szó pedig a leírt szó jelentéstartalmának az értelmezése. A *szó* = az *ige* – Fordítva – (ezentúl FO) = *égi*, az *ékezés* = *ékezés*, pedig az igazság égi < isteni kifejtését jelenti. NB. Jézus mondása: *Én vagyok az Ige* !)

szárok egy része sem létezett. Ezzel most nem kívánok foglalkozni, de meg kellett említenem, hogy a középkori egyházi klézben volt történetírás jó része manipuláció és hamisítás.)

BSZK tehát megírta a fia számára a „*Birodalom Kormányzásáról*”, (De administrando Imperio) valamint az „*Udvari Ceremoniákról*” (De ceremoniis aulae byzantinae) szóló művét is. Ezekben részletesen foglalkozik őseinkkel és oly „döbbenetes” dolgokat írt róluk, hogy azokat sem a 19. sem a 20. századi magyar (és európai-, sőt világ-) történelemírás sem tudta (?) megemészteni. Ennek a legfőbb oka azonban az volt, hogy a császár műveltségét és tárgyi ismereteit nem igen lehet kétségbevonni, bármennyire is meglepők a fogalmazásai. Tény viszont az is, hogy kora „közlekeleti” politikájának avatott ismerőjeként már a bizánci birodalom földrajzi helyzetéből kiindulva is, átlagon felül jól ismerte őseinket, a hunokat, kunokat, kazárokat, kangárokat, kabarokat és a turkokat stb, de talán legjobban a szabír magyarokat.

BSZK, azért is hiteles személy a világ szemében, mert *Bizánc ezer évek óta a magyaros népek kedvelt, sőt szent városa volt*, ahol szittyá hunok, (dákok, szarmaták, gepidák, gótok, frankok, géták, mór-avarok stb.) és magyarok egyaránt otthon voltak. Ez a kapcsolat az Árpádházi királyok korában is végig fennmaradt. Aligha volt véletlen, hogy három magyar királynő lett bizánci császárné, köztük Piroska, I. László királyunk lánya, aki Komnenosz János császár felesége volt. Sok magyar főúr volt az udvarban, köztük *Tormás* (Tarhos, vagy *Thermes*?) herceg, Árpád nagyfejedelem unokája is. Ő volt az, aki nagy galibát okozott egy császári kérdésre adott válaszával. A császár ugyanis azt tudakolta tőle, hogy: „*Kik is vagytok ti tulajdonképpen?*”

„*Szabirtói Ősföldiek vagyunk, Felség!*” – hangzott a pontos és szabatos válasz. Pontosan ezt írta le a szerző is, de *görögül*. Csak hát a görög nyelvben a magyar rovásírás majd 50 betűjével – és ligatúrájával – szemben csak 24 van, így nem csoda, hogy a kettős mássalhangzókat (Cs- Gy- Ly- Ny- Sz- Ty stb.) nem ismerték, de a B-, C-, H-, és a J- betűket sem. A magánhangzók közül pedig képtelenek leírni az Ő-Ő és Ü-Ű- t, mivel náluk ilyen nincs. Így teljesen természetes, hogy a fenti szavakat talán maga a császár, vagy íródeákja mint „*Sabartoi Asfaloi-t*” írták le.

A turáni síkság a mi ősföldünk egykor a *Szabiria* (SZ-B-R) azaz szabír- (szibér) föld nevet viselte és így az Aral-tó ősnéve *Szabír-Tó* volt, hiszen az egész földrész neve ma is Szabiria < *Szibéria* (SZ-B-R). (Aligha kétséges, hogy a mai Szamara, Szimbirszk, Szamarkand városok a Sumér = S-M-R betűket rejtik.) A *sabartoi* szóval egyébként elég jól megbírkóztak a történészek, mert kitalálták a „*szavárd magyar*” elnevezést, ami ugyan teljesen abszurd, mert *két akkor még nem létező fogalmat társítottak*, egy akkor nem létező népnévvé. Ez azonban azért nem volt teljesen rossz, mert egyes *magyaros* törzsek neve akkor még egészen más, pld: baskir, kipcsak (-FO = kaspi-k), kaszap, avar, baszternák és szabir stb, volt. A másikk elterjedt elnevezésük a *túri, turáni* jelző főként a *hunok* népeit jelentette. A történelmi pontosság kedvéért alá szeretném húzni, hogy a magyar név csak Árpád

nagyfejedlemmé választása után lett a Vérszerződést kötött törzseknek, vagy nemzet csoportnak a szittyia szokásjogon alapuló hivatalos neve. A szittyia törzsek ugyanis a nagyfejedlem törzsének nevét vették fel. (A hun Attila által létrehozott hatalmas szövetséges birodalom is ezért lett Hun és ezért „tünt el” Attila halála után). Az új név azonban – érthető módon – rendkívül nehezen nyert polgárjogot más népek nyelvében, amire az a jellemző, hogy BSZK sem nevezte a magyarokat magyarnak, hanem csak *turk-nak*, vagy *türk-nek* hívta őket.

A *sabartoi* = *szabir-tói* fordítás helyességét bizonyítják a dunántuli *avar-szabar* földrajzi nevek is. (A hun, avar, magyar népek ősi szokás szerint városneveiket rendre magukkal vitték az új országaikba is.) Az avar név más olvasata = ős-avar, rövidítve *savar*, vagy *sabar*. Így lett Szombathely ősneve = *Savária*, vagy *Sabária* = *Szabária*.

A másik szó – *asfaloi* – kissé bonyolultabb: Az asfaloi név eredeti írása minden valószínűség szerint *asfaldi* volt. A görög kis D betű = δ azonban kézírással olyan, mint egy rosszul sikerült kis Ó betű, mely felül nyitott. Sőt hátrahajló szára a gót kis D-hez = ð is hasonlít. Így lett az ősföldi = *asfaldi*, majd *asfaloi*. (A görög és latin nyelv a magyar ö és ü hangokat A betűvel jelzi. A szurok, aszfalt /gör/ = *asfalt*-os, ami valóban *ősfölt* = *ősföld*, hiszen a sokszázezer éve mélybezuhanó föld jön fel a kőolajjal, melynek üledéke a „görög” aszfalt, valóban ősföld).

Ebben a jelenségben lelhető meg történéseink és etimológusaink egyik főbűne, ami abban jelentkezik, hogy a görög és latin írások tartalmát (sőt külalakját is) rendre kritikátlanul „egy-az-egyben” nemcsak átveszik, hanem a torzítás, tévedés „legitimálása” érdekében elméleteket, és még *törvényt is gyártanak*. Sajnos, tudorainkban fel sem vetődik az a gondolat sem, hogy a latin és görög ABC tökéletlenségében is lehetne (kellene) keresni a torzulás okait. Persze, ha beismernék azt, hogy a latin és görög írdeák képtelen volt jól és pontosan fordítani a magyart, akkor egyúttal bevallanák, elismernék azt a nyelvtörténeti „*borzalmat*”, hogy ezekben az esetekben az átadó nyelv, tehát a magasabb rendű nyelv, az *ősi magyaros nyelv* volt. Ennek pedig még a gondolatát is el kell hessegetni.

### Törökök-e a turkok?

Az ókortörténészek „*állatorvosi lovát*” azonban a *turk* (rovásírással T-R-K, görögül < a *Turk+osz*) szó testesíti meg. Ennek az összónak a meg nem értése és félremagyarázása okozta a történészek egyik legnagyobb, tetejében lényeghordó tévedését és torzítását. BSZK bizánci császár bennünket ugyanis nem magyarnak, hanem következetesen *turkoknak* (T-R-K) nevez. Ez érthető, hiszen már apja *Bölcs Leó császár*, a „*Taktika*” című művében is, (ahol sokat foglalkozik velünk) *turkoknak* titulál minket. Ennek eredményeként azután a neológ történész logika így működik: „*Ha a bizánci császárok azt mondják, hogy a magyarok turkok*”, akkor az nyilván úgy is volt, ergó mi magyarok: *turkok*, vagyis *török eredetűek vagyunk*. (A túriak = T-R-k azonban nemcsak turk, hanem türk, törk, tark /trák/ és FO = kart, koart, kurt és kürt /pld kúrtgyarmat, stb. alakokban is megjelentek és okoztak máig

tartó zavarokat. A trákok és osztrákok bizony T-R-K népek, amit piros-fehér zászlajuk ma is bizonyít.)

Ez a felismerés azonban kettős bajjal járt. Először is, ha valóban „törökök” volnánk, akkor nem lehetünk finnugorok, márpedig a akademikusok szerint nekünk, „ha szakad, ha török!” finnugoroknak kell lenni. A másik „baj” az, hogy a törökök viszonylag fiatal nép, így legfeljebb ők eredhetnének belőlünk és nem mi belőlük. Az Akadémia aztán kitalált egy „fából-vaskarikát”, tudni illik azt, hogy megpróbálták a törökök egy részét finnugorosítani. Úgy lettünk tehát turkok < türkök, hogy mégsem vagyunk a törökök rokonai.

Hasztalan igyekezet volt. Sok mindent megtakaríthatunk volna, ha nem feledkeztünk meg az ősi hun-avar fonák<sup>3</sup> rovásírásról és annak a szelleméről, az ősi egyenes (ortodox) gondolkodásmódról. A bizánci írástudók nyilván el tudták olvasni a magyarok rovásírását, csakhogy nem beszéltek a magyar nyelvet anyanyelvi szinten, így nem érthették meg jól és tökéletesen a magyar szót. Ilyenkor pedig arra „vetemedtek”, hogy *kitalálják és módosítsák* a szavak jelentését.

**E**zt tették a hun, magyar népek nevével is, akik magukat turániaknak és túriaknak nevezték és ezt (rovás-írással) jobbról-balra, így írták: T-R-K ami (akkor, balról-jobbra olvasva = K-R-T). Ebből hol *turk*-ot, hol *türk*-öt, vagy éppen *trák*-ot olvastak ki, de ebből lett a *törk* < *török* szó is. (A történészek máig sem tudják hová tenni a *Trák birodalmat és a trákokat*. Pedig *itt vannak*: a T-R-K = *túrik*, vagyis hun, magyaros eredetűek. Ámde, tessék egy kicsit megkapaszkodni valaminben; az *osztrák* is = ostrák < *ős-trák*, tehát *ős-túri*. A Tírol = *Turul*, Stíria = *Óstúria* „véletlenül” is érdemes elfilozófálni.

A nemzetközi tudomány ma mai napig sem tud mit kezdeni a horvátokkal, akikről még a tárgyilagos kutatók is csak azt merik kijelenteni, hogy bár *nem szlávok, de eredetük ismeretlen*. Vegyük csak elő a horvátok „latin” nevét. Horvátország = **Croátia**, (C-R-T) a horvátok neve tehát: **croat**, ami – fordítva < FO = *taorc* < *töork* = törk, vagy türk, tehát turániak és így azután „hun magyarok”.

## Kik a patzinákok?

BSZK császár műveiben egy hatalmas népről beszélt, melytől „*még a turkok is féltek*”. Ezt a népet a modern történetírás a besenyőkkel azonosítja. Teszi ezt, egy tulajdonképpen *egyetlen egy „azonosíthatatlan” elnevezés alapján*. Ez a fenti hatalmas nép görög neve: a *patzinakitas*, (**Πατινακίτας**). Az eleink, a turkoknak nevezett magyarok – BSZK szerint – velük kapcsolatban jelentették ki, hogy: „*Ellenük soha nem fognak harcolni.*” Majd másutt *úgy is fogalmaztak, hogy: „A besenyők elleni támadásról még csak hallani sem akartak.”*

Mindez teljesen természetes, hiszen testvérnépről volt szó, akik egymás közt u-

<sup>3</sup> A magyar nyelvész oktatói kar teljesen megfélemedezett arról az „apróságról”, hogy bár 1000 éve latinos betűkkel és balról-jobbra írunk, de előtte (feltehetően sok ezer év óta) rovásírással és fonákjáról, az az jobbról-balra írtunk. Ezért sok szavunk még ma is így – fordítva-beszélve mondja ki az ősi „igazságot” az ősi értelmét. (sivatag = *gát-a-vis*-nek, zivatar = *a+rat-a-viz*, szerelem = *mell-lérez*. stb.)



gyan időnként harcoltak (verekedtek és csatáoztak is) de egymás ellen háborút soha sem viseltek. A történelmünk során a magyaroknak többször volt baja a besenyőkkel, de sosem úgy, hogy bennünket, mint nálunk hatalmasabb birodalom, legyőzni, vagy elnyomni tudtak volna. Ők tehát semmiképpen sem lehettek az a nép, melytől rettegett az akkori „keresztény világ”. *Ilyen nép az ókori történelem során csak egy volt, mégpedig a hunok, akik a kínai Nagyfaltól az Ibériai félszigetig uralták az akkori „Világot”.* Nekik ugyanis mind a bizánci, mind a római császárok adót fizettek, és akiknek mind a bizánci archimandrita, mind a római pápa „hűbérese” volt. Márpedig BSZK császár ilyen hatalmas népről beszélt és ezeket nevezte el *patzinákoknak*. Sajnálatos dolog, hogy a történészek, bár inkább történelem-tudorok őket mára besenyökké (?) szerkesztettek,<sup>4</sup> alakították át. Láthatjuk, az eredményt; „a klasszikus” indoeurópai összehasonlító szófejtés alapján az eredmény a következő: *a nagy és hatalmas patzinákok besenyők voltak. Punktum!*

Márpedig ez nem igaz, illetve nem így igaz. Az igazság ugyanis jóval messzebb gyökerezik, valahol távol a hun, magyar ősmúltban. És itt engedjék meg, hogy egy nagyon fontos kitérést tegyek a szittya Ősvallás irányába. Úgy vélem, már mindenkinek feltűnt, hogy a magyarok két népből álltak, állnak, a „magyarból és hunból”, amit az *akadémikus tudorok máig is elhallgatnak és tagadnak*. A hun, magyar iker-nép fogalma azonban már az ókorban kialakult, hiszen a *hungár* szó, valamint származékai: *hungária, hungairan, hungary, hongrie* jól ismertek. Csak azt feledtük el, hogy a *gar-* szó a *magyart* jelentette. Ezért a *hun-gar* (tetszik a finnugoristáknak vagy nem) = *hun* és *magyar*.<sup>5</sup>

A párosságot bizonyítja azon tény is, hogy a *hunok* turáni, túri *turulos-sasos* agyanevezett nőelvű népek. A *magyar* – szabirok, avarok viszont mezopotámiai, nubiai gyökerű *oroszlános* népek férfi-elvűek voltak. A hunok voltaképpen a *Túri Lúnak* (Hangugrással < HU = Tur+ul), vagyis a *Fehérlő* istennőnek a népe, későbbi szóval, a Boldogasszony népe. Őket egykor a Duna-mentén *szemeréknek* neveztek, kiknek egyik őshona a mai Szerbia, a hajdani *Szerémség*, vagy latinosan Moesia volt. Ennek a szemere népnek a leszármazottjai voltak a sumér < arameus népek is. Ők ugyanis az amazonoknak nevezett harcos nőelvű törzs utódai, kiknek főistene mindig a Boldogasszony volt és maradt. Más „nőelvű harcosok” voltak az alánok (a-lányok), a paszternánok (pásztornük), a besenyők (szebb-nők) stb. Róluk már szinte teljesen elfeledkeztük. Csak a mondák utalnak arra, hogy kik is voltak ők a valójában. (Jusson tehát az eszünkbe a szittya ősmonda, mely szerint Dúl király népe voltak az *alánok* = „a lány”-ok, akikből Hunor és Magor és kíséroiük feleségeket szereztek.). Kemény katonák voltak a *bese-nők* = *a besenyők* (bázs –FO

<sup>4</sup> Atilla megölése és a Hun birodalom szétesése után pápai utasításra *tilos volt* a hunokról beszélni (a hunok „eltűntek”), de főleg tilos volt róluk jót mondani. Nem volt véletlen a katolikus krónikások hunokat dehonesztáló és a napvallás ellen uszító tevékenysége. A hun helyett ezért találták ki a pacinák nevet is.

<sup>5</sup> A *gar-ger* szók a büszke magyart jelentették: Itthon nagy *garral* mennek. A góré = főnök = *gó r* < *ga r* = magyar, francia legény = *gars* = *gar*, a figyelem = *gare* < *gár*, (jön a magyar), a német büszke = *gier* = *gir*, a *gar* pedig a „mindent”, az istenséget jelenti. Stb.

= szebb-nük) ősei, a *roxolánok* = *o+roszlányok*, (< oroszlánok, vagy a-rosszlányok), a *katalánok* (a < catalán) = *csata-lányok*, a *jászok* = *i+jászok*, (vagy hajasok), a *paszternákok* = *pásztor-nők*-ok. Stb. Ezek a „nőelví” törzsek a turáni mariarchális nemzetségek voltak. Az ő utódaik a közepes termetű *fehér hunok*, kiknek a neve a nyugati nyelvekben a *nőt* jelentette és jelenti.<sup>6</sup>

A fentiek is megerősítik, hogy az ősmagyar Fehérló Nőisten volt ez első isten, és *a nő volt az első „ember”*. (Az első ugyanis -FO = *ősle* = *ősló*, azaz < „Fehérló”. A *Ló* szavunk legelőször az istent jelentette. A ló-darázs, a ló-szilva, a ló-sóska, ló-tetű stb, összetételekben létezik mai is, mert a darazsak „istene”, tehát a legnagyobb: a *ló-darázs* és a vizek istene a = *vizi-ló* stb.) A sumérok istene a *Lugál* volt, ami *nagy Lút*, < NAGY LOVAT < a nagy Istent jelentette. A székely *lú* viszont már csak az embert és urat mondott. A hun népek, az ősi *nő-elví* nemzetek fiaik maguk is *LÓK*, bár nem olyan nagyok, mint a TŰRI-LŰ (= a Turul istennő), hanem csak *kicsik és picik*, mint a hunok, bessenyők, szarmaták, alánok stb..

A görög patzinák (**Πατξίνακ**) szó kiejtése „*pacinák és pacsinák*” volt, akik az oroszoknál *pecseneg*, a latinoknál a *piceo* < *picini* (picsini) és *bisseni* < *biceni* (*bicséni*) néven lettek ismertek. A magyaroknál pedig *besenyi*, *besenyő*, *bissei* (*micsei*) és *vezsenyi* elnevezést kaptak.

A görögös patzinák szó kultikus értelme kettős. Az első, *pacinák* = *paci-nagy*, a NAGY LÓ nem más, mint a Fehérló istennő. A „paci” a ló beceneve. Jusson eszünkbe, vajon a máig ismert paci szócska miből keletkezett. A paci szó azonban magában hordja a pici, a kis-ló, vagy csikó fogalmát is. Ennek természetes következménye, hogy a Fehérló napistennő ősi szittya beceneve a Paci Nagy, a Nagy Ló. A lányai az amazonok, akik később nőelví törzsekként lettek ismertek. Ezek voltak az alánok (a lányok), a paszternánok (pásztornők), a vesenyők (bézs - FO = szebb) azaz barna nő, rodolánok (oroszlányok) stb. Ezeket a „gyerekeket”, vagyis közös névvel hunnak nevezett ősi törzseket pici, azaz pacinak hívták. A *pacinák* = *picinők* tehát a nőelví törzsek leszármazottai voltak, kiknek ősmondája az órörög mitológiában még jól ismert volt. (Az olasz nyelv *picike* jelzője = *piccolo*, amit ma *pikkolónak* ejtenek, hajdan bizony *piciló* volt.

BSZK ősjelzője a patzinák tehát világosan beszél az értőknek. Érdemes összefoglalni: A patzinánok = a *pici-nők*, illetve *pici-lók* értelemmel bírt, amit a *paci* = a *kis lovacska* szó is magyaráz. Az alap itt a *pat-pet-pit* (P-T) ósszó, melynek szintén több jelentése volt és van. Az egyik a *kicsi és pici*, amiből a *piti* és a *pete* szó (apró és kicsi) is kialakult. (T = C vel /is/, mint *tapaszt* < *csapaszt*, *tönk* < *csonk*, *tömöcköl* < *csömöcköl*, stb.) Így a *piti* = *pici*, ami a franciáknál *kicsi* = *petit* (pöti) = *pici* és *pötyi*. Az (ang) *kicsinyes* = *piti* = *pici*. Az (ang) *kedvenc* = *pet* = *pete* < *pöttöm* = *kicsike*. De a díjnyertes kifejezés az *olasz kicsiny* = *piccolo* = *pici-ló*. A szintén olasz *Piceno* tartomány ősnéve = *pici-nő* és az úgynevezett „*picének*” = is

<sup>6</sup> Az első „ember” neve a *hun* és a „A NŐ” (az első Istennő) volt, hiszen az *egy és első* az a latin nyelvekben = *un, una és unus*, ami -FO = *Nu* és *a-Nu* < a nő és anyus, de ami a lekopott H visszatételével = *huna, hun* és *humos* lesz újra. Stb.

„picinők”. (Ámde „véletlenül” Besszarábia fővárosa a **Kishineu** = is kicsi-nő, ami a besenyőket idézi fel.)<sup>7</sup>

A PAT ősszónk másik jelentése a *házat és a hazát* jelenti. A Pat (P-T) az = *épít* szó valaha a **ház** és a **haza** neve volt, amiből a *pit-var* = „épít-vár” < a ház első szobája lett. A *put-ri* = házikó, a latin apa = *pater* = **ház-ur**, a (sp) ház előttére = *patio* < **pat-jó**, a görög emelet = *patari* = **pat-** (ház) **úri**, a nagyasszony = *patrona* = pat-ur-nő < a **haza úrnője** szavak keletkeztek.

A PAT szó úke is ősszó, -FO = TÁP, tehát a táplálék, az eledel. A *pat-táp* úki szó a két legfontosabb dolgot a házat és a tápot jelenti, ami nélkül nincs emberi élet. És, bármennyire is „hihetetlen” a **Kárpát** /K-R-P-T/ szavunk = *kör-pat*, azaz **kör-haza**. Sőt – megkockáztatom –, hogy Árpád neve sem az árpából eredt, hanem a pat-ból. Az Árpád név – ugyanis – rang volt, a fejedelem címe = R-P-T = Ar-Pat < *Ur-pat*, < a **Haza-ura**. A „latin” *patrona* szó, ami „isteni rang” volt, jelenti tehát a 1.= pat-ro-na = *pat-úrnő*, <a **haza úrnőjét** és 2.= *táp-urnő* = az **etető-ellátó** anyastennőt.

A **patzinák** szó tehát, mint minden ősi magyar szó, sok jelentésű. Jelenti elsősorban a **Fehérló** istennő katona lányait a *paci* < *pici-nőket*, a harcos amazonok utódait. E név általában a *hű+nőket* < a *húnokat* jelentette. Ebbe a fogalomba tartoztak azonban a többi nőtörzsek is, mint a már említett a *bese-nő* = besenyők, a *csatanő* = catana = katonák, az *alánok* = a+lányok stb. BSZK azon megállapítása tehát, hogy a *besenyők* = patzinák, nem helytelen, de csak részben igaz. *Ugyanis minden besenyő hun* < (*pacinák*) *volt, de nem minden hun volt besenyő* < *besenyő*.

A patzinákok tehát = *húnok voltak*, talán az úgynevezett fehér „magyarok”, a **Turul-nak**, a turániak istenének a népe. Ezért lengedezett Atilla vörös zászláján a „sas” képe, „aki” valójában a Turul volt. Személyes megítélésem azonban az, hogy Atilla nagy hun birodalmának a népe a „nagy-hunok” voltak, ami nem nemzet-név hanem mennyiségi jelzőként szerepelt. Atilla halála után a nagy szövetség helyett újabb, de kisebb nemzetscsoportok alakultak ki. A római történészek is megkülönböztették a nagy és kis birodalmakat. Dáriust pld, a nagy szittyia birodalom kényszerítette visszavonulásra Kelet-Európából ie. néhány száz esztendővel. Trajanus császár korában viszont kis Szittyia-oroszának (Scitica-nak) hívták a hun, szittyia szövetséget, mely a Kárpát-medencét, Moldvát, Besszarábiát és Dél-Ukrajnát foglalta magában. Ezek a szövetségek azonban már csak *kis-hun* országok voltak. Joggal feltételezem, hogy ezek a nő-elvű kis-hunok kapták a görögöktől a patzinák = **pici nők** becenevet, amely a nőelvű kis birodalmak szittyia népeit illette. (A mai Moldva < Besszerabia fővárosának „ősromán” neve: Chisineu, ami nem más, mint Kisi-neu = Kicsi-nő, azaz patzinák.)

A latin atya = *pater* és az „anya” = *patrona* mintájára a **patzinák** szó is a **kis-ter-**

<sup>7</sup> A sárgás-barna = *bezs* szónk afrikai „vissza-ütés”. Béza ugyanis visszafordítva = szép = *szebb*. A mai fiatalok szépek, de úgy akarnak *szebbek* lenni, hogy napoznak és barna színűvé < *bézzsé* lesznek. Az *ab-beszinek*, akik barnák = a-bézs-szinek < *bézs-színűek*. Stb.

**metű nőt** is jelenti. Úgy mint a sumér, akkád papkirály patiszi neve, aki maga is földi isten volt. A **Patizi**, vagy **Patisz i** = *Pat- Ísi*, vagyis *Pat-Ősi* = a Haza Őse < a **Haza Istene** volt. A görög *patzinai* egyik ősolvasata = paci-nai = *paci-né* < **pici-nő** jelentést hordozza.

## Magos és kos-nép

A nőelvű hunok örök társai a férfielvű magyarok voltak. A Fehérló társa pedig a Vörösló volt, gyerekük a Fehérlófia, kit a biblia Nimródnak nevez, aki viszont a szittyia mondák szerint Hunor és Magor atyja volt. A napvallás második ciklusában az addigi főisten Boldogasszony mellett megjelent a Magár < Mag-úr isten és együtt Párosistenséget képeztek, mely olyan volt, mint a dió, melynek belseje a két-részre osztott agyart ábrázolja. A Páros isten neve spanyolul dios, latinus pedig deus volt, és békében együtt uralkodtak a biblia kirának kezdetéig. Ekkor ugyanis az Úr, a férfi isten detronizálta a nőistent és Sátán-ként letaszította a Mennysországból, majd minden bűn anyjának „nevezte ki” és őt valamint a szittyia- pogány követőit, az ördögnek és ármánynak tekintették. A modern vallási tanokban pedig ezt már így is tanítják.

A Fehérló Nőisten népe tehát a hunok. A Magyar < Magár isten fiai, (A Mag-isten népe) pedig a magarok < a magyarok. A magyar ősnép másik elnevezése a *kos*, *kusita nemzetség*, mely nemcsak „magos” és *okos* (hanem hímként „kos” is) melynek egyes törzsei az *avar* (a-vár- építő) nevet viselték, de a *móri* (*mára*) és *szabir* nevek is őket jelenítették meg. Ezt a magas népcsoportot más szóval szikambernek (szikas arcú embereknek) és *fekete magyaroknak nevezték*. Ők azok a hatalmas, két méteres emberek, a (déli) *deli-daliák*, kik Nubiából, Etiópiából és a Mezopotámiai tájakról jöttek. (Oda állítólag a Himalája /Humalája = Muh < Méh = a kotlós alja/ és Kaukázus /kő-kas = küház/ lábaitól jutottak Afrikába.) Ők az oroszlanos népek, így piros-fehér zászlajukat az oroszlanok vagy a sasok (turul) díszítik. (Az oroszlan neve arabul és héberül talán nem véletlenül = *szabur*, ami szabirt jelent.)

## Turkia és a Szerémség

A kényszerűen hosszú és elég bonyolult előkészítés után rátérhetünk annak a kardinális problémának a *megoldására*, ami a Kárpát-medencei „országok” területével és elhelyezésével kapcsolatos. BSZK ugyanis többszörösen és pontosan (napi járóföldben is) megadta a kelet-európai nemzetek és népek elhelyezését, de ezek a *pontos adatok elemi pánikot okoztak az akadémikus tudorokban*, hiszen sehogy sem tudták, és tudják a császár által megadott „térképet beazonosítani”. Ezen nem is csodálkozom, mert BSZK még a kereszténység felvételével megindult nyelvrontás előtti „ősi” magyaros nyelven adta meg az információit, amit a *keresztény krónikás írás-tudomány* már nem tudott – *de nem is akart* – követni.

Az új zsidó-katolikus vallás Európája már nem volt képes megérteni az űki rovasírásos szittyia magyar nyelvet. Egyre inkább elfogadták a nyugat-európai kato-

likus papok és szerzetesek *latinus olvasatú* meglehetősen tömény hazugságait, mintsem higgyenek akár *BSZK-nak*, akár *Anonimusnak*, vagy *Kézainak hittek volna*. Ők ugyanis az ősi igazságokat fogalmazták meg. Ezek pedig nyilvánvalóan vörös posztót jelentettek és jelentenek a mai napig is a „bach-huszáros” történelem-és nyelvtudomány bikáinak a szemében.

*Személyes véleményem az, hogy BSZK írásai alapjában hitelesek és szemléletek, de nem elég pontosak*. Ámde nem feledhetjük el, hogy az információ áramlás akkoriban nagyon is primitív, vagy pedig nagyon bonyolult volt. Ennek gerincét a „diplomáciai beszámolók”, a kereskedők és utazók (kémek) elmondásai adták. A nép soraiban viszont tovább éltek a szájról-szájra szálló elbeszélések, regék, mondák és mesék. Ezek pedig *többnyire későn és nagy hibaszázalékkal adták vissza a valóságot*, melyet a közvetlen résztvevőkön kívül talán senki sem ismert hitelesen és pontosan.

Nem csoda tehát, hogy nagy volt a tévedés lehetősége, hiszen ebben benne volt az írói vélemény „szabadsága”, azaz pontatlansága is. Ha azonban a valóságot kívánjuk kihámozni, akkor ezeket a hibákat ma már „tudni kellene leszámítolni”. Tartózkodnunk kell tehát attól, hogy egy modern 20. századi térképen, kilométer mérővel a kezünkben ellenőrizzük le az 1000-évnél is idősebb közléseket. Ily módon ugyanis nagyon sok meglepetés érhet bennünket, holott csak arról van szó, hogy már, (vagy még) nem jól értjük az akkor leírt szavakat.

Válgjunk tehát a dolgok közepébe és vegyük elő a 13. fejezetet ahol a császár *Turkia* szomszédairól beszél: „Nyugat felé tőlük Frankia van, észak felé a Patzinákok vannak, dél felé Nagymorávia terül el, és a hegyek felé Hrovátiával szomszédos”. Másutt pedig azt írja, hogy: „Kelet felé szomszédok a Bolgárok és őket az Isztros (a Duna-folyó) választja el, észak felé a Patzinakiták és nyugat felé a Frankok, míg délfelé a Horvátok laknak”. Van azonban egy „pontos” kapaszködő is: Arról beszél ugyanis, hogy: „Trajánus hidja (Vaskapu) **Turkia kezdeténél van, ahonnan Belagrada 3 napi járóföldre található. Onnan újabb kétnapi járóföldre van Sirmium (Mitrovica). A folyón túl van (Száván-túl) az a Nagymorávia, melyet a TURKOK megsemmisítettek, melyen Szfendiplokosz (Szvatupluk) uralkodott**”. Végül BSZK arról beszélt, hogy: *a turkok ott élnek, ahol a Titza = Tisza, Timeszesz = Temes, Moreszesz = Maros, Kriszosz = Körös folyók vannak*.

Ha egy Nagy-Magyarország térképre tesszük rá az adatokat, akkor nagyon kusza képet nyerhetünk. Ezen azonban nem csodálkozhatunk, mert ha arra gondolunk, hogy mennyire tájékozatlan a mai értelmiségi a 80 év előtti Nagy- Magyarországról, pld. a Monarchiáról, akkor az akkori tévedések és pontatlanságok már értehetőbbek lesznek. Alá kívánom húzni, hogy *BSZK korát a katolicizmus nagy előnyomulása jellemezte, amikor a római pápák kezébe került az európai politikai „főhatalom” is*. Céljuk tehát a katolikus vallás szóval és vassal (fegyverrel) történő terjesztése volt. Kelet Európával pedig alig törődtek, az ottani eseményekről allig tudtak valamit.

Ha megpróbáljuk a mai térképeken behatárolni BSZK *Turkiáját*, akkor azt kell

látnunk, hogy ez az ország a mára nagyon méltatlanul lett elfelejtve. Ez a nagy ország volt az elfelejtetett ősi **Szerémség**. (Szemere ország, vagy latinus nevén *Moésia, a szittyák Méz-, vagy Mező országa*.)<sup>8</sup> Ez volt a mai Bosznia, Szerbia, Szlavonia, Szerémség és a Temesi bánság területén, de róla a mai magyar történelem tanári kar szinte semmit sem tud. Ennek oka feltehetően az lehet, hogy vele *felidéz-nének egy kellemetlen ősigazságot, nevezetesen azt, hogy a Szerémség volt az első Szemere, Szemer < Sumér ország, melynek fővárosa Belagrada = Bál-várad volt. A másik fontos városa Eszék lehetett, ami Ész-ek < Ősök-et mond, de -FO = kesze, tehát az „eltűnt” keszi törzsünk nevét viseli. A szerbek természetesen sürgősen elszlávosították az Eszék nevet és ma Osijek-nek hívják, ami azonban jobb mint az előbbi, mert ez Ősijeket < Ősieket mondja, ami ismét csak a magyar isteneket jelenti.*

**E**z a Moesia = Mőzia < Mézi-, vagy Mező-ország is folyóközben helyezkedett el, mint a magyaros népek államai szerte a világon. A Duna = Istros < Ister (<Őstér = Isten), a Tisza (= Tüzie), a Temes (Themes < Szemes = Nap), a Dráva (-FO = avar = avar-od), Mura (Móri) és Maros (Móros) a Száva (Szaba < Sába = Ősába < Ősanya) valamint a Morava (Mór-avar) folyók területén éltek a hun szittyák. Ez az ország volt tehát a gabonatermelő mező a = szem-érlelő < Szemere < Szemes Ősistennő hona. (A szemes héberül és arabul = nap.) Nem véletlenül vannak azon a tájon olyan városnevek mint Szeremle, Személ (Szemer), Valkó = Bál + kő, stb. Olyan bánságok, mint a Sói (-FO= Ősi) Macsói (Matyó) és Orbász (-FO= szabró < szabor < szabir), bánság. Stb.

Időközben azonban feltűnt a „szláv népek”<sup>9</sup> új fogalma, valamint oly „országok”, mint Szlavonia és Szlovénia neve, melyeket tudoraink „természetesen” a szlávok létezésének és elterjedésének bizonyítékaként „prezentálnak”. A Szerémség a **Fehérlő** Istennő talán első országa, az **Ős Ló gazdag és fényes** hona volt. A Szerémség egyik nemzetsége volt Ősnap-ország melyet „szlávul” valaha így írták: Szlavonia (S-L-F-N) és magyarul így ejtettek: **Ős-Ló fénye**, melyből latinus írással lett Szlo-fénie (V = F, mint vin < fin-om, és a latin IA - AI = E) majd mára **Szlovénia** és Szlavonia, sőt Szlovákia neve is innen eredt. Ezen nevek „egyenes olvasata” is világosan szól, mert Szlovákia, az **Ős Lovak**-ról beszél, „akik” a magyar ősistenséget, valamint a hun (szemere), magyar népet jelenítették, testesítették meg.

<sup>8</sup> Moesia = Mézia < Méz-ország, ami a hunok országát jelentette. A hunok < a méhek (Anya-méh < Boldogasszony) népe voltak. Országuk egyik jelzője a *mézes* és *mezős*, amit hol Moesia, hol Meothis < mőszis = mézes, /TH=SZ/, hol Mezopot-amia = mézes-pot (<köcsög) néven jegyezték fel.

<sup>9</sup> A mai történészek a szlávokat külön *pánszláv népfajként* kezelik, holott *az ókorban szláv népek nem voltak*. Volt viszont egy vallási reformáció, melyet Cyrill és Metód kezdtek el, melynek célja a zsidó-keresztény vallástól való visszatérés volt, egy megújult ősi napvallás felé. A *pánszláv* szó -FO = valsznap = válassz-nap-ot < tehát *nap-vallás*. Ezt a vallást azonban az orosz hatalom bekebelezte és keleti szláv „nemzeti vallást” csináltak belőle és segítségével új politikai magy hatalmat alakítottak ki.

## Szlávok és mókók

Ezzel elérkeztünk a közép-európai – de talán az egész középkor – történelem legnagyobb hamisításához, vagy hazugságához, a **Nagymorávia**-szindrómához. Magyarán arról van szó, hogy a mai szlávofil történészek szerint Közép-Európában és a Balkánon olyan *egységes Szláv Birodalom létezett*, mely létrehozta az –Árpádok-előtti – Közép-Európa csodálatosan művelt szláv társadalmát. Ennek a fejlett szláv földműves és ipari kultúráját lopták el a keletről bezúdult magyar hordák. A nagymorávi állam létét pedig azzal *törték derékba*, hogy a közép-európai, balkáni és észak-kelet európai szláv népeket egymástól mesterségesen elválasztották, és rabszolgaságba taszították őket. A nagy szláv nemzeti és kulturális értékeket pedig lemásolták, majd kisajátították, elrabolták és „végül szinte teljesen elmagyarosították” az itt élő „szlávokat”.

Már jeleztem, hogy a *"Szláv-kérdés" körül – mintegy ezer év óta – valami nagyon bűzlik*. Először talán azért, mert a szlávok egyszerre csak, szinte „deus ex machina-ként” (isten cilinderéből) bújtak elő a semmiből és jelentek meg az Európa történelemben. A szláv-csoda másik oldala viszont az, hogy a szlávok történészek évszázados erőfeszítései ellenére mindmáig sem találják sehol az *ősi gyökereiket*. Mind az oroszok, mind a csehek, mind a délszlávok – bármit kutatnak – nem az *összlávokat*, hanem a *szittyá és kelta-avar, szarmata, bessenyő és germán stb, elődöket találnak*. Ha pedig a földben ásatják, kutatják őket, akkor minduntalan és mindenütt hun, avar, magyar leleteket találnak. Ennél is nagyobb botrány azonban az, hogy ezt az anomáliát az európai „történész-tudomány” nem látja és nem érzékeli. Sőt, visszamenőlegesen „bizonyítékokat gyártva” igyekeznek újabb és újabb elméleteket ragasztani a szlávok őseredetével kapcsolatos mítoszokhoz.

Ha viszont valahol az ősi avar-hun elődökre vetődik pozitív fény, mindjárt szláv-vá minősítik őket és a *szorbok* „szláv-német eredetére” hivatkoznak, vagy – legújabbban – a csehek „kelta kapcsolatait” elemzik. Egyidejűleg azonnal beindul egy szittyá tagadó és tiltakozó mechanizmus és rögvést cáfolnak mindent, ami a hun, avar, magyar rokonsággal volna összefüggésben

\* \* \*

**K**ik akkor a szlávok? – vetődik fel minden értelmes emberben a kérdés. A válasz könnyű is meg bonyolult is. Könnyű azért, mert a szlávok eredetileg nem népfaj, vagy népcsoport voltak, hanem egy reformált vallás hívei. Ehhez azonban azt is tudni kell, hogy a szittyák sem nép és etnikum, hanem az ősi napvallás hialatos neve volt. A nap- és tűzvallás igazi híve ugyanis a tűzet szította, mert a napvallás legfőbb szakralitása az istentisztelet volt, ami a törzsi tűz telítését jelentette. (Tisztelet = tűz, telít, a táltos < tiszteletes = tűz-teletesz.) A szittyá szónk pedig azt is jelenti, hogy szítja < szítják a nap (isten) tűzét, de egy Ő-betűvel = Ő + szítja az embereket és nemzeteket.)

A nap- és tűzvallás ősneve tehát a szittyá-vallás. Ebből következik, hogy voltak oly magyaros népek, melyek szittyák voltak, de olyanok is lehettek, melyek nem voltak szittyák, mert egy más vallást fogadtak el, pld. párszi, vagy az iszlám vallást

kövezték.

A római katolikus vallás az ókor végén Európában a politikai főhatalmat is megszerzte, hiszen a pápa nevezte ki a királyokat. A pápaság azonban visszaélt a politikai hatalmával és keresztes háborúk, valamint az eretnek üldözés ürügyén népirtást folytatott. A közép- és kelet európai szittyá – akkor már a pogányoknak nevezett – népeket fegyverrel kényszerítették a katolikus vallás felvételére. Aki ezt megtagadta, azt megölték. Nemritkán egész városokat irtottak ki, ha visszautasították a katolikus vallás felvételét. A véres térítési hadjárat elől pedig sok törzs és nép elmenekült. Ezek egyrésze visszatért ősei földjére, míg mások csak lakóhelyet cseréltek.

***Azok a törzsek és népek melyek elutasították a zsidó-keresztény vallást, visszatértek az ősi napvalláshoz, vagyis pánszlávok lettek.*** Nem nemzetséget cseréltek, csak visszatértek a szittyá napvalláshoz. A napvallás ugyanis –FO = pan + salav, tehát a pánszláv vallási ortodoxiát jelentette. Ennek lett oly „vicces következménye”, hogy az első szlávok Németország kellős közepén az Elba mentén jelentek meg. A katolikus vallást visszautasító poroszok keletre vonultak és Breslau vidékén alapítottak új országot. Ezek tehát újra a napvallást vették fel, azaz pánszlávok voltak. A magyar nyelvet fordítva olvasó klerikusok itt igazán „remek munkát” végeztek.

A magyar nyelvben és írásban tudatlan papok VILÁG-történelmet csináltak. Ők ugyanis azok, kiknek munkája forrásmű, hiszen írásukban ők számoltak be arról, hogy Borussia (Németország) közepén feltűntek a pánszlávok. Természetesen több konkrétummal támasztották alá megállapításukat. A nép neve ország, a fővárosuk Breslau és hazájuk Borussia. Ennyi adat, amit a pápaság tekintélye is alátámasztott, elég volt arra, hogy 1500 éven át majmot csináljanak a történészekből. Sajnos senkinek sem jutott eszébe, hogy a pápai dokumentumokat lefordítsa magyarra, mert akkor azonnal kiderült volna a csalás.

A pánszláv, mint bizonyítottam, -FO = napvallás. A nép neve a szorb, ami ismét –FO = brosz, azaz borosz, illetve később porosz lett. A főváros neve Breslau, ahol (AU = Ó szerint) a breslau = bereslő, vagy veres < vöröslő, tehát a férfi napisten. Okfejtésem jogosságát bizonyítja, hogy Breslau magyar neve ősidők óta Boroszló. Ezt erősíti Németország latin neve = Borussia, ami részint a Borussza, vagy másként a Boros < Vörös országot jelenti.

\* \* \*

Ennek a torzításnak van még egy keserű gyünölcse, a ragszolgaság. A latin nyelv így nevezi a rabszolgát = esclave (eszkláv). Ennek is csak az a baja, hogy magyar szót írtak le rossz latinsággal. A szittyá vallás híveinek sokezeréves tulajdonsága az, hogy a komoly dolgaikat szerződésben rögzítették, a nagy dolgaikban pedig vérszerződést kötöttek, hogy így váljanak testvérekké. Ők ugyanis csak testvéri (véri) népekkel közösködtek. (Az angol nyelv nagyon jelzője a = very, bizony az ősi vérit, az igazit jelenti.) A szittyák kultikus jelzője az eskülő. Így nevezik pl. ezer év után is a baszkokat, kiknek neve Euskazi, vagyis esküzi = Esküző ország.



Nem más Skócia angol és portugál neve sem. A skót = scott = eskott < eskütt ország. Igen hatásos a portugál neve = Escozia = Esküzi, esküzö.

A katolikus vallás inkvizíciós kommandói szinte vadásztak az eretnekekre, akik természetesen pogányok, vagyis esküzök voltak. A középkor végén már megenyhült a pápák haragja, és nem mindenkit küldtek máglyára, vagy vérpadra. Eszükbe jutott, hogy jobb üzletet is lehet csinálni. A szittyá-esküzöket szépen eladták a zsidó rabszolgakereskedőknek, akik szép pénzt fizettek a szívós szittyá emberekért. Aligha véletlen, hogy a rabszolga fogalma egyet jelentett a szittyá-esküzővel. Rabszolga = escláve, tehát esk-lau = eskuló= eskülő.

A szlávok és rabszolgák megjelenése tehát a zsidó katolikus egyház „áldásos térítő munkájának” lett gyalázatos következménye. Nem véletlen, hogy a mai pápa szinte hetente kér bocsánatot a középkori egyháza által elkövetett népirás és rabszolgakereskedelem miatt.

Atilla halálával új törsszövetségekre esett szét a nagy hun birodalom, így a hunok eltűntek. Ennek utána pedig, a nagy és véres térítés miatt sok addig nyugaton és Közép-Európában élt hun-szittyá nép visszatelepült kelet felé és visszatért a napvallásra, azaz szláv lett.

Valójában az eltűnt szittyá hunok váltak szlávvá. Az viszont már más kérdés, hogy a szlavizált szittyá népek az oroszok által irányított politikai eszközzé vált vallás tagjaiként szembefordultak az „az árulóvá lett magyarokkal”. A szembefordulás viszont azért lett indulatokkal és gyűlölettel teli, mert a kereszténnyé vált magyar királyok – bár főleg az idegen zsoldosokkal – irtóhadjáratokat indítottak a régi rokonok, a szlávva és bogumillá vált régi testvérek (bolgárok, bosnyákok, szerbek, dalmaták stb.) ellen. Ezek aztán annyira megharagudtak ránk, hogy a magyar nyelvet is elhagyták, és a közben kialakult szláv nyelvjárást tették nemzeti nyelvükké.

\* \* \*

A fentvázolt hamisításokat azonban a latin-görög betűs írással átnevezett városok és országok neve is nagyon megzavarta az emberek gondolkodását. Az ősi szittyá nevek szlávva és idegenné váltak, melyeket a műveletlenné tett magyarok már nem voltak képesek felismerni. Ezt a jelenséget egy rendkívül érdekes nyelvi példán követhetjük végig. Iyen ősbizonyíték egyébként egy titokzatos városnév a: **Sicambria** is. A francia őskrónikák ugyanis egyértelműen beszélnek arról, hogy a trójai vereség után menekülő gall < mór-avar katonák a Kárpát-medencében töltöttek némi időt. Ez a némi idő több-száz esztendő lehetett, amit az a büszke állításuk is bizonyít, hogy ők fővárost is alapították Sicambria néven. Tulajdonképpen azt a dunamenti várat és várost építették fel, ami később Atilla Hun-birodalmának lett a fővárosa. Ennek lett megszlávósított neve Visegrád. Ami ma is a „pánszlávizmus elméletének” – szerihntük megdönthetetlen – nagy sziklabástyája.

Ez a nyugati krónikák által többször is megemlített titokzatos városnév, meglepő módon nem izgatta fel sem a magyar, sem a francia történészeket. Tudnak ugyan róla, de nem törődtek vele és még pontos helyét sem voltak képesek megállapítani.

Csak annyit tudnak, hogy valahol a Duna-könyökben volt. Úgy látszik, nem tartották magukhoz méltó feladatnak Atilla fővárosát megkeresni. (Gondolom attól féltek, hogy megtalálják, és akkor nagy baj van mind a frank, mind a magyar őstörténelemmel.) Inkább fölényesen kijelentették, hogy az ilyen fantázia-elnevezésekkel, mint Sicambria nem érdemes (?) foglalkozni. Mi persze, ezen sem csodálkozunk, elvégre miért lenne a MTA érdeke, hogy kiderüljön; miszerint Sicambria itt van a mai Magyarország kellős közepén.

Egyébként sincs sok értelme a kutakodásnak, hiszen a Duna-mente szláv vidék volt, amit az ősi Visegrád vára is bizonyít. Visegrád pedig – „mint közismert” – a szlávok központja volt, amit igazol a visegrádi négyek együttműködése, melybe bevették a magyarokat is.

Térjünk azonban vissza a Sicambria névhez, amely a szik-embernek nevezett szittyia nép nevéből keletkezett. Az afrikai jövetelű fekete szabir-magyarok egyik nagy nemzetsége volt a szik-ember nemzetség. Ők voltak ugyanis a „fekete magyarok”, vagyis a barna, napégette arcú három varkocsot viselő hosszúhajú harcos, kiválóan hajózó és várépítő nép.

Az „összehasonlító nyelvész tudósoknak” azonban fogalmuk sem volt arról, hogy mi fán terem a szikamber szó és jelző. Azt pedig zsigerből elvetik, hogy az szittyia-magyar szó volna. A *sicamber* = szikamber < szik-(kadt)-ember kifejezés vajon, mit is jelenthet? (Ami ég és izzik az szárad és szikkad, a szik tehát falun, forró és fehér talajt jelent a paraszti nyelvben. A szik-ember valójában a sziki ember rontott neve, mely egyébként a franciában is jelen van. A szárazság = siccité, magyarul = szikkíté < szikkítá. A száraz jelző = siccative, azaz szikká-tevő, szikkító.)

A *sicamber* szónak azonban van egy megdönthetetlen ősi frank szerepe is, ami meghatározó a francia napkirályok eredetét illetően. A „frankok” állítólag első nagy királyát I. Clodvigot az 496-ban Reims-ben történő koronázásakor „Szent-Remigius” püspök a következőkkel szólította meg a koronázási aktus alkalmával: „*Mitis depone colla sicamber!*”... (szabad fordítással: Hajtsd alá fejed szikamber!)

Azt hiszem, hogy a *sicamber* jelző, nem becsmélő, vagy szitokszó volt. Ellenkezőleg ez lehetett Clodvig kötelező megszólítása, hiszen a legfőbb pap ismerte az udvari protokolt. A szikamber szó, az avart jelentette, amit az is bizonyít, hogy a Meroving királyok hosszúhajú (varkocsba font hajú) királyok voltak, ami csak az avar népre jellemző. Ámde az avar-mivoltot jelenti a királyok, főrendek, katonák és bírák máig is viselt avar-parókája, melynek lényege a varkocs volt. Remigius püspök tökéletesen tisztában volt azzal, amit mondott. Ő bizony, az első nagy „frank király” kiválóságát, nagyságát kívánta a szikamber jelzővel kiemelni. (Most nem kívánok teljes szövefjést „produkálni” de azt elmondhatom, hogy a *sicamber* jelentése a fenség volt, amit később a Sire (szír) szó vett át. A Sir viszont a magya Szár < sár = ősár, azaz nap-isten jelentést rejtette.)

Szikamria < Ösvár = Visegrád tehát nem a szlávok hanem a napvallású avarok ősvára és városa volt. A szikember avar várépítő nemzetségé. A vár és város neve

pedig Úsvár, majd a latinus írás bevezetése után Visegrád lett. Atilla halála utáni korban az Úsvár < Fejérvár (Fej-város, Főváros) lett, amiből, a Szt. István utáni katolikus korban, amikor a rovásírást már betiltották lett „véglegesen” Visegrád. A latinus, szlávós név tehát nem jelentette azt, hogy a szlávok ősvárosa lett volna, hanem mindig is a hun, avar, magyar nép évezredek fővárosa volt. .

A fenti elmefuttatással azt kívántam bizonyítani, hogy itt a Kárpát-medencében nem szlávok éltek, hanem olyan szittyia avarok – szikamberek és hunok – kunok stb, melyek visszautasították a zsidó-keresztény (katolikus) vallást. Ezek a népek egyébként már régen, a nagy hun birodalom, azaz már Atilla korában is itt éltek. A franknak mondott szikamberek ugyanis valószínűleg még Julius Caesar korában, tehát i.e. előtt érkeztek a Kárpát-medencébe.

A szik (másként sic), vagy széki emberek utódai többek között a székelyek<sup>10</sup> valamint a gepida < gyepü-dák avarok, kik várakkal védték az őshazát.

Visegrád neve az ősi nyelv logikája szerint lett Fehér-vár Atilla korában. A szik, ige és jelző ugyanis valaha az izzik szót, az izzó, fehéret jelentette. Mint tudjuk az Ős és Ősz jelzője = *fehér (hajú)*, a Szikambria tehát más szóval Fehérvár és Úsvár (Úszvár < Őszvár) nevet is viselte. Szeretném újra kihangsúlyozni, hogy a főváros (fejvár < fejr-vár) a latinus betűkre való áttérésnél kapta újabb az-az mai nevét. Az ősnévet azonban a katolikus klérus megpróbálta modernizálni és Fehéregyházának nevezték el. (Ezzel is komoly zavart okoztak, hiszen a papi krónikák szerint Árpádot Fehéregyházán temették el. Ezzel pedig lehetetlenné tették Árpád sírjának megtalálását. Ezzel pedig azt akarták megakadályozni, hogy Atilla sírját, vagy síremlékét is megtalálják. Nekem ugyanis az a véleményem, hogy Atilla lát is Visegrádon a birodalom szent városában temették el. Az pedig nem véletlen, hogy Árpád, aki Atilla úkunokájának tekintette magát, Fejérvárra, Úsvárra telepítette fővárosát és ugyanoda temetkezett mint nagy őse. Az új vallásnak azonban nem volt érdekében e két nagy szittyia vezér kultuszának tovább növelése. Ellenkezőleg agyon akarták hallgatni mindkettejük tetteit és „eltüntetni” síremléküket.

Az Úsvár latinus betűkkel = VIS, ami szlávul valaha a magasságos istent, majd a magasat és felsőt jelentette. (Ma már az ősi Szű is = SZIV.) A német fehér jelző is = Wis, illetve = Weiss, ami nemcsak fehéret jelentett, hanem a tudok ige is = weiss (én tudok = ich weiss) ami nyilván az úsz-őszfejű, okos embert jelenti.

## Nagy-Moravia, vagy Mór-ország?

A szláv elmélet-abszurdumnak legfőbb cáfolata azonban éppen BSZK munkája, melyben számtalan alkalommal beszél *Nagy-Moráviáról* a magyarok „honfoglalásával” kapcsolatosan. Ennek az országnak a görög neve *Megali Morabia* (Morávia) amit meg sem próbálnak értelmezni, hogy megtudják, az elnevezés valójában

<sup>10</sup> Székely latinul = sicul-us. A Ló hajdan az isten neve volt, de a székelyeknél már csak urat (ló-fő) jelentett. A sicul tehát sziki-ló, vagyis a szikamberek tagja, vagy vezetője volt. (Az us- végződés az őst jelentette hajdan.)

mit is jelent. A görög és más európai nyelvekben (is) a **nagy**, nagyobb szó, a *magyart, vagy a mórt jelenti*. (A latin nagyobb = *maior* (major) = magar < magyar, az (ol) nagyobb = *maggiore* (magyore) = magyar, a (fr) = *majeur* (mazsór) = mazsar, az (ang) vezér = *major* (médzser) = megyer. A magas (gör)= *mezas* = magos, a (gör) nagy = *megali* = megari < *magyari*.) A görög *megali*, tehát a *megari* = *magyari* szó finoman torzult változata. Az angol nagyobb = *more* (mór), de a latinos nagy is = *máre* (mór), ami egyben a végtelen nagy tengert is jelenti.

A Morávia szóról tehát etimológiai képtelenség azt állítani, hogy szlávot jelenthet. Az igaz, hogy mind a Magyar-Cseh határon, mind Szerbiában volt és van egy-egy Morava folyó, csakhogy ez *Mór, Avart* jelent, azaz *Szabart vagy Szabirt*, aki ismét csak a magyarok egyik nemzetsége. Az is igaz, hogy a morvákat a csehek *morvan*-nak hívják, majdnem úgy mint ahogy a görögök a Fekete-hegyek országát = Montenegróikat nevezik = *Morováni*. Ami helyes kifejezés, mert a Fekete-hegyek országának lakói és a Cseh-morvák sem mások, mint fekete avarok, hiszen Mátyás fekete seregének a derékhadát is ők adták.

Csakhogy az őskorban Kisázsia ősneve is *Mória* volt, sőt Szíria helyén is létezett egy *Mari* nevű ország és Főnicia eredeti neve is *Marthu* volt. Ezeken a helyeken azonban sehol sem a szlávok, hanem mórok éltek. Ők pedig a bibliai *emóreusok* (a-mór-ős-ők) és *arami* –FO = i-mara < *mara* < mór nemzetek fiai, akik a Mezopotámiai és kánaáni mór-avar népek voltak.

Az ősidőkben Görögország neve előbb **Rumi** volt, ami –FO = *Múr, mórt* jelent, így előbb **Rumélia**, majd **Moria** néven lett ismert. Ezt a Mória nevet később cserélték át a „Peloponésoszi” félszigetére. Idővel azonban – a törzsek és nemzetségek vándorlása következtében – ez a Mór-név feljebb költözött „Közép-Balkánra”, melyet előbb görögösen *Morováni*-nak neveztek, ami a mai Montenegró előd-neve volt. Ez természetes, mert a *morovani* mai szóval = morovány < *márvány*, tehát < fekete-kő. (Összóval a Morováni = *Mórfény* országot jelent.) Másrészt a mór, vagy a-már név fordított olvasattal a **Rámá** nevet adták a mai Boszna ősnévét, ami –FO = *a Már* < a *Mór* ország és ezt a „*Rámai*-király” címet a magyar királyok évszázadokig is viselték. De, ez sem volt szláv- kapcsolatú kifejezés.

Az ősi avar-magyarok jelzője a fekete volt. A görög fekete = *maur*, ami a franciáknál *maur* = mór szó. Ennek a nemzetség-tartalma nem hagy kétséget arról, hogy a *mór-mar* szavak nem jelentettek és nem is jelenthettek szlávot. Egyébként is a mór-nak nevezett országokban és vidékeken szlávok sehol sem éltek.

A francia Bretagne ősneve Armoritania = Úr-móri-tanya volt. Franciaország ugyanis telve van mór jelzővel. Igaz, hogy ma már hol *maur*-, hol *mor*-, *mar*-, vagy *maire*- szókkal jelennek meg. (St. Maur, Morlaix, Moré, Morbach, Maurs, Mauriac stb.) ám ezeknek a szlávokhoz semmi köze sincs. Bármennyire is meglepő – de kuriózumként meg kell említenem – hogy Amerika neve is mór-név. Eredete nem az „Amerigo” keresztnévhez kötődik, hanem a vikingekhez. Ők nevezték el ugyanis először *Morlandnak*, ami mór-állandó „helyet” jelent. Az **Amerika** név valós jelentése „*A-móroké*”, hiszen a vikingek a kiváló hajós mór-avar népek voltak és első

hajósaik magukról nevezték el Mór-orzágnak = *Mor*-landnak. (A tenger neve = máre, more, mer, mart. A tengerész = mariner, marinajo, morjak stb.)

\* \* \*

A történészeink szeretik elnagyolni az Atilla halála utáni kort, főként az 5. század második felét, amikor Európa három részre szakadt. Ebből ugyan kettőt kiemelnek és megtárgyalnak, de a harmadikat elhallgatják. Ugyanezek a krónikások a Hun Birodalom szétesését „*pillanat művének*” *sugallják*, holott egy tízmilliós birodalom nem tűnhet el nyom nélkül, – főleg nem úgy – ahogy azt a papi krónikák azóta is hirdetik.

Arról szó sem esik, hogy Atilla a catalanaumi győzelem után három részre osztotta Európát, azzal a feldattal, hogy a három szittyia erkölcsű ország közös akarattal fogja irányítani Európa fejlődését. Ezt a felosztást a verduni szerződésben (450-ben) mint Atillai-törvényt vérszездődéssel pecsételték meg az összes európai szittyia-hun fejedelmek. Ezt a törvényt nevezték száli-törvénynek. (Latinul = *lex salica*, ami –FO = *acilas*, vagyis atillás. A latinan a C = T, mint náció = *náció*, vagy Partim = *parcium*.)

Atilla európai birodalma tehát három nagy régióra oszlott. A nyugati frankok és gallok (avarok) vizigótok, szereztek meg a hatalmat a Rajna, Duna vonaláig, míg a keleti frankok, a géták, szászok, svábok poroszok és vizigótok (szittyia hun-népek) uralkodtak ettől a vonaltól északra és keletre, kivéve a Fekete Avarok országát. Ők, a szabar, avar < <sup>11</sup> *fekete magyarok* (mórok), ugyanis a Fekete Erdőtől (Noricum = *Moricum*), a Fekete tengerig (Az orosz More = *Mór*- tenger) és a Fekete Hegyekig (*Morováni* = Márvány hegyek) terjedő térséget kapták örökül. Az új „szövetség” a nagy *Avar* (*Avar* < *a-Mar* < *a Mór*) = **Birodalom**-ként uralta Közép- Kelet-Európát. A hosszú és fonott hajú longobárdok (lengő-szakállúak) egyik szövetsége ekkor már Lombardiába és Frank-burgundiába vonultak át.

A Frank-birodalom királyai a Merové = Meroving-uralkodók is avar királyok voltak. Egyben azt se feledjük el, hogy Bajorország is avar volt, hiszen „ősi latin” neve *Bavária*, azaz Avária volt. A német királyok viszont a szászok közül kerültek ki, akik hosszú ideig vetélkedtek a bajorokkal.

A fenti „körképhez” tartozó magyarázatot erősítik az ősi szimbólumok, mert az avar, mór (magyar) népek jelképe az *oroszlán* volt. Márpedig a fenti országok mind oroszlános jelképeket viselnek még ma is. A Bolgárok, a Cseh-morvák és karantánok (Noricum = Ostmark = ős-mórok), címerén a kétfarkú oroszlán láthatjuk, de a bajorok, sőt a Velenceiek 8kik akkor „Albánia urai” is voltak) oroszlános népek, akárcsak a montenegróiak. (Sőt a románok Havasalföldi „vajdasági” címere is oroszlános).

\* \* \*

---

<sup>11</sup> A rovásírás M-jele a V-W betűt jelentette. Ebből a latinus írásmóddal tévesztések, vagyis azonosságok alakultak ki. Pld: málik- válik, mer- ver, mellé- vele, mult- volt, mérkőzés- verkőzés < verekőzés stb, így **avar** = amar < *a-mór*, a *mór-avarok* tehát = fekete magyarok, sőt a lengyel wegry is < megry = megyeri!

Néhány szó szólnom kell a királyi címről is, ami ekkor vált divatos hatalom jelképé, hiszen a katolikus vallás az abszolutista királyságot terjesztette el Európában. Ez nekik azért volt elengedhetlen, mert a király a lakosság kényura, mert bárkit tetszése szetrint tehetett urrá, vagy éppen végeztethetett ki. Ezenfelül az ország vagyonával is tetszés szerint rendelkezhetett. Bárkit megfoszthatott tőle és bárkinek nagy uradalmakat adhatott. Ami pedig a vallás legnagyobb és legszebb kiváltsága, az a királyok „felkenése” magyarul, a királyok kinevezése és leváltása volt. A királyok lojalitását pedig a mellettük lévő „politikai komisszárok” akkori szóval a herceg-primás és a főpapok biztosították.

Ez a rendszer szöges ellentétben állt a szittyia országok fejedelem és királyválasztó szokás-törvényével. Az önálló törzsek ugyan választottak nagyfejedelmet (kaánt, nagykánt és királyt) de ezek csak a területváltás és háború esetében vette a szövetséget, de mindig a vérszerződött fejedelmek és törzsfől egyetértésével. A mai demokrácia gyökerei tehát a szittyiákhoz vezetnek vissza, hiszen akkor sem lehetett a többség ellenében hatalmat gyakorolni.

**M**aga a király szó is szittyia kifejezés. A megválasztott nagyfejedelem általában (hun-magyar) szokás szerint pajzsra lett emelve és onnan vágott a négy világtáj felé, azzal az esküvel, hogy népét minden veszélytől megvédi. Némi-leg más volt a szokásuk az avar, arab, vandál népeknek. Ők is nagyfejedelmet választották, de ennek neve király, vagy erik lett. Az avar népeknek az istene a Kőnevet viselte és jelképe egy hatszögletű fekete kő volt, melyet szent ereklyeként tiszteltek. A megválasztott király (kiráj) a vérszerződés aktusa után erre a kőre állt fel és kardjával négyfelé suhintva tette le a negyesküt.

Ez a kőre-á = lló fejedelem lett a kyreal = kiráj < királ. Illetve a kőre < kire -FO = Eryk < EriK. A király elnevezést főleg a germánok szerették. Egyik legnagyobb királyuk, aki háromszor foglalta el Rómát az az Alarik volt, aki -FO = a-király, azaz a király rangot kapta a görögöktől családnevüként. Népszerűbb volt azonban a mór, avar népeknél az Erik szó, melyet a keresztnévhez csatolva személynévként használ a mai történelem és nyelvtudomány.

A vandál Geiserich király fiának neve Henrik volt, ami az jelenti, hogy Geis-erik valójábbban Éges-erik, vagyis Géza király volt (géza -DO = az Ég) a fia pedig Hun-erik, azaz hun-király volt. A gepida Atdarik is valószínűleg Úu-erik, azaz király-úr volt stb. Az is jellemző, hogy a viking, varég vezérek szinte mind Erik-végű nevekkal bírtak. Az Erik és Erika királyt és királynőt jelentet.

\*            \*            \*

Atila után tehát a "Nagy" (megali = magyar) *Morávia* (= Mór-ország) bizony a Mór (fekete) Magyarok < az *Avarok Birodalma* volt. Akkor ugyanis a szikamber mór-avarok lakták végig a Duna-mentét, benne a mai Ausztriát. Avar népek törzsei birtokolták a Kárpátoktól nyugatra lévő határterületeket a *Morava* (=Mór-avar) és Moldva folyótól a Rajnág. A Kárpátok-béli *Árva* megye pedig *Avar*-megye volt. Igaz, egyes vélemények – a latinus térképek – szerint erre felé akkor kvádok éltek, csakhát ezek a *kvádok* (latinosan = **quad** -FO = *dák* < népek, tehát az Erdélyben

ismert dahák, azaz *dákok testvérnépe* voltak. Őket azonban *gepida* „csúfnéven” ismeri a történelemtudomány, holott a becsületes nevük a *gyepü-dák* volt, hisz ősi törvény szerint mindig ők voltak azok, akik kör-körös < gyűrűben épített várakkal védték a gyepeket és védték a belső főerőket. A Kárpátok gyepeit – az országhatárokat – a *mór-avar* törzsek védték és így kerültek a mór-avar gepidák nemcsak Erdélyben, hanem a „Morva-mező” környékén, majd az Enns mellett és a mai „Alsó-Ausztriában” is hatáőr feladatot végeztek. Sőt a Dunántúli Őrség-ben is ők voltak, hiszen németül nem véletlenül nevezik ezt a régiót Burgenlandnak, azaz Vár-országnak. (Avar-országnak.)

Ma persze azt mesélik, hogy a vidék ősnépei a „szláv” *vendek*, akik bizony „ős-székelyek, azaz szintén mór-avarok” voltak.<sup>12</sup> A mai történelem tanítás szerint Nagy Károly frank király rablóhadjárata végleg szétverte a a Nagy-mór, azaz Mór-avar birodalmat. Annak talán legértékesebb része a Dunántúl, viszont újra Pannónia néven került frank fönhatósága alá. A Nagyalföld azonban Hunnia maradt. (Pannónia eredeti neve *Naphon* volt, akárcsak Japán ősnéve is *Nippon*, melyek a *Pan* –FO = Nap + hont jelentik, vagy a *Nip* + *hon* < nép-honból alakultak át. Ezért nem véletlen, hogy a japán zászló szimbóluma a vörös Nap.)

## Vallás-háborúk és szittyá nepek

*A nagy Avar Birodalom bukása, és kirablása után egy újabb népvándorlási hullám indult meg visszafelé.* A Kaukázus, Volga, Kiev régióból (Patinákia és Kazária) a Hun és Avar Birodalom bukása után és a vallásüldözés miatt sokan menekültek vissza ősközeletra (mint Csaba < (Saba ?) „királyfi” népe, ámde a keleten élő a turáni népekben valószínűleg ekkor merülhetett fel a Kárpát -medence (újra) visszafoglalásánk a gondolata, melyet végül is a turk, avar, magyar törzsek teljesítettek be. Ezt a zűrzavaros helyzetet súlyosbította az általános vallási „válság” is keleten és nyugaton.

A bizánci és római egyházak harca (az eseményeket nagyon leegyszerűsítve) a negyedik századtól mélyült el és a két „keresztény egyház” között és Atilla halála után szét is vált. Először csak „fizikailag”, de egymás kölcsönös megtagadása és kiátkozása már 858-ban megtörtént. A végleges szakításra azonban csak 1054-ben került sor. Ez a vallásháború azonban – különösképpen a magyaros népek történetében – sokkal nagyobb jelentőséggel bírt, mint azt ma tanítják. Ennek a válás-szakadásnak ugyanis messze nem az volt a lényege, hogy a bizánciak elutasították a pápa földi „istenségét” és a Szűzmária-tant, stb. Sokkal többről volt már szó. A judeo-keresztény katolicizmusnak akkor már erőteljesen kibontakozó politikai agresszivitását próbálta a széteső Biánc – elég reménytelenül kivédeni.

Az egész vallás-háború mögött azonban annak az eredeti *Krisztusi Szeretet-val-*

<sup>12</sup> A *vendek* = fendekek < *fenetek*, azaz fenntiek, vagyis más szóval a fényiek, tehát a velencei = *venetek* testvérei, akik Phenicia = *fényice* < Fényike = Fényország fiai, kiket más néven *punoknak* is neveznek. A „magyar” pannon szó is a *fenmen* = fentti jelentést hordozza.

lásnak a bukása állt, melyet akkor már több tucat magyaros nép is elfogadott. *Ezt a vallást, a magyaros népek nagyrésze akkoriban a következő neveken gyakorolta: Ariánus, Menicheus és Nesztoriánus vallások voltak ezek, melyek viszonylag hosszú ideig a bizánci Görög-Keleti Egyházzal szinte teljes egyetértésben működtek.*

Amikor a judeo-kereszténység hatalomra jutott a Római Birodalomban, az *Iszlám mozgalom* is *vallásreformot* hirdetett meg. Ez a vallás az akkori már a *Zarathustrának* nevezett szittyá utód napvallás egyik ága volt. (A másik pedig a buddhista vallás). A mohamedánok legradikálisabb irányzatát akkor siíta *iszmaelitának* hívták. Ezek magukat Ábrahám nemzsidó feleségétől, Hágártól született fiának, Ismáelnek a leszármazottjainak tekintették. Ők nyilatkoztatták ki azt, hogy *a zsidók és a judeo-keresztények meghamisították az ősi írásokat (a Bibliát) tehát hamis tanokat hirdetnek.* Aki tehát az igaz hitre vágyik, az térjen meg az *Iszlámhoz*. Ennek az, irányzatnak a neve akkor még nem a mai értelemben ismert „muzulmán” vallás, hanem az ősi szittyá, magyar napvallás megreformált felekezete volt.

**T**ekintettel arra, hogy a bizánci vallás fokozatosan bizantinná vált, vagyis erkölcstelen lett, egyre jobban lezüllött. Az ősi mezopotámiai és anatóliai területeken élő népek és törzsek pedig egymás után vették fel az *iszlám*, vagy inkább az *iszmaelita vallást*. (Ezt az iszmaelita jelzőt azonban akkor is és ma is sokan sugallták *izraelitának*, tehát zsidónak.) A BSZK írásaiban szereplő türk < turk törzsek egy része kétség kívül visszatért az ősi nap-valláshoz közelálló iszmaelita, iszlám valláshoz. A bibliai közel-keleten fokozatosan megszűnő (vagy beolvadó) nesztoriánus és manicheus vallást gyakorló hun, avar, magyarok nem kis része felvette az iszlám vallást, illetve iszmaelita lett.

\* \* \*

*Ezt a vallás-váltást nyergelte meg Arthur Koestler, aki arról ír a „Kazárok a 13. (zsidó) törzs” című könyvében, hogy a turkok, illetve inkább a kazárok egy része, főleg a fejedelem és környezete, felvették az izraelita, (a zsidó) hitet. Erről a „csúsztatásról”, vagy hazugságról aztán sejtelmes történeteket és vélekedéseket mesél el, de nem tisztázza ki őket, így nem is derül ki, hogy kik is voltak ezek a „renegát kazárok”.*

Ebből a kösztleri könyvből kiindulva magyarázzák egyesek azt a nevetséges elméletet, hogy a zsidók 13. törzse azok a Kazárok voltak, akik Árpád legvitézebb katonáiként harcolva jöttek be az országba. (Más szóval és némi cinizmussal, ez azt jelenti, hogy a zsidók már a Vereckei szorosban is Árpád vezér legfőbb katonai támasza voltak. Jószerint nélkülük nem lett volna honfoglalás. Ergó a zsidók itt nálunk tulajdonképpen őshonosok.)

Ez természetesen teljesen hiteltelen beállítás, hiszen a vitézséget nem a piacon árulják, hogy a zsidók vehessenek belőle. Sőt a történelem sehol sem beszél a zsidók háborús diadalmairól. Mégis ott lehettek Vereckénél, hiszen a magyarok befogadó és toleráns nép lévén, nem üldözték a más vallásúakat, így a zsidókat sem. Korabeli információk szerint már Atilla udvarában is voltak zsidók, sőt állítólag egyik hugának férje is az volt. Az Árpádházi királyaink kamarásai között is voltak



zsidók és iszmaeliták. A Szerecsen grófok pl. még Nagy Lajos korában is kamarások és sóbérlok voltak. Címerükben *szerecsen-fej* volt, akár csak az Apponyi családeában, (akik nyilván N + ap-honiak) lehettek. De, pl. Bosznia és Besszarábia címerében is ott vannak a néger-fejek. (Minő véletlenek!)

Az új – árpádi – honfoglalás után, mint azt BSZK is írja, sok nép maradt keleten, kiknek egy része „muzulmán” katonanépként még évszázadokkal később is magyaros ruhákat viselve szolgálta az iszlám hatalmat. Az 1200-as években Aleppo (Haleb) környékén még mintegy 30 faluban éltek magyarul beszélő muszlim katonák.<sup>13</sup> (Aztán, II. Imre királyunk még 500 szerecsen harcost tudott küldeni Barbarossa Frigyes német császár megsegítésére. Ámde még II. András királyunk is talált magyarokat, sőt rokonokat is a „Szentföldön”).

A magyaros népek térítését a 9. században az avar-uralom végén Cirill és Metód folytatták, akik a megreformált szittyia-napvallásra kívánták visszatéríteni a magyaros népeket. Ezt a tevékenységet ma – teljesen eltorzítva – a kárpát-medencei görög-keleti vallás megalapításaként tanítják, holott senki sem tudja megmagyarázni, hogy az mitől volt görög és mitől keleti ez a vallás. (Bizánc ugyanis nem volt „görög”). Metód a magyaros népeket nem görög-keletivé, hanem pánszlávúvá tette, mert ez a jelző nem népet, vagy népeket, hanem vallást, egy új vallási irányzatot jelentett. A ma félelmetes kifejezés a *pánszláv* (-FO = *nap* + *vallás*), igen logikus hiszen Metód papjai, a közép- és dél-európai magyaros népek tucatjait térítették vissza, hiszen azok akkor még meredeken szembehelyezkedtek a judeo-keresztény katolikus vallással.

Nem szabad elfelednünk, hogy Metód-püspöknek a „szlávok apostolának” székhelye Szerémségben volt. Vallási fővárosa pedig *Sirmiumban*, (Szerém-név latinoosan) a mai Mitrovicában, tehát a BSZK által *Turkiának* nevezett országban volt, melyet – igen pontosan – a mai Szerbia területére helyezett. Ennek volt az a „következménye”, hogy a bolgár és bosnyák (besenyők) valamint a morva és cseh népeknek volt a vallási vezetője. Ezek ugyanis akkor még magyaros népek voltak és elszlávosodásuk csak a magyarság szentistváni átkeresztelése után kezdődött meg.<sup>14</sup> Ezek a „proto-szlávok” voltak azok az „eretnekek”, akik valójában a napvallás hívei voltak. Ők voltak a katarok és albigensek, a valdensek és bogumilok, stb, akik ellen a római pápa az első kereszties hadjáratot megindította. Ahol sok tízezer embert öltek meg eretneksége miatt. (Csak később hirdették meg a Szent-Föld „felszabadítása” jelszót, de igazi céljuk mindig is az ősi napvallási kultúrák szétrombolása, megsemmisítése volt. Sajnos a rovás-írásirodalmak elégetése, eltüntetése is ennek köszönhető.)

Ilyen politikai akció volt a balkáni bogumilok elleni második kereszties-hadjárat, melyben sajnos már magyar katonák is résztvettek. Valljuk be, hogy a bogumil napvallás ellen a *mi magyarok is irtóhadjáratot folytattunk.* Ezzel és ekkor kezdő-

<sup>13</sup> Révai Nagylexikon 10, kötet 685. old.

<sup>14</sup> A korabeli íráskor feljegyzik, hogy Metód püspök többször volt a magyar fejedelmek vendége, akik őt mindig magas rangja szerint tisztelték meg.

dött meg a balkáni magyaros népek fokozatos szembefordulása a katolikus „szent-istváni” Magyarországgal. Ha őszinték vagyunk, be kell látni, hogy a testvéri bogumil- és valdens-irtás után aligha csodálkozhatunk, hogy az eltaszított és megfélemlített nap-vallású balkáni magyaros népek fokozatosan az ellenségeink lettek. Sőt nyelvünk kiszorítása a Balkánról is ekkor kezdődött meg.

A szittyá napvallás fokozatosan eltűnt és helyébe lépett egy megújult oroszos napvallás, melyet Cirill és Metód visszatérítő munkája eredményezett. Így vált el teljesen az ősi magyaros gyökerektől a *pán-szláv vallási irányzat* és erősödött meg rövid idő alatt. Nem is sokára, jelentős politikai erővé lett és néhány száz év alatt egyesítette a kelet-európai „szlávokat”. Ezt pedig az ősi magyaros emlékün fejlődött **oroszok** tették, akik *turáni, túri népek*, hiszen nevük is erről áruklodik.

A *rusz, ruszin és ruthén* szó a görögben jelent meg, a „TH = Sz, torzítás” eredményeként. A *túri* jelző először **thúri** lett, ami –FO = *ruth, majd* < rusz lett. Ebből pedig a *rusz, és ruszin.*) Az *ó-rus* < *orusz* = orosz vezetés hamar rájött arra, hogy a birodalom-teremtés ősi titka a „saját vallás” léte és mozgósító tevékenysége. Így hamar bekebelezték és „nacionalizálták” a pán-szláv vallást és vele indultak el a világhatalmi státus és cím felé.

## Honfoglalás szindróma

Amikor a katolikus frankok szétverték az Avar Birodalmat, megsemmisítették a fővárosát Sicambriát (Visegrádot) és elrabolták kultikus kincseit is, köztük az „Atilla Koronáját”, melyet talán sokkal pontosabb Boldogasszony Koronának nevezni. Úgy vélem, hogy a szittyá- magyar napvallást követő nemzetek ezután határozták el keményen, hogy visszatérnek a Kárpát-medencébe és visszaszerzik az atillai örökséget, az „Boldogasszony koronáját és a Kárpát-hazát”. (Amely, mint a Kárpát Körhaza a magyar-hun népek kaptárja, vagyis nevelő és ellátó hona volt). Ebbe az elhatározásba valószínűleg az is belejátszhatott, hogy Mezopotámia vidékein ekkorra már egy másik, egyre agresszívabbé váló iszlám „vallás” bontakozott ki: Elsősorban a töröknek nevezett mohamedán oszmánok és az arabnak (mórnak és beduinak) nevezett új népek. Eddig ugyanis „arabok” nem léteztek. Az észak-afrikai és „spanyol” mórok ugyanis nem arabok, hanem mór- avarok voltak, akik a közép-európai szállí (sár) avarok rtkonai.

Az arab szó, részben az **avar** – görögösen *abar* – névből vált arabbá. (avar < *abar* –FO = a+raba, vagyis „a-rab” = arab. Illetve *a-bar*+ *bar*, *szópárból* ekkoriban torzult ki a középkorban divatos „barbár”. (Ez persze hun, magyar ellnes – szitokszó, amivel az akkor levert és rabbá tett hun- magyaros népeket illették). A másik olvasat szerint a barbár szó ugyanis –FO = „a-rab+rab”, a szolgává tett népek neve lett, melyből arabot fabrikáltak. Másrészt azonban az arab szó, a magyarban oly gyakori hangugrással (HU) is levezethető *avar* < *abar* = **arab**. A mai arab népek azonban nem egyenes leszármazottjai az ókori mór-avar magyaros jellegű népnek, hanem olyan afrikai keveréknép, mely a mór-avar és néger fajok keveredéséből alakult ki.

Az arab népeesség azonban mem tévesztendő össze az abesszin néppel, melyet mi szercsennek neveztünk. Ez a fajta ugyannis nem fekete, hanem arany, illetve csokoládé színű. Ezt egyébként a magyar nyelv maga is bizonyítja. Az abesszin eredetileg = a-bézs-szín, azaz barnás színű embert jelentett. Az ő nevük franciául = sarassin (szaraszin), amiből a szaracén és szercsen szó is keletkezhetett. A sarassin tulajdonképen = sár-a-szín, vagyis arany a színe. (A nap = sár /ősár/ így a sárarany olyan mint a nap színe.)

\* \* \*

Az őskeleti eleink feltehetőleg ekkoriban – a IX-ik századforduló táján hirdették meg a nagy vállalkozást; Vissza a Kárpát-őshazába! Ez azonban népvándorlást kiváltó olyan hatalmas esemény volt, mely évtizedes előkészítést és sok esztendő végrehajtást igényelt.

A magyaros népek akkor három nagy „birodalomban” laktak: Magna **Hungária**, Dentu, Dontó-vi „**Magyarosa**” és **Kazária** elnevezésű országokban. Az első páros-ország az *Ural-Volga-Kámai* „**Magna Hungária**” és *Nagy-Bolgária* volt. E „két ország” azonban, a finn-ugoros történészek minden állítása ellenére egy hun-avar (magyar) páros-Birodalom volt, amit az is bizonyít, hogy a történészek semmivel sem tudják a két külön ország létét igazolni. Nem is lehet, *mert a kettő ugyanaz*. Ma azonban a dunai Bulgária „szláv-létéből” kiindulva, a Volga melletti szláv ősoket akarják megkeresni. A szláv-elméletek bizonyítására akarják megtalálni azt az ősbulgáriát, ami nincs, mert a *magyar-bolgár őshaza közös páros-ország volt*. A „Magna Hungária” név pedig éppen oly féligazság, mint a Nagy-morávia, vagy a Nagy-bolgária. A helyes „olvasatot” a nagy = magnus = megnős < megnőtt, azaz magas, magos (okos), ami az avar-magyarok szinte kötelező jellemzője volt. *Így sokkal helyesebb „Magyar”- Bulgáriáról és (vagy) „Magyar”-Mórországról beszélnünk*.

## Kazária és Csuda-ország

BSZK császár világosan és okkal beszél a volgai magyarokról. Részletesen leírja, hogy nagy tudású hajós és rendkívül bátor harcos nép voltak, kiket csak a Volga folyón lehet megközelíteni. (A Volga ősnéve viszont a nagy „*Folyó*” volt, mely lassan folyogatott, így idővel *Folyogató*, majd *Folyoga* lett, amit Fologa, Folga = **Volga** néven jegyzett fel a görögös történetírás). A császár egyébként tanácsokat, sőt mintegy használati utasítást is adott a Volgán, a folyón lakó turkokkal való bánásmódról. Ezek a *turkok* természetesen „túrik” < túri hunok voltak, akiknek egyes törzseit volgai „magyaroknak” neveztek, akiket röviden *Folyó-magyar* = majd *Folyó-gar*, illetve a *Folgár* < **Bolgár** néven jegyzett meg a görög és latinbetűs utókor.<sup>15</sup>

A Volga ősnéve „a víz” (Ital = ITIL) volt. Csakhogy a magyar nyelvben a folya-

<sup>15</sup> A magyar szót röviden gar és gal-nak szokták volt nevezni. A Bol- szócška viszont a boly-(tömeg) tartalmat takar. A bolgár tehát boly-magyar, vagy folygó, hajzó magyar.

dékot egy tucat szóval lehetett kifejezni: Viz, lé, ár, áz, isz, iz (izzad), nyír (belső lé), mos (mosogat), pos (posvány, pcsolya), ital, bor, pis (pisi, pismány) stb. A Moszkva folyó valaha mosóka = folyócska volt, a nagy Volgához képest. (A franciák Moszkvát ma is Mosca = moska = mosóka néven ismerik.) A Volga talán legfontosabb mellékveze egy másik „víz” volt a Mosóka < Moska, mely a csud-nép házája lett.

\* \* \*

Töbnyire ismert, hogy a Volga, Káma folyók régiója ma a tatárok hona. A tatárok ősnéve viszont a csatárok, harcosok voltak. (A T a latinus írásokban C és Cs berüket helyettesített. Pl. Tapaszt = csapaszt, tépel = csépel, Galati = Galac és tatár = csatár. Ők ma az ún. Csud-földön élnek. Csakhogy ez a Csud (CS-D) szó a magyar csuda = csoda jeletést a csudát az isten varázslatát jelenti, kinek neve fonák-olvasattal = a Dicső (D-CS) = Dücső. Ezt a nevet latinosan = Dacia a Dac = Dáknak átkeresztelet ősi szó. A Dac < dákok bizony avar-magyar eredetű népek voltak, kiket kazároknak is hívtak. A Csud-tó és a Csud-ország volt hajdan a Csuda-ország, (isten országa) volt. (Az, mellyel kapcsolatban jelelnt meg az ismert mese: Aliz Csoda-országban.)

Igen fontos jelzés, hogy a volt Csud-orszlág fővárosa a mai Kazán volt és talán nem véletlen, hogy itt van ma is az oroszországi magyar nyelvoktatás központja. Csak hogy Kazán ősi neve Kazár volt és a Csud ország is Kazária része volt, melyet Nagy Magyar (kos-ur =kazár) országnak, latinosan „Magna Hungariának” nevez a középkori történelem írás. Ezt a nevet csak utólag a papi krónikások örökítették meg. Egyet azonban ne feledjünk: ebben az időben nem volt orosz birodalom. A rusz (ruth) jelző ugyanis megszokott név-tévesztés eredménye volt, hiszen a túri, thúri (T-R, TH-LR) népeket nevezték (ősi módon – fordítva olvasva – nevüket) ruth, és rusz-nak. Ez a Nagy Magyar ország, a kos = kusita szabir- magyarok birodalma, más szóval a Kos-urak hona = Kasár = Kazária volt. Nem véletlen az, hogy fejedelme a legfontosabb úr volt az akkori világban. BSZK a császári levelekre tett arany pecsétek számával rangsorolja az akkori fejedelmeknek. Az első és egyetlen a kazárok fejedelme (királya), vagyis az ókori Magna Hungária, tehát Nagy Magyarország fejedelme. (Mint szakmai körökben jól ismert Kösztler és az őt követő judeofil történészek belőle próbált (akart) nagy zsidó királyt csinálni.

\* \* \*

BSZK császár szerint a turkok, magyarok másik országa „*Dentu-Magyaría*”<sup>16</sup>, vagyis a *Dontó-*, *Dontóvi-Magyarország* lehetett, amit tévesen Levedianak nevez a mai finnugoros történész tudomány. Minden jel arra mutat, hogy ez a terület volt a hazatelepülésre készülő népeknek a nagy „gyülekezési körlete” mely a *Don és Donec, Azovi tenger és a Volga közt* terülhetett el. Talán azért maradt ki a neve az elég felületes papi krónikákból, mert ez csak átmeneti és nem végleges „ország” volt.

<sup>16</sup> Padányi Viktor, az Ausztráliában élt kiváló őskutató a „Dentu-Magyaría” című remekművében bizonyítja, hogy a magyarok egyik haza telepedés előtti erős állama a *Dontó-Magyarország* volt, mely a Volga, Don és az Azovi tenger között feküdt.

(Talán ez itt töltött idő volna ama 3 éves (?) együttélés, melyről BSZK furcsán be-szél és melynek időtartamát sokan kétségbe vonják. Azt állította, hogy a kazárok ekkor tanultak meg magyarul. Ez azonban három év alatt lehetetlen. A mostani – kitalált évszázadokkal kapcsolatos kutatások – adnak erre elfogadható választ. A most felfedezett Illig-féle Kitalált évszázadok c. könyv témaköre is ilyen anomália-kat világhat meg. A három esztendő, tehát minden jel szerint háromszáz lehetett. Ezt azonban a nyugati papi krónikairás szerint nem létezett, akár csak a hunok és avarok sem léteztek. Illetve csak egy „kicsit” léteztek. 300 év helyett, mondjuk csak 3 évig.)

\* \* \*

A honfoglalás-irodalmunknak és a kapcsolódó történelmi munkáknak van egy rendkívül jellemző alapvető hibája. Nevezetesen az, *hogy a honfoglalás-hazatelepülést tipikus „iroda-hadtörténész” szemlélettel dolgozták fel és egyszerű manőverként, a besenyők előli menekülés záró aktusaként tanítják*. Ezeknek a történészeknek valószínűleg arról sincs fogalma, hogy katasztrófa esetén egy falut hogyan kellene kiüríteni és az embereket tíz kilométerrel odább áttelepíteni. Így nem is csoda, hogy segédfogalmaik sincsenek arról, hogy miként kell több százezres (netán félmilliónyi) *tömeget, áttelepülésre és nagy-nagy útra felkészíteni és megszervezni egy olyan „hadműveletet”, amellyel kb. 2-3000 kilométeres távon lehet (kell) rendben és biztonságosan (a legkevesebb veszteséggel!) áttelepülni*. Nem feledve azt, hogy a turk-magyarok igen gazdag népek voltak, akik a vagyonukat (állataikat is) magukkal akarták vinni az új hazájukba.

Ennek a nagy vállalkozásnak a sikerében sokan nem hittek, így több nép vezérei hosszú habozás után úgy döntöttek, hogy maradnak az akkori helyükön. Egy másik részük pedig – nem ok nélkül – félve az Európából érkező *avar-ölő és szittyá-pusztító hírek* miatt. Az első jelentkezők jó része tehát elhatározta, hogy inkább a kaukázusi őskeleti Magyarországra (*Mazária, Grúzia = Magyar- úz, Ibéria = Sz+abiria, Albania, Lauristán (ló-úrsten hona)* stb. távozik. Ezt a bizonytalanságot fokozták a magyaros népek közti helyi csaták, amit a bessenyők és úzok támadásai-ként ismerünk.

Ezek a csaták, melyek sokkal inkább csak csetepaték voltak, mint „hadműveletek” hiszen valószínűleg a gyülekező körletbe elvonult hazatelepülésre készülő törzsek hátrahagyott szálláshelyeinek birtokáért folyt. Ezt a zavart tovább fokozhatta a Mezopotámiából menekülő nem „iszlamizált” magyaros törzsek és az elüldözött zsidó népcsoportok érkezése is. A hazatérő törzsek száma pedig, ennek az állandóan módosuló helyzetnek köszönhetően, – szinte évről – évre változott és nem csoda, hogy az indulás idejére alaposan eltolódott. Érthető tehát, hogy jelentősen megcsappant a jelentkezők száma.

Fel kell azonban hívnom a figyelmet egy másik fontos és nagy elhallgatásra is. Egy szót sem ejtenek ugyanis arról, hogy egy ilyen nagy „népvándorlás” az *első évezred vége felé már nem lehetett „spontán-cselekmény”*. Ekkor már nem lehetett csak *úgy egyszerűen* bevonulgatni egyes országokba, de főleg nem Közép-Európá-

ba, mert az akkoriban már nem volt „szűz-terület”. Jól ismerjük persze azt a régi „pszichológiai trükköt”, hogy a középkori térképeken szépen és kiemelten csak a „nyugati kultúrnépek” országai vannak feltüntetve, a „keleti barbárok” területét pedig fehéren hagyott foltok mutatták, melyekbe sejtelmes, de főként hiteltelen szlávos neveket írtak be. Mint pld: „szorbok, poljánok, radimicsek, kipcások, jazigok, alánok, szeverjánok, sarmaták, kvádok” stb. Ezzel pedig – tudat alatt is – azt diktálták, hogy „*itt van Európa*” és a *keresztény kultúra*, míg „odaát” csak szlávok és olyan barbár vademberek vannak, mint pld, az emberevő = szamojédek. (A *szamojéd* ugyanis oroszul = *maga-evő*, tehát emberevő.)

\* \* \*

**A** valós helyzet nyilván nem ilyen volt. Az európai vezető népek közt akkor már szerződések szabályozták az érdekerületek felosztását. A Kárpát-médenca is foglalt volt, hiszen a finnugorosok szerint is a Dunántúlt a frank, franciák, az északi és déli részt a „nagy-morávok” és a többi a germánok és az avarok birtokolták. Álmosnak és Árpádnak tehát nemcsak a hazatelepülés katonai és társadalmi, anyagi, vagyis „hadtáp-szállítmányozási” műveleteit kellett megterveznie. *Az egész betelepülési stratégiát ugyanis nemzetközi szinten is elő kellett készíteni, továbbá a végrehajtást katonailag biztosítani kötelező és elmulaszthatatlan feladat.*

Ne feledjük azt sem, hogy akkoriban Európában négy számottevő birodalom létezett. A frank és német birodalom 1-2 milliós népességgel, a longobárdok (olaszok) úgy félmilliónyi néppel, míg a „Nagy-Morávia” kb. fél-egy milliós népességgel birhatott. Ezeknek a területére, ezeknek az országába kellett tehát betelepülni a türk-magyaroknak. Katonai lehetetlenség, (stratégiai abszurdum) lett volna, hogy ilyen erővel szembe mert volna szállni a Kosáryék és Kristóék szerinti 40 ezres (maximum 200 ezernyi) magyarság, pláne a bessenyők által ütöten, vagyis nyilván szétziláltan és szétverten.

*Ilyet állítani ma már, több mint nevetséges dolog.* Egy ilyen népmozgást, népvándorlást ugyanis „nagyon precízen” kellett előkészíteni. Nem lehet kétség, hogy *Álmosék előzetesen, – rendkívül fontos és pontos nagyívű katona – diplomáciai tevékenységet végeztek és mind a „németekkel”, mind a „franciákkal” pontosan megállapodtak és szerződtek, a hazatérő, honfoglalás végrehajtásáról.* (A szerződés egyik ellentétele lehetett pl. a németek megsegítése (!) a longobárd II. Berengár király elleni háborúban, amit be is tartottunk).

Ennek az előkészítő munkának egyik dicsérete pedig az a tény, hogy a *hatalmas Kárpát-hazát hihetetlen szervezettséggel, hónapok alatt megszállták és néhány év alatt „belakták”.* A régen itt lakókkal pedig néhány kisebb birtoklással kapcsolatos csetepaté után kiegyeztek. Ez nyilvánvalóan csak azért sikerülhetett így, mert ők is magyaros népek voltak. *A történelem tanulsága szerint ugyanis a népek jó része mindig is a helyükön marad, és csak a felettük uralkodó hatalom neve változott meg.* A „honfoglalás” csak ezért mehetett végbe oly gyorsan és simán. Ha ugyanis ez nem így történik, akkor fizikailag lehetetlen lett volna, hogy Árpádék alig két év múlva már európai jelentőségű (és győztes) harcba indulhattak ama II. Berengár el-

len, akivel nem bírt el a hatalmas német római császár.

## Bejöveteli stratégia

Először arról kell szót váltani, hogy Álmos és Árpád milyen alapon tárgyaltak és érték azt el, hogy Pannóniából a frankok és az északi részekről a germánok harc nélkül kivonultak és átadták a medencét, valamint a Duna-völgyét a magyaroknak? (A történészek ugyanis semmi jelentékeny összecsapásról nem tudnak. Erőszakos betrörés esetén legalább egy évig tartó hadakozás és utróharcok csatározásai lettek volna logikusak.)

A válasz nagyon meglepő, de megdönthetetlen. Atila ősi törvénye alapján. A Catalamaumi csata után a győztes hun-avar frank-gót hadak fejedelmei nagy európai szövetségi rendszert hoztak létre. Ezt a vérszerződéssel megpecsételt verduni törvényt, az ugynevezett száli-törvényt (latinul Lex Salica), ami Atillai-törvényt jelent.<sup>17</sup>

Ennek a Verduni Törvénynek az alapját három pillér képezte. 453-ban három szittyia, hun birodalom jött létre, melynek fejedelmei (királyai) felváltva töltik majd be a római császári tisztet, ami őt a szittyia népek bírójává tette, az egymás közti vitás ügyek eldöntése végett. A három ország a következő volt. A Rajna-Alpok vonalától nyugatra és délre a vizigótok < frankok országa, a Rajnától keletre a keleti-frankok < germánok hoztak létre szövetséges birodalmat. A Fekete Erdőtől, a Fekete-tengerig és a balkáni Fekete Hegyekig (Mondtenegro) pedig az avar birodalom alakult ki. Atila megölése után sokat változott az európai helyzet, de a pápák is tisztelték a verduni szerződést és fenntartották a római császári tisztséget. (Az akkori császárok ugyanis már ravennában székeltek és nem Rómban.)

A frankok több hadjáratban tönkrevették a harmadik szittyia országot az avar birodalmat, és teljesen kirabolták és megszállták Pannóniát is. Úgy tűnik, hogy ezután indult meg egy kelet-európai szittyia mozgalom, mely a jelek szerint Álmost és Árpádot bízta meg a közép-európai „jogsértés” rendbetételével. Sajnos a középkori krónikák ilyen tárgyalásokat nem emlegetnek, de ténykérdés az, hogy Árpád hadainak és népének érkezése előtt kiürítették a Kárpát-medencét. Kisebb villongások csak Szatoplukkal és Mén, Maróttal voltak, a frank helytartó Pribina semmiféle fegyveres ellenállást nem fejtett ki. A honfoglalás tehát a legteljesebb rendben és békében ment végbe.

Szerződés létrejött utal az a tény is, hogy a Kárpát-medence kiürítésével párhuzamosan megjelentek a dunai hajókkal a bolgárok (fol-gárok = folyó- magyarok (avarok), akik Régensburgtól az Aldunáig birtokba vették a kiürített területeket. Tekintettel arra, hogy a hazatérők felkészülése hosszú évekig tartott a bolgárok sok helyen szépen beintegrálódtak.

A diplomáciai tárgyalások befejezése után Árpád és törzskara elkészültek a lép-

<sup>17</sup> Lex Salica, vagy Salita (latinban a C = T, pld natio = náció). A törvény jelzője salica < salita ősi módon fonákjáról olvasva = atilas, azaz Atilás-törvény.

*csőzetes betelepülést megfogalmazó részletes tervek.* A jelek arra utalnak, hogy a hazatelepülés négy ütemben – négy lépcsőben – történt, úgy hogy a negyedik „lépés” már a „hazaérkezés” volt. Az első nagy gyülekezési központ a *Dontő-Magária* volt, majd kialakítottak egy másik, úgynevezett *Átélő-köz* (-körlet) és a harmadik az = *Elővéd-körlet*, vagy mai szóval inkább „*Előre-vetett*” körzet volt. Ezek egymástól mintegy 500-800 km-re voltak. A hazatelepülés tulajdonképpen „forgószínpad-szerűen” történt. A *gyülekezési körletből* újabb nép csak akkor indulhatott útnak, ha az *Átélő-közt* (az ideiglenes tartózkodási körzetet) egy nemzetség már elhagyta. Ő ugyanis már a katonailag előkészített *Elővéd* körzetbe mehettek. Innen viszont már a végleges kárpát-medencei helyükre indultak a nemzetségek.

A gyülekezés akkori neve tehát DONTŐ MAGARIÁ volt. (A Volga-Don-Donyc és Azovi tenger közti térségben.) Itt kezdődött a menetre való „kiképzés”. A második szakasz volt a BSZK által sokszor emlegetett „ATELKOZU”, ami nem a Volga görögös nevével az *Etillel* kapcsolatos, hanem egy köztes-ideiglenes < *Átélő-köz* volt. Ami az *induló* és az *ELŐVÉD* szakasz között volt. Az *Átélő-köz* helye valószínűleg a Kiev-Bug-Dnyeper-Azovi tenger térsége lehetett. Ezt az *Átélő-közt* nevezik ma tévesen Levedianak, vagy Lebedianak hívnak, melynek hiteltelen regékkel magyarázzák az eredetét. LEVEDIA valójában a ma „Etelköznek” kinevezett körzet legnyugatabbi része, melyet a Duna és Dnyeszter melletti a mai Románia és Moldova, Besszerábia területére tehetünk,

Sokan érzik azt, hogy a régi Etelköz-elmélet nem lehet helyes, éppen ezért már többen is a – Dontól a Duna-deltáig – terjedő egész területet Levedianak nevezik el. Ez a „trükk” valóban elfogadhatóbbá teszi a hazatelepülés elméletét. Az Etelközrel azonban nem tudnak mit kezdeni, mert a fülükben nem a magyar víz = ital szópár cseng hanem a Volga = Itil= italz Etel elnevezések hamis összefüggése. Sőt Sarkel városának az Itillel való társítása is megzavarta őket.

\* \* \*

Ugyanakkor nem gondolnak arra a stratégiai alaptörvényre, hogy *semmiféle katonai műveletet addig nem szabad elkezdni, míg egy mozgékony elővédet ki nem küldenek, mely biztosítja a mindig is „nehézkés” főcsapat mozgását.* **Előd** vezér a Nyék törzs tapasztalt fejedelme volt, az aki az egész nemzet betelepülését biztosította. Megítélésem szerint azonban nem a vezérnek, hanem a törzsnek a neve volt az Eleud = (amit Elődnek olvastak), holott az Eleud = *Elővéd* volt, az a csapat, mely az elővéd feladatot végrehajtotta. (Ámde lehetséges, hogy a vezér „Előd” neve jelentette ezt a történelmi feladatot. A görögösen írt *Eleud*, vagy *Eleud*, ugyanis egyaránt olvasható Elővéd-csapatnak vagy Előd névnek, bár ebben kételkedem).

Az elővéd szót igazolja a „történelmi” *Havas-elve* név is, amit = Havas-Alföld változatban ismerünk, de görögösen *Habas-Elve* alakban jelent meg, ami azonban nem *Habas*, (= Havas) hanem *Havas (Heves)* = Napos Alföld értelemmel bírt. A Havas, Heves elve mai olvasata tehát = a *Napos-elő*, (a fekete avar-magyarok *elője*) = *Elővédje* kifejezést jelentette. Megerősíti ennek az Elővéd-körzetnek a helyét



egy BSZK közlés is mely a „régí módszerekkel” olvasva ma még teljesen értelmetlen és továbbra is megfejthetetlen. Márpedig – Szabó Károly interpretálásában – érdemes végig gondolni a következőket: „*A turkok nemzete azon a helyen szerzett magának lakást, amit Lebediának neveztek, melyen a Khidmász (Χιδμας), vagy más néven Khingilus (Χιγγυλους) folyó folyt*”.

Ezt a folyót azonban eddig senkinek sem sikerült azonosítani, holott tucatnyi folyót próbáltak vele összevetni. Elfeledték azonban azt az arany szabályt, hogy az ősi neveket előbb magyarul kell megszólaltatni. Az sem árt, ha időnként „fordítva” olvassuk el, hogy az eredeti ősi kiejtéssel próbálhassuk meg értelmezni. Az a folyó tehát, mely az Elővéd-körzet közepén folyt, nem más mint a Fekete tengerbe ömlő Duna, a *magyar-hun Nilus*, melynek a nevét a görögök rontva így írták le: **Khiggylus**, pontosabban *Khung-gnülus*, (A görög kettős-G = γγ- nek a kiejtése = NG, illetve NY- hangot utánoz), vagyis Hun-Nyülus, melyet eleink „Hún-Nilus-ként” jegyezték fel.

Ha ezt nem hinnék, akkor jelezni szeretném, hogy a Duna folyóink deltái főágát ma is **Suliná**-nak hívják. Ez pedig, *kisebb nyelvi csodaként*, ma is változatlanul és tökéletesen beszél magyarul, mert a Sulina –FO = *a-Nilus*. Ennek ismeretében viszont, azonnal értelmezhető a BSZK leírás. A *Khiggilus* tehát a *Hun-Nyülus* < Hun-Nilus. (A Nilus ősnéve ugyanis = Nyilas, ami a magyar ősanját jelenti. NB. A Zodiákusban is a Nyilas-csillagkép jelenti a magyarokat – az ős-istennőt.)

**A**rontott írású *Khiggilus* másik neve *Khidnilus* = *Köd-nilus folyó*. Ennek magyarázata az, hogy a Duna-deltát ősszel-tavasszal elborítja végtelen köd. Ezt igazolja a másik görög folyónév a *Khidmasz* is, ami = „köd-mász” = *köd-száll* jelentést takar. Az afrikai kapcsolatot bizonyítja azonban a *Besszarabia* név és az ősi zászlójuk is. A *Besz-FO* = *szeb+arabia* = a *Szebb-Arábia*, az ún. Boldog-Arábia, melynek az ősi zászlaján három néger fej látható. A mai Bosznia őszállama a Ráma-„királyság” zászlaján viszont csak egy néger fej volt. Az Árpád házi királyaink pedig a *rámai-király* (Ráma –FO = *a-már* < a mór) címet is viselték.

Az ilyen óriás és szakaszos hazatelepülésről tudnunk kell azt is, hogy legalább egy évvel előbb kellett felkészülni az indulásra. A termés kocsikra rakását, a lakósátrak és berendezések málházását, a háziállatok és aprójószágok szállítását stb. – mit majd ökrös szekerek húznak –, a tél folyamán kellett előkészíteni. Ámde fel kellett készíteni a sokgyerekes családokat is és az egész törzs élelmezését is biztosítani kellett. Tavaszra tehát készen kellett állni az útra, hiszen a jó időben kell utazni, hogy még a tél beállta előtt berendezkedhessenek a következő körzetben. A rákövetkező tavasszal pedig minden törzs újabb szakaszokat tehet meg, közelebbi pozíciót foglalhat el.

### Bolgár < Nándor = Vándor

A nagy „hadművelet” megszervezése és végleges beindítása előtt és alatt, azonban volt egy rendkívül fontos teendő, amely az egész népvándorlási művelet sikerének alapfeltétele volt: *a Kárpát-medence előkészítése az új népesség befogadásá-*

ra. Magyarul, az Álmos (?) és Árpád diplomatái által megkötött szerződés végrehajtása azzal kezdődött, hogy *a frank és „német” hadak egy adott határidőre kiűrtették a Kárpát-medencét és az egész Duna-térséget.* Ennek végrehajtását azonban nemcsak ellenőrizni kellett, hanem *a katonailag kiűrtett területet katonailag is biztosítani kellett.* Ehhez a rendkívül fontos feladathoz viszont előre kellett küldeni egy nagyon jól felkészült erőt, valójában *egy teljes nemzetiséget.* Ez pedig a volgai hajós „turk- nép”, a *Folyó-Magyarok* voltak. A **Folyó-gárok** (későbbi nevükön *Folgárok = Bolgárok*, (illetve a boly-gárok = <sup>18</sup> a bolygó – hajón élő – magyarok). Ők nagyrészt vízi-alkalmatosságokon élők, kiválóan hajózó avar eredetű nép voltak, így viszonylag könnyen útra kelhettek.

A könnyű hajóikat a Volgáról a Donra átszállítva érkeztek a Dunára. (Ezt a „ruszok” a Volgáról a Donra, majd a Fekete-tengerre irányuló hajós támadásait ismerve joggal feltételezem.) Ugyanígy feltételezhető a Herszoni és bizánci görög bérhajók felhasználása is. A bolgárok valószínűleg úgy a 820-körül **Krum** kán (FO = *Murk* = Múr < Mór /fekete/ kán) vezérletével megérkeztek a Duna-tájra és rövidesen az egész Kárpát-medencét a Balkánt és Alsó „Ausztriát” is az ellenőrzésük alá vonták. A központjuk a jelek szerint a mai Belgrádban volt, amit akkor hol Belagrádnak, de inkább **Bolgrádnak**, azaz Bolgár-várnak, más néven **Nándor-(fejér)várnak** hívták. (Kutatásaim szerint a Nándor név újabb „görög elírás” következménye. A görög N betű, kisbetűs alakja ugyanis = „v”, így az előőrsként működő, a Dunát egészen a Fekete Erdőig ellenőrző „folyó-magyar < bolgárok” a **vándor** jelzőt kapták, amit NÁNDOR-rá fordítottak a görög krónikások, akárcsak a Habas = Havas < Napos elírásnál már láttunk rá példát. (A fejér jelző hajdan a fő-várost fejezte ki. Ez volt hajdan Visegrád, Fehérvár és Gyulafehérvár neve is.)

A Fehérvár = *Fejérvár* szót az Űs-Űsz < ŐSZ = fehér, vagy *fej-ér*-et, értelemben alkalmazták. A hun-magyar főváros *Visegrád* d = Űs < űsz-, vagy *Ős-vár* nevet viselt, ami „Fejér-várát” is jelentett. Természetesen az új *Fő-város* szerepkörben pl. Székesfehérvár latinosa, gótos neve = *Wzenburch* = Űzzen-burg, tehát Űsen-vár < *Ősvár* volt. A Nándorfehérvár szónk tehát a BOLGÁR ŐSVÁRAT, a *Vándor* < *Nándor*-Fehérvárat, a hun-avar- fővárost jelentette.

A 9. század első fele azonban nem igen kedvezett a tervezett hatalmas hadműveltetnek, (és népvándorlásnak) mert köztudott, hogy az úton lévő nép a legsebezhetőbb. Így ki kellett várni (és szerződésben biztosítani) a kedvezőbb időpontokat. A frankok és németek között, amióta Nagy Károly elszerezte a németek orra elől a Magyar Koronát és vele a *római császári címet*, *ami a világ urát jelentette*, hosszú időn át, folyamatos harc dúlt. (Úgy tűnik, hogy csak 843-ban, az új Verduni szerződésben tudtak újra megegyezni, hiszen feltehető, hogy Európa újra felosztása ekkor dőlt el, így lehetséges, hogy a hun-magyarok jussát az avar birodalomra, a fran-

<sup>18</sup> Többször is hangsúlyoztam, hogy a magyar törzsszónak sok jelentése van. A bolgár más olvasata a Boly-gár = boly-magyar. A Boly szónk viszont görögül = *poly* = sok, és a város = *polis* = boly-os, ami helyes olvasat, mert a bolyban nagyon sokan élnek. A boly, poly = pol, a **polgár** viszont = *boly-gá r* = boly-magyar, vagyis a *városi magyar*.

kok és németek véglegesen csak itt ismerték el.)

\* \* \*

Nagy volt azonban a zűrzavar a kelet-ázsiai régiókban is. Alapvető változások zajlottak ott is, melyben a kusita-magyaroknak a legnagyobb nemzetcsoportja volt érdekelve: Ez volt a *Kazárok országa, melynek törzsei kusita azaz fekete- magyarok (mórok) és északi skandináv viking-varég (avar) eredetű nép voltak.* A Kazár Birodalom tulajdonképpen a mai Középororszország volt, a Balti tengertől az Uralig. A jelek szerint a kazároknak (Kas-ar = *Khus-ar* < Kus-úr, vagy Kosok = kosák < kozákok) a kunokkal, besenyőkkel és a bizánciakkal rendezetlen ügyeik voltak, amit helyi csatározásokkal „rendeztek le”. Nagy gondot jelentettek azonban a jelentősen erősödő iszlám nyomására délről érkező, menekülő népek, köztük a zsidók is.

Ilyen bonyodalmak miatt gyorsan múltak az évek és egyre inkább elhalasztódott a betelepülés. Ennek következtében a *bolgár-nándorok* egyre nagyobb önállóságra kényszerültek. Új fejedelmük Borisz kán a *régi barátokkal az „oroszokkal”* szövetekezett és a Bizánci császárságot támadták meg. Bár az is lehet, hogy ez már a „tervekben eleve is szereplő” *megelőző biztonsági intézkedés* volt, amit a magyarokkal egyeztetve, megtervezve hajtottak végre.

Az viszont kétségtelennek látszik, hogy a bolgárok az új „szláv-vallásra”, vagyis a Cirill-Metódi „napvallásra” való visszatérés jegyében, a gazdag Nagy-Moráviában (a magyar = nagy + az Avar < Mór országban) elkezdtek kiépíteni egy „sajátos szláv-mór hatalmat”, amit ők ma az *első Bolgáriának tekintenek.* Ezt a fel fogást erősítette a cseh-morvák földjén is végbemenő pánszlávosodás, amit Árpádék is tudomásul vettek, mert csak egy újabb szittyia vallásfelekezetnek vélték. (Árpád többször is fogadta Metód pátriarkát.)

Ténykérdés azonban az, hogy a „bolgárok” valószínűleg még Álmos magyarjai nevében, *néhány évtized alatt átvették az ellenőrzést az egész Avar örökség felett, a Cseh-Morvától a Balkánig.* A sorozatos halasztások miatt állásaikat nyilván megerősítették és egyre inkább a saját hasznukra is szervezkedni kezdtek, elvégre nekik is nagyon megtetszett ez a gazdag vidék.

Ez a bolgár szervező és birtokló munka tűnik úgy az utólagos elemzőknek, hogy *Nagy-(szláv)Morávia* működött a térségben, holott csak arról volt szó, hogy a bolgárok látszólag a *közös* ügyet, a „Napvallás” megerősítését, az ősi szittyia és „magyaros” érdekek érvényesítését munkálták a „*pan-szláv*” = új-nap-vallás terjesztésével. (Ebben az időszakban az erkölcsök mélységesen leromlottak, a papság elzüllött, így sok újabb viszály uralkodott el a törzsek közt, vagyis az ősi nap-vallásunk az egyik legmélyebb válságát ekkor élte.)

Az évtizedes elővéd feladatnak természetes következménye lett az, hogy a kiküldött nyolcadik magyar törzs fokozott önállóságot alakított ki. Igyekeztek tehát szövetségeket találni. Ez a fejlemény megmagyarázta és „legalizálta” azt a helyzetet, hogy az őstestvérek, a piros-fehér-zöld zászlós, két-farkú orosz-lános- bolgárok egyaránt jó kapcsolatban álltak a nyugati gyepűt őrző quad –FO = *dák*-avarokkal és az erdélyi gyepűt védő gepidákkal, (gyepű-*dákokkal* = a *dák*-mórokkal). Úgyszin-

tén jól jöttek ki, a nagyalföldi *mór*-avarokkal és a déli, balkáni morovánikkal, az „albán és montenegrói” és bosnyák-besenyő törzsekkel.

*A frankok kivonulása után „váltak szabaddá” a horvátok* (írja BSZK) és gyakorlatilag ők innen is számítanak független nemzetnek. Állítólag ezután „foglalta el” a Szvatopluk-nak nevezett, a nagy-morva fejedelem a Felvidéket és a Dunántúl-Pannóniát. Ez a katonai aktus valójában a kiürített terület biztosításának lehetett része, mely a bolgárokkal teljes összhangban ment végbe. Semmi nyoma sincs ugyanis annak, hogy Szvatoplukkal bárki haddal szállt volna szembe, márpedig a Kárpát-medence északi és nyugati része a szabir-avarokkal jól „belakott” vidék volt.

A harc nem is volt valószínű, hiszen a történeésekről a „Szvatopluk-legenda” elég világosan beszél. A görögös *Szfentiplok*-osz és a latinus *Sventi-ploc* neve külön is árulkodik. *Szfentiplok* = *Ő+s-fenti-poloch* = *Ős-vend-palóc* volt. Az őrség népe volt ugyanis a *vend* = *fenti* törzs, míg a *pálos* < *palócok* a kazárok testvérei voltak. Nem véletlen vannak ma is Kaza, Kazár, Kozár, Kozárd nevű helységeik. A „tótos” *Szvatopluk* név pedig sokkal inkább a magyar Szavatolúk = *szavatolók* (biztosítók < őrzők) nevét diktálja. Ezt az elméletet alátámasztja a Fehérló-legenda is, melynek gyökeresen más a történelmi üzenete.

\* \* \*

**A** gyönyörűen felszerelt fehér paripát Árpád fejedelem nem „*cselből- csalárdul*” küldte, hogy megvegye e földet. Erre nem volt szükség, mert az mindig is a hun, avar, magyaroké volt. Egyébként is egyszerűen *elképzелhetetlen*, hogy a magyarok a Fehérló, Magyar Anya-istennő nevével – nevében – csaltak volna. Sokkal inkább arról volt szó, hogy Árpád nagyfejedelem *kiemelkedő kitiintetesként küldte el egyik legszebben felszerszámozott lovát „Szvatopluknak”,* akivel (és utódaival egészen Mátyás királyig) nagyon is jó viszonyban voltunk. Akkoriban ugyanis a kétfarkú, oroszlános „*cseh-morvák*” < a *mór*-avarok birtokolták a Duna balparját. A jobbpárti „Dunamente, a mai *Ausztria*” viszont, ahol akkor a bajuvár < avarok éltek – I. Vajk István koráig – egészen a Passauig, a miénk volt.

## Rámai Királyság

A balkáni magyaros népek Tráciával egyidőben, (ismét párban) teremtették meg a Rámai „királyságot” is. A korabeli térképeken a mai Bulgáriát és Szerbiát Tráciának és Moesiának hívták. (*Trák* = türk = túriak, a *Mézia* = *Méze* < Méz-ország, a szemere-hunok országa). A mai észak-görög és albán területeket akkor és előtte Makedóniának és *Móriá*-nak (-FO = *a Róm* = Ráma) hívták. Kisázsia és a Balkán egy része az ókorban a Rumi-ország nevet viselte. Ebből adódóan Bulgária területét és az európai Török-országot ugye mond „törökösen” *Ruméliának* nevezték. Az az *Rumi* -FO = *múr* < Mór-országnak hívták. (A török szultán eredeti címe éppen a fentiek miatt: Rum-Padisahi, tehát -FO = *múr*+ *padisi* = Mór-Pat-isi < vagyis a Mór-Haza-„istene” volt).

Ezek valaha mind nőlvül szittyá vallású hun- magyaros népek voltak, mégpedig

a páros-nép szindrómának megfelelően működve. A hún-országot a *bcsenyők*, (bosnyákok) és a trákok = *turkok*, vagyis a turáni hunok alkották. (A hunok pedig a méhek és méz népe<sup>19</sup> márpedig a *Moesia* = *Mőze* = Méz-országot mondott akkor). A macedón, *makedónok* a makkos, mákos, magos *mór*-avar nép voltak, hiszen a görögök egyik ősnéve is *rumi* –FO = mur = *mór* volt. (Pontos megerősítést adnak az ősi jelképek is: A bolgárok, az ógörögök, a morovánik /montenegróiak/ és a havas-alföldiek, vagyis az avar-„magyarok” oroszlanos népek, míg a bosnyákok, az albánok, a szemerék < „szerbek”, valamint a horvátok és az illirek sasos-turulus nemzetségek.)

Nagymorávia a nagy < magas, mórok, (a magyar-mórok) országa volt, így a *mór* (M-R) név –FO = (R-M) *Rúmi* és „*Róma*” < *Ráma* néven jelent meg a Balkánon. (Ámde ne feledjük, hogy *Róma* városának az alapítói is hunok és magyar-mórok voltak, hiszen *Rémus* –FO = *Sumér*, tehát hún. *Romulus* –FO = sulum-órr < a sólyom-orrú Mór (= a sas-orrú avar-magyar) volt. *Róma* neve azonban –FO = A-MÓR-t a férfi istent, mégpedig a *Magyar-istent* jelentette. Az isten-név tehát színe és fonákjáról: *Róma* és *Moria*-ként is megjelent. Ennek pedig logikus következménye, hogy a *római császári, vagy királyi cím a világ urát a földi istent jelentette meg*, így aligha csoda, hogy ezer év óta ezért a címért ölték egymást a németek, osztrákok (kicsit a magyarok is) és a franciák.

Azt hiszem törvényszerű, hogy a magyar királyok is meg akarták szerezni a római császári címet, ami eddig csak az „unokatestvéreiknek” sikerült. A *hun-avar eredetű Nagy Károly frank-római császárként* lett Atilla első utódaként a világ ura. Ezt száz év múlva elvették tőle a „kuzinok” a sasos, oroszlanos *hún-bajor király Nagy Ottóék*, akik mintegy 800 évig őrizték a német-római császári címet.

(A ma már ismert *Kitalált évszázadok* c. Illig könyv és mások ma már tagadják a Karoling királyok szerepét, de ezt most nem elemzem, bár egyszerűbbé teszi a középkori történelem kezdetét.)

A római császári címet azonban megtagadták a magyaroknak, illetve – nem ismerjük a részleteket –, de valamilyen okkal „kiszúrták a királyaink szemét” egy pótlékkal. A „*Rámai-királyi*” címmel. Könyves Kálmán királyunk lett az első, aki „*Római*” király lett. A hun-magyar népek királyai tehát csak ezt a római címet viselhették, bár kárpótlásul, a magyar király *Csillagország* királya is lehetett. Nevezetesen annak következtében, hogy az árpádházi királyaink *nemcsak Ráma, hanem a Galicia királya címet is viselték*. *Galicia* ugyanis ősi, üki módon, tehát –FO = *A-ci-ilag* = *Csillag*, így a magyarok királya *Galicia*, vagyis a *Csillagország* királya is volt.

A magyar királyok azonban tisztában voltak azzal, hogy valójában mit is jelentett a „római-császári” cím, így ők is meg akarták azt szerezni. Az Árpádok- ural-

<sup>19</sup> A *hun-hum* szó –FO = a *muh* < *Méh-et*, az anyaistennőt jelentette, így fiai és lányai a méhek voltak. Herodotosz arról ír, hogy a Kárpát-medencében „méh- nevű” népek éltek. Badiny Jós prof. ezeket „*mahgar-oknak*”, méh-magyaroknak tartja. A logikája nagyon jó, de a méh-népek mégsem a magyarok, hanem a hunok. (A német méz = *honig* = hun-égi, az angol édes = *honey* = honi, isteni dolog.)

ma után kétszer lettünk újra nagy hatalmak, Nagy Lajos és Mátyás korában, akik mindkét szer „megpályázták” Római császári címet, de gyalázatos összeesküvések és gyilkosságok miatt mindketten elbuktak. Elhallgatott történelmi tény az, hogy a „római császári cím” jogos Atillai örökségünk volt, mégis bele tört a két – *talán legnagyobb* – magyar király kardja. (Az a gyanúm, hogy Vajk-István királyunk lemondott a „németek” javára a Római Császári címről, valószínűleg azért az ígéretért, hogy ők királyi trónra segítsék az új királyi hatalmat elutasító főurak ellenében. Úgy tűnik, hogy a „rámai királyi rangot” és az „Apostoli királyi” címet kárpótlásként kapta.)

A második ezerévben már erős pápai kamarilla-hatalom gondoskodott arról, hogy a császárságra törekvő Nagy Lajos öccsét Andrást a „leendő nápolyi királyt” aki segített volna megszerezni bátyjának a császári címet, az úgynevezett nápolyi-akcióban megöljék.

Még rosszabbul járt Igazságos Mátyás királyunk, aki szisztematikusan készült a nagy feladatra. Olasz udvart és latin kultúrát teremtett, sőt az egyházi hierarchiába is bele kénált szólni. Mátyás, Bakócz Tamás püspök udvari főpapot szánta római pápának, feltehetően azért, mert övele szerette volna magát császárrá koronáztatni, de halála után erre a pápaságra Bakócznak nem maradt esélye.) A nagy terv teljessége előtt azonban, az akkor már cseh-magyar király Mátyást az osztrák trón megszerzése után megmérgezték.

Amiként a turáni magyar királyok „rámai-királyok” lettek, vele viselték a Csillag-király címet is, bár ezt akkor Galicia királyának hívták. (Galicia ugyanis –FO = a-cilag < A Csillag.) Ez az atillai cím azonban járt a frank és gót királyoknak is. Csakhogy a középkorban már elfeledtették velünk ennek a címnek a hun- magyar ősjelentését. A történészek jószerint már azt sem tudják, hogy a németek és franciák európai őshazája nem Frank-ország volt, hanem = *Austria*, vagy *Austrásie*, melynek fővárosa *Aachen* volt.

Az Austria = *Auster* (S-T-R) = *Oster* < *Őstér*, tehát = **1.** = *Ős-túr-ia*, ami újra csak a turáni hunok országa. **2.** = *Őstér* (S-T-R) = *Star*, azaz = *Csillag*. (A spanyol *Asturia* is = *Ősturi* = *östéri-ország*.) **3.** = Az *Austrásia* = *Ős-túr-ázsia*, a turániak hona. Mindez,<sup>20</sup> nyilván azt mondja, hogy a „*franciák és németek*” is *ősi magyaros eredetű népek*, de erről ma már (még) „fővesztés terhe mellett” tilos beszélni. (Nem hagyhatok ki egy véletlent. Az írás pillanatában a Deutsche Welle adó 2000 május 14-én 13-órákor Észak-Rajna Westphália címerét mutatta meg „premier planban”. Ez egy piros-fehér-zöld pajzs, benne egy ágaskodó fehér-lóval. Vajon, hogy került ez oda?)

Nem tudom, vajon a magyar királyi címek fenti szerepéről mi volna a mai törté-

<sup>20</sup> Ősi-Spanyolország, Katalónia legfontosabb tartománya volt *Galicia és Asturia*, vagyis *Csillag-ország* és *Őstér-ország*. Minő véletlenek. Akárcsak annak az olasz-latin mondásnak az igazsága, mely azt mondja, hogy: *Austria é imparare mondo universo*. Tehát: Ausztria kötelessége uralkodni az egész világon! Vajon miért éppen Ausztriának, amikor a mai Habsburg-Ausztria még nem is létezett. Igen, az ősi *Austria* = *oster* = *Őstér*, vagyis az Isten-ország volt. Tehát a magyaros népek országa.

nelem tudományának a véleménye? Azt hiszem pontosan ugyanaz, mint a Rákosi-rendszeré volt 1945- után a magyar heraldikáról, – címertanról. Ők ugyanis azt veszélyes nacionalista cafrangnak tartották és hatalomra kerülésük után szinte *azonnal betiltották*. Ők ugyanis tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy az ősi jelképek, az ősi nevek, az ősi kultikus színek, sőt az ősi mondák, regék és tündérmesék is nagy-nagy veszélyt hordanak. Mindezek ugyanis az ősigazságot fejezik ki. Nem véletlenül féltek attól, hogy valaki megtalálja és megtanulja alkalmazni az ősi kódok kulcsát, amellyel minden fenti „mítosz” tökéletesen és hézagmentesen megérthető. Úgy, mint a fenti esetekben: a Csillagország és Mézország történetének kapcsán.

### Hol is van Patzinákia?

BSZK császár nagyon részletesen foglalkozik a patzinákok országával, politikájukkal és egész életvitelükkel. Minden kétséget kizáróan derül ki, hogy *ők Európa leghatalmasabb népe, melynek még a legyőzhetetlenek beállított nagyhatalom, mint a keletrómai és nyugatrómai császár is adófizetője*. Nem tudom, hogy ezek után lehet-e bárkinek is a legkisebb kételye arról, hogy ez a hatalom csakis az *Atillai Hun Birodalom „jogutódja” lehetett*. Azt már igyekeztem kifejteni, hogy a magyar, hun, avar népek vérszerződést kötettek a nagy feladatok megoldására. A létrejött – vérszerződött – szövetségi rendszer nevét pedig mindig a „*nagyfejedelem*”, vagy *kagán* (soha sem király !) népének a neve adta. Így keletkezett a Hún-, majd a Magyar Birodalom is. A hún birodalom azért esett szét, mert Atillát, a HÚNT megölték, így *Atilla Hún-Birodalma „eltűnt”*, de helyén és utána tovább éltek a különféle hun, avar, magyaros népek országai és birodalmi. Ilyen birodalmak voltak többek közt a *Patzinákok-, a Turkok- és a Kazárok- országa, birodalma is*.

**A**rra azonban nem gondolhatunk, hogy az „atillai struktúra” változatlanul élt tovább. Egyes törzsek és népek kitörtek az addigi keretből és új csoportosulásokat hoztak létre. Az új erők pedig új helyzetet teremtettek. Ekkor váltak öntevékeny erővé – a közeli rokonaink – a besenyők és a kunok és ekkor alakultak ki a később „szlávnak” nevezett új nemzetség csoportok. Azok, akik varég (avar), rusz (roxolán), szarmata (szittyia), alán, kusita, kaspi, baskir, ogur, uz, paszternák stb. eredetűek, akik évszázadokig a turk-magyarok jóbarátai voltak és maradtak. És ez a barátság az Árpádok alatt is tartott. Nem véletlen, hogy ha az Árpádházi hercegek életveszélyben voltak, kivétel nélkül az orosz és a lengyel rokonokhoz menekültek. De az sem véletlen, hogy ellenük mi egészen a 19. századig soha háborút nem víveltünk, a lengyelekkel pedig mindig is átlagon felüli jó kapcsolatunk volt.

BSZK szerint a 9. századi kelet-európai helyzetet három népcsoport határozta meg: A turkok, a kazárok és a patzinákok. Arthur Kőszler azonban a „Kazárok” című könyvében megpróbált egy újabb erőt is felvonultatni, amikor a kazárok egy részét zsidónak nyilvánította, illetőleg zsidónak próbálta bemutatni a kazárok vezető köreit. (Ezzel a Kazár < Kangár fejezetben külön foglalkozok.) A zsidók közismert múltja és katonai „alkalmatlansága” azonban kizárja a *Kőszler szerinti vitéz-*

ség és katonai kvalitásaik valós voltát. A magyaros népek katonai kiválóságát sem a krónikáirók véleménye alapján, hanem tetteik szerint ismerte meg a világ. A történelem azonban a zsidók katonai remekeléseiről semmit sem tud – kivéve –, ha a bibliai „hóštetteiket”, a filiszteus, palesztin városoknak a föld színéről történő le-törölését, a lakosság teljes kiirtását (még a kutyákat is elpusztították) és más bibliai mézárásokat ide nem számítjuk.

Fentiekből aligha következik, hogy a turkok, magyarok nekik alárendelt nép lettek volna és ők < a zsidók, a patzinákokkal (P) lettek volna azonos rangú nép. Térjünk azonban vissza a P-okhoz. BSZK szerint a *turkok hazája*, ahonnan őket a P-ok kiverték (?) a következő volt: *Baruch, Brutosz, Kubu, Trullosz és Szeretosz* folyók vidéke. Ez a felsorolás egyértelműen jelzi, hogy a mai Bukovina és Moldva, valamint a régi Beszarábia területéről van szó.

**A Szeret**-osz folyó nevét nem kell sokáig keresnünk, mert az a mai *Szeret*, mely névnek az ősmagyaros eredete aligha lehet kétséges. A **Brut**-osz neve is elég nyilvánvaló, mert a szomszédos *Prut* folyót jelenti. Kelet felé haladva a következő folyó a Dnyeszter, de BSZK ennek nevét elérte, így a magyar *Boros, Barus*-,szót **Baruch**-nak nevezi. A magyar *bor* szó egyaránt bír vízes és boros (de piros) jelentéssel. A Dnyeszter mai görög neve viszont *Danaprisz*, ami Duna-pirost jelent, vagyis a Piros Dunát. Nem véletlen azonban, hogy a keleti nagy folyók neve mindenütt **Duna**, vagy (és) + **Eszter**, ami Duna latinos neve volt. A **Dnyester** tehát = *Duna-ester*, vagyis a Duna-Isten. A **Dnyeper** = *Duna-Pir* = Duna+Nap, tehát újra a Duna+isten. A Dnyeper neve görögül = **Boristen**-esz, vagyis *Piros-Isten*, azaz Nap-isten. Nem más azonban a balti **Dúna** sem, amit mára Daugava névre kereszteltek át, vagy akár a *Dunajec*, a *Don* és *Donyec* folyók neve sem más.

Tovább haladva, a Dnyeszter és Dnyeper közt találjuk a következőt, a **Kubu** folyót, melynek neve azonnal megszólal, csak úki-magyarul kell elolvasni, hiszen a *Bug* –FO = Gub < Göb < Kőb, azaz = *Kub+u*. A **Trullosz** név is a Dnyepert jelenti, amely az ősi időkben a Tyrasz nevet viselte, amit a törökök *Turlu*-nak neveztek át. Valójában ez volt az igaz magyaros neve, hiszen **Turlu**, hanggrással (HU) = *Turul*, a magyarok Istene. Nem mond mást azonban a **Tyrasz** sem = *Túr- Ász* < túri, Ász, újra a magyar Isten. A görög *Boristen* nevet már elemeztem és az is *Boros, Piros Isten* = a *Napisten*. A *Trullos* név változat pedig egyszerűen *Turulost* jelent.

Ezek után úgy vélem, hogy a „Hunnia”, Patzinákia ország BSZK szerinti helyének beazonosítása nem igen képezheti vita tárgyát. Úgy vélem az sem vitás, hogy a Patzinákok ezt a területet átmeneti körzetként átengedték a „turkoknak” a nagy kárpát-medencei manőver előkészítéséhez. Ez tehát nem volt az ő hazájuk, így őket onnan nem kellett kiverni (inkább kivárni), mert a szerződés szerint kivonultak. Ám ha mégis viták merülnének fel a hellyel kapcsolatban, akkor még van lehetőség a pontosításra, mivel a császár felsorolja a Patzinákok nyolc nemzetségét és a „tartományok” helyét is megadja.

\* \* \*

Az első nemzetség neve ERTEM, melynek vezére *Majsa*, a második neve



TSÚR, a fejedelme *Kouel*, a harmadik a GULA, a *Kourkutan* és a negyedik KUL-PEE, az *Ipaon*-vezérekkel. Az ötödik nemzetség a KHARAB, a *Kajdum*, a hatodik TALMÁT pedig *Kosztá* vezetésével. A hetedik nemzet KOPON, a nyolcadik CSO-PON, *Giazé*-, valamint a *Vata* fejedelmekkel.

A császár azonban nem elégszik meg a tartományok és vezérek megnevezésével, hanem további információkat közöl a hun P-ok életéről. Először elmondja, hogy a fejedelem halála után *nem a fiai öröklik a hatalmat, hanem az unokatestvérek* és azok fiai következnek. Ez azért van így, hogy a hatalom körbe menjen a nemzetség vezető nemeseinek a családjain. (A Koppány-„lázaadás” tehát az ősi – nagyon is demokratikus – törvény betartását célozta, nem pedig az ország rendjének a felborítását).

Elmondja továbbá, hogy a nyolc tartomány mintegy 40 kisebb részre tagozódik, melyeknek meg van a maga kisebb fejedelme. (Ennyi szövetséges nemzet vett benne részt.) Leírta azt is, hogy a nyolc tartományból négy a **Danaprisz**, Dnyeperen innen és négy a folyón túl helyezkedik el. Sőt, azt is megtudhatjuk, hogy kik a szomszédai. Ezek alapján pedig pontosan megismerhetjük a hazatelepülés előtti „ukrajnai- és délorosz-” vidék hatalmi viszonyait. A folyón innen a következő tartományok voltak: Kharab, Jabdi-Ertem, Giasi-Hopon és Alsó Gyula, míg rajta túl: a Kuarcsi-Tsúr, Boro-Talmat, Sur-Kulpee és Bula-Csopon. (Figyelemre méltó, hogy ezen alkalommal az elnevezések „helyesírása” már megváltozott, ami azt jelenti, hogy a könyvnek ezen részét író „deák” másként fordította le a magyar, hún szavakat, vagy a „kémeek, informátorok” rovásírásos forrásból származó jelentését.)

Térjünk vissza az első részhez, a fejedelemségek ismertetéséhez. Eszerint a P-ok első tartományának a neve **Ertem** és vezére *Majsa* (?). A másik részben már *Jabdi-Ertem*-ről beszél és közli, hogy *a tartomány szomszédos a Rosszia országnak adózó oly népekkel, mint az ultinok, derevlinek és lenzenek*.

Ha a térképre nézünk, hamar kiderül, hogy Ertem a mai Erdéllyel és a Kárpát-medencével és a Csángó-földdel egyenlő, hiszen a derevlánok elnevezés (*derevo* szlávul = *fa*, tehát fások, erdeiek), a Kárpátok erdős vidékét jelent. A lenzen szó = a *lengyel*. (A görög Z ugyanis =  $\xi$ , ami a G-vel téveszthető. A Lenzel = lengel < lengyel.) Az **Ertem** (R-T-M) név –FO = *Metre* (v.ö.- Mátra), ami (hangugrással /metatézis/ a továbbiakban = HU) = meter, matar = *Megyer*, *Magyar*. A fejedelmük neve görögül = **Μαιτζαυ** (Maitzau), amit sokan, többek közt Szabó Károly is *Majsá*-nak olvasott, de szerintem a helyes olvasat = Majtzó = Macsó, azaz *Matyó*, tehát Magyar.

A második nemzetség BSZK szerint TSÚR és vezére KOUEL, de másutt *Kouartsi-Tsúr*-nak nevezi ezt a népet. Szabó Károly szerint a Súr és a Kuarcsi-Súr a helyes megoldás. Ezt egyébként a sok kárpát-medencei Súr, és Surány, illetve Karcsa helységnevek is valószínűsítik. Én mégis mást hiszek: A Tsúr szó = *Túr és túri* jelző is lehet, a Kuarcsi viszont görögösen = *kovartsi*, ami magyarul a kobarc = kóbor és *kabar* nevet sugallja. Lehetséges azonban az is, hogy ez a túri-kabarok e-

gyik neve. (A német ókori térképeken a Krim-félsziget neve Taurica = vagyis < Túrika volt.) A fejedelem Kouel neve pedig, vagy *Kál*, vagy a *Kő-Ló* (a Kő-isten) nevét rejti.<sup>21</sup> Ámde a Kouel teljes joggal lehetett Kevel, vagy Kevély. A Kiev, Kijev név sem más, mint Kú, vagy Kő, tehát a magyar Isten ősi neve latinos- görögös írással. (Az Ū és Ő betűnk = *IV*, vagy *EV*.) A Kú, Kő tehát = *KIV*, *KEV*, vagy *KJEV*. A Kő-isten városa így lett idővel Keve, és (ugor-ukránul) = Kj-ev < Kijev.

A harmadik nemzetség a **Gula** és vezére **Kourkoutan**. A népnevet Gyulának (Gyúló-nak), a fejedelem nevét Kurkut-nak értelmezik. A Gula szó a *Piramist*, a *Peremest*, a kelő napot fejezi ki, melynek a *pereme* jelenik meg elsőnek. (Az első tehát = P-R-M, amit ma *prim*-nek mondanak. Prim, szám, Primás stb. de az orosz Perm városa is innen kapta a nevét.) A Gula tehát a *Gyúló* = ízzó *napot* jelentette, ami a Gyula címben, rangban és névben maradt ránk. (Erdély fejedelme viselte a Gyula-rangot.) A Kurkutan, vagy Kurkut szó nem név, hanem „funkció”, amit a szó tökéletes pontossággal fejezi ki. Az egyiptomi, nubiai népek „királya” ugyanis a *kendős*, vagy *kende* volt, hiszen a fáraók „köznapi” viselete a *kendő*. Ámde ezt a szót *kötöny*-nek, (fel)-kötöttnek is nevezték, A hun-magyar népek fejedelme viselte elsőnek a *Kötön* < *Kötöny* címet, amit Kun László kun királyai is viseltek, mert ez volt a rangjuk. A görögös Kurkután szó = *Kör-kötöny*, a *Kör-kötött*-ből eredt és az egyik avar-magyaros nemzet vezére viselte.

A negyedik törzs neve a **Kulpee** és a fejedelme az **Ipaon**. Ezt Kulpa és Ipa névvel értelmezik, ami nem rossz, hiszen a Kulpa folyó és az Ipa, Apa szó is „legitimálja” a fordítást. A Kulpa szó azonban hétköznapi valóságot a fonákja mondja el. A Kulpa < Culpa (K-L-P) -FO = paluk = polák, vagy paluc < palóc. Ők a pállós, ízzó nevű napisteni nemzetség. Ezt erősíti meg az **Ipaon** név is, mely -FO = *noapi* = *napi*, < a Nap-urat, az istenséget sejteti.

Az ötödik nemzetség a **Kharab** és vezére **Kajdum**. Ők a Dnyeszter, Bug és Prut folyók mellett élő csónakos, bárkások, vagyis hajós népek. A **karab** szó -FO = *barak* < *bárka* jelentéssel bír, (de az orosz hajó is *korablj*). A bárkások egy része „székely lett”, amit az eddig „azonosíthatatlan nevű” Barcaság bizonyít. A Barcaság ugyanis = *Bárkás*-ság, Barca-föld = *Bárkás* föld. De ne feledkezzünk meg a *csónak* formájú fejfákról sem, melyek a Tisza felső szakaszán is jól ismertek!

A hatodik volt a **Talmat**, másként a **Boro-Talmat** nevű nép, melynek fejedelme *Kosztá* volt. A Talmat = *Dalmát* szó egy „vízparti” jelző volt, ami támfalat, jelleget fejezett ki. (A boro = boro+s, azaz vizi Dalmátokat jelentette. (A Fekete tenger ősi neve a *Bosporus* = Voz-boros = Viz-piros volt. A „Talmat = dalmát-parton” volt a *Kherszon* (Kerson = Ker-szon = *Körassony* < napisten) nevű ógörög gyarmat város, melynek latin neve Regnum Bospori. Helye a Dnyeper < Danaprisz = Duna-piros folyó mellett volt). A fejedelem **Kosta** neve latin- spanyolul = *Costa*, ami

<sup>21</sup> A magyarok férfi Napistenének egyik neve a **Kő**, ami németül = **Stein** = *I+sten* és angolul = **Stone** = *oston* = *Ósten*. A hazánkban ismert **Kő**-hegyek, az Istent fejezik ki. A Vöröskő a Napistent, az Irottkő, a tudás Istenét, a Dobogókő az ország szellemi központját, a Szárkő a Napistent, hiszen a **Szár** is *ősár*, tehát az aranylő Napisten.

szintén partot és partit jelent, de a *Kos+Ta* = a Kos- Atyával is egyenlő. (A Talmat < Dalmat –FO = támlád, azaz támfal.)

A hetedik a **Khophon** nép, kinek vezére **Giazi** volt, ami BSZK, szerint *Gyászt* jelent. Ezzel csak részben értek egyet, mivel a mai Havas-Alföld viseli a volt „Hophon és Chophon” tartomány nevét, de az egészen másról beszél. Az már eddig is kiderült, hogy afrikai eredetű avar-mór nemzetségek éltek ezen a tájon, akik nyilván a Napos, honból Núbiából, Etiópiából érkeztek, akik rendre magukkal vitték (hozták) az ősi neveiket is. Ők „alapiították meg” a Havas-Habos (*Napos*) alföld tartományt, melynek nevét a görögök ismételtelen elírták. Az N = H tévesztés következtében, a *napos* szót először **habosra** fordították,<sup>22</sup> majd a görög „Habos”- t az új román nyelv *Havas*-nak értelmezte, mivel a görögben nincs különbség a két betű között.

A patzinákok **Khophon** és **Chophon** tartományának neve –FO = *nopoch* = napos, miként a fentiekben. (A Naphon egyik maradék neve a Pozsony-megyei *Appony* /és a pestmegyei Abony/ község, melytől a kétméteres Apponyi Albert is a nevét kapta. Az Apponyi családnak nagyon érdekes címere van, mert az oroszlanok között egy *néger fej* látható. Ugyanakkor Besszarábia őscímerében is három néger fej van!)

A nyolcadik törzs neve **Csophon** –FO = *nopos* és fejedelme neve **Batau**, ami *Batu* vagy *Vatu*, *Vata* nevet rejtette. A Csophon-nemzetség neve is *Napos*, vagyis avar-magyar ősszó. (A Khophon < Chophon nevet pedig a magyar *Koppány*, a *Soponya*, a *Sop-r-on* és *Csöpöny* nevek ma is viselik.)

**E**zek után érdemes részletesen megnézni, hogy milyen is volt a P-ok „dizlokációja”, vagyis az elhelyezkedése. BSZK szerint ugyanis négy nép a Dnyeperen innen és négy rajta túl volt található. A Dnyeperen innen volt négy olyan ország, melyeket jól be lehet azonosítani. A mai Nagyalföld, Erdély, Románia és Moldva területén a következők szerint:

A *Khorové* = **Karab** –FO = Barak < Bárkás tartomány a Prut, a Dnyeszter és a Bug folyók mentén terült el és „*Rosziával határos*”. Ez, tehát a későbbi Galicia és Mazuria egy részét képezte. A Patzinákok legelső tartománya azonban a **Jabdi-Ertem** volt, melyről azt írta BSZK, hogy *határos a Rosziának adózó népekkel*. Az **Ertem** név –FO = *metre*, *mátra* –HU = matar, magyar logikai sor szerint fekete avar-magyar népet jelentette, amit valószínűsít a görögül teljesen értelmetlen *Jabdi*-nak „fordított” jelző is. A *Jabdi* = *Javti*, sokkal inkább fordítható *Havthi*-nak, ami a már ismert módon *Havszi* = *Havasi*, tehát a *Havas* = *Napos* szóvá torzult tovább. (A J = H tévesztés a latinban és nálunk is gyakori: Jezus, Hezus, Jerusálem, Hiero-

<sup>22</sup> H = N egyezés a magyar nyelvben is sűrűn előfordul. Mennyország, Menország = Méh-ország, a menyecske, menecske = méhecske, hús, nyúz, páhol, panol (húst klopfol), vihog, vinnyog stb. A görög „i-ta” = H és η sugallja a tévesztést: az egyiptomi szent bika neve *Hapi*, holott *Napi*, a napistené. Abeszínia = *Naposhon* görögösen téves neve *Habos-hon* és a csehek ma is Habes-nak hívják. A görög η = E, vagy I könnyen téveszthető H-val, a húnok Ertem népének görög neve **Ηρτημ** -ként szerepel, tehát a H-betű ismét tévesztő szerepben jelenik meg.

solima, jeles, helyes, jó-bor = hóbor(t), hívó, jövő. stb.)

A székelyek hona Erdély, amit a XI. században is Ungria Nigra-nak, vagyis Fekete Magyarországnak hívtak. A fekete magyarok pedig az avar-mórok, akik az Erdélyi címerben lévő 7 várat adták. „Jabdi Ertem” tehát az én olvasatomban „havasi, meter < matar”, azaz *Naposhoni (Matyó) Magyar* törzset jelenti, mely egyáltalán nem véletlenül volt a Patzinákok első népe. Területe azonban akkor túlterjedt a Kárpátokon és a „Csángó-földet” is magába foglalta.

A harmadik törzs a „Havas-alföldön” helyezkedett el. Neve: *Khopon, (Chopon)* vagy egy másik írás szerint *Giazihopon*, mely Bulgáriával határos. Igen, a Giazihopon a jó név, mert ez nem más, mint *Giazi = É+gi-az*, tehát „új-Egyiptom”. (Már volt arról szó, hogy a *pat, pet, bet* szók házat és hazát jelentenek, a *put* és *pot* szók viszont edényt, így a juhászok ivócsanakját *put-nak* hívják. A cserépedény /a köcsög/ ang-fr neve = *pot*.) Az *Egyiptom = Égipt*, tehát nem más, mint *Égi-Pot, vagyis Égi-Haza*. (A Kárpát sem más, mint *Kör-pot = Kör-Pat < Kör-haza*). A görögös *Giazi-Chopon* –FO = *nopoch-iza-ig = Napos izzó-Ég*, vagy *Napos-hon*, a mór-avar-magyarok új hazája.

Ha azonban valakinek kétségei volnának Besszerábia és Havas, Napos alföld hajdani új, Egyiptom elnevezéséről, annak javasolom a Duna-delta nagy folyó ágainak nevét ősmagyarul elolvasni. Akkor ugyanis egy újabb meglepetésben lesz része. Meg fog ugyanis győződni arról, hogy a „véletlenek” milyen viccekre képesek. A Duna-delta főágának „román” neve Sulina, ami –FO = a-*Nilus*. A delta fővárosa Galati, ami magyarosan galaci, ami –FO = *cialag, vagyis csilag*. (Miként Galicia is –FO = *cialag < csillag*.) A delta felső ága a *Cilia-ág*, ami bizony *Csillag* volt és nem *Kilia*, ahogy ma írják. A másik nagyváros neve *Ismail*, ami természetesen nem *iszlám-név*, hanem *ős-avar*, mely eredetileg is, mált, az ősi mált = *dombot* jelentette, ahol hajdan szittya oltár és áldozati hely volt.

A negyedik törzs neve az *Alsó Gyulának* fordított *Kato-Gula*, mely a mai Moldva, a régi *Besszarabia* területén volt, melynek helyes értelmezése = *Szép-Avaria*, amit tévesen *Szép-Arábia*, vagy *Boldog-Arábia* néven vésték a fejünkbe. Mindenáron el szeretnék feledtetni azt, hogy a tartomány tele van a nevükben még ma is felismerhető magyar nevű őstelepülésekkel. (Íme néhány: A manapság *Belgorodnak* nevezett ősi *Tyras*, mely a *Dnyeszternek* nevezett *Trullos* (Turu-*los*) torkolatában található, hajdan *Túri-Ász = Túri-Istent* jelentett. Későbbi neve *Akkerman* lett, ami *A Kör-Mént = a Kör-istent* fejezte ki és még 1710-ben is több száz magyar élt ott. Mellette van a *Szabo* nevű város. Moldva északi részén *Baja* nevű város mellett van *Gyula*, melynek új neve = *Dzsulest*. *A Szoroki = Sorok*, vagy –FO = *Koros = Körös*, *Kisinyov*, melyet ma visszaneveztek *Kisinau-nak*, nagyon helyes váltás, mert ősnéve a *Kicsi-Nő* volt, aki a Patzinákok védő isten-asszonya. Nem tudom kétséges-e, hogy *Iasi = Jász-vásár = Jász*. *A Bacau* pedig = *Bákó*. (Ez eredetileg *Makó* volt.) *A Tiraspol* bizony = *Túri-Ösboly*, a *Kausány = Kocsány*, a *Sarata = Sár-Atya* (Nap-isten), a *Saveny = Sovány*, vagy *Sövény*. Olyanokról pedig nem is érdemes vitatkozni, mint *Rény*, *Botosány*, *Darabáni*, *Hüsi*, *Kalarás*, stb.

melyek még ma is magyarul beszélnek.

\* \* \*

Nézzük meg azonban a Dnyeperen túli négy országot is: A legfontosabb P-törzs a **Kouartsi-Tsúr**, mely a Kercs félszigeten és környékén volt, melynek neve elég rejtélyes. A görög *Kouartsi* könnyen lehet Kercsi, vagy *Kovartsi*, amit kabar (kavar-ösi-nak) lehet olvasni. A *Kabar-Tsúr* valószínűleg oly túri < turáni kabar-hun nép<sub>2</sub>, mely már pontosan megfelel azoknak a különleges körülményeknek, mellyekkel a kabarokat illették. (A hunok- *kun nemzetségének* tartom őket, akik vitézek, de izgágák, tehát megbízhatatlanok voltak. A nevük ezért lett kabar, azaz kavaró, háborgó és kóborgó, vagyis meglehetősen „kabarés” és zavaros).

Mellettük és felettük, az Azovi tenger mentén a Dnyeperig tartott a **Boro-Talmát** nép hona, melynek fejedelme **Koszta** volt. Már kifejtettem, hogy mindhárom név majdnem ugyanazt jelenti: a tenger-partit. A Boro, a vizet, a bort. (A Boszporus = Víz-piros), a Fekete < Mór-more = a tengert jelenti, míg a Talmát = Dalmát, a parti vidéket, a Koszta, Costa = a partot fejezte ki. (A *dalmát* szó azonban a kiépitett partot jelenti, mert –FO = *támlád*, /támlát/ a támfás, megerősített part, hiszen a *moló* –HU = /csak/ *omló*, vagy –FO = h+olom = tehát egy halom < domb volt.)

Rajtuk túl észak felé a Don és Donec közt lehetett a **Bula-Csozpon** (másutt **Csopon**) nevű törzs, melynek fejedelme **Kurkután** volt. Értelmezésem szerint a Havas-alföldi *Chopon* (FO= Napos) törzsszel szomszédos rokon nép ez, mely talán a *Felső- (Gúla) Gyula* tartománynak volna nevezhető. A Bula (B-L) a Bál-Bála < Báj istennőt jelenti, vagy min t= *gúla* = gyúla < gyúlót, a napistent fejezi ki.

A másik név a *Csopon* –FO = nopocs < napos, is a napisteni rokonok neve. A vezérük Kurkután = *Kör-kötön* = tehát „kör-kötős” fejkendőt viselt, mint a fáraók. A híres francia őshercegek neve is innen ered. A nagy Condé = a nagy *Kendő* (*Kende*) címet tartalmazza.

Tőlük Észak-Kelet felé a Don és Donyec között találhattuk a nyolcadik P-törzset a **Colpeé**, vagy **Suru-Kalpée** népet, melynek **Ipaon** a fejedelme. Arra már fentebb is utaltam, hogy a **Kalpée** (K-L-P) igazi olvasata –FO = epelok = pe-lak, vagy polák. Viszont a Colpeé –FO = (P-L-C) = *epeeloc* < *palóc*. Ezekkel pedig „megtaláltuk” a *lengyel népet*, és honi rokonaikat a palócokat, akik egyaránt a hun P-kok egyik nemzetsége voltak. A bővített elnevezés, a Suru-Kalpée csak pontosítja a polák = lengyel ősjelentést. A *suru* –FO = urus = urast, vagy erőst jelent. A latin *urus* azonban bövény, ami a Mazuri-vidék (magyari-vidék) őszállata, a lengyelek egyik nemzeti jelképe. (A mai román állami címerben Mondvát képviseli, ami helyes, mert Bukovina, Galícia és Moldva a lengyelek őshona volt.)

A *suru*- (S-R) szónak azonban sár = arany jelentése is van.<sup>23</sup> Ezt a legkiválóbb szittyai törzsek az *arany-szkiták*, téves nyugati értelmezéssel = *királyi-szittyák* viselték. A királyi szó a magyar Sár = Tzár, ill, a francia- angol Sire (S-R), vagyis „király” jelentéssel bírt. A „királyi szittyák” azonban eredetileg a *szarmaták* (sár-ma-

<sup>23</sup> Az *arany* latin neve = *aurus*, –FO = *surau* = sűrő < *sűrű* jelző, ami tökéletes szó, hiszen az arany a legsűrűbb és legnehezebb fém.

tya) = az arany-matyó-k voltak. (A szarmaták görög, latinus neve *sauromata*, ami nyilván „sűrű-mata” = *arany-matyó jelzős szerkezet*, akiket tévesen, eltorzítva neveztek királyi szittyának.)

A későbbi mongol „arany-horda” is eredetileg a „*Sár-gárda*” = arany-gárda szóból vált szitokszóvá. Az Arany horda görög fordítása ugyanis *Sir-Orda*, tehát = Sár- (g+orda) < gárda.

A fentiekből világosan kikövetkeztethető a túri, „**Turkok**”-országának a helye is. Úgy hiszem, mégis meglepetéssel szolgállok, ha kimondom, hogy BSZK korában *KÉT TURKIA létezett*, bár a császár – nem tudom, hogy tudatosan, vagy véletlenül – „kifejezetten” csak az egyikről beszélt, nevezetesen a *közép-európai Turkiáról*, a Moézia = Szerémségről. Arról a „magyar-országról” melyet a történészek „nem találnak”. A térképek rekonstrukciója, az etnográfiai és szó-elemzés után azonban úgy ítélem meg, hogy az „**ázsiai**” *Turkia* egyenlő *Padányi Viktor Dentü-Magyarosjával*, a Döntövi, Turkiával, mely a *Nagy Kazár-birodalom szerves része* volt. (Visszatérek rá.)

A *másik Turkia – a közép-európai Turkia* – az ősi Szerémségre támaszkodva, kiterjedt a Dráva, Száva, Morava, Duna, Tisza, Maros és Temes folyók területeire, vagyis a mai „Szlavóniára”, a Szerémségre, Szerbiára, Boszniára és a Bácska, Bánnati régióira is.

BSZK császár munkája, ha eléggé rejtve és bonyolultan is, mégis az igazságot mondta el nekünk. Azt, ihxsmód, hogy a *patzinákok nem mások, mint a „kis-hunok” és a kunok*, akik a magyarok testvér népeként birtokolták az Atilla utáni korban a mai Ukrajna és Lengyelország területének nagy részét. A nemzetségek elhelyezésének beazonosítása nem könnyű, mégis remélem, hogy összefüggően tudtam érvelni. Ha pedig még további kétségek volnának, akkor a BSZK által közölt távolsági adatok – úgy hiszem – újabb bizonyosságot szolgáltatnak.

„*A Patzinákok birodalma Rosziától egy nap távolságra van*” – írja BSZK. (Egy napi gyalogjárás /erőltetett menetben/ = 40-50 km, míg lóháton 80-120 km. Átlagban tehát 80-100 km-t vegyünk egy napra). Az orosz, rusz (kazár) fejedelemség közel volt, hiszen csak a gyepe választotta el őket. *Bulgáriától fél napra* vannak, ez érthető, hiszen a Turkia < Szerémség, a Havas-Alföld mellett van. Kherszonnal (ami akkor bizánci birtok volt) közvetlen határos, igen, mert ez egy beékelődött „bizánci gyarmat” volt. *Mordiótól (a mordvinok = mórok) 10 napra*, tehát kb, 1000 km-re voltak, hiszen azok a Volga mögött éltek. *Turkiától négy napi, (!) vagyis 3-400 km*, Kazáriától 5 napi, az Úzoktól 5 napi, míg az alánoktól 6 napi távolságra voltak.

A fenti „diszlokációs kordináták”, vagyis az itt megadott távolságok meglehetősen pontosan igazolják állításaimat. A „*döntövi Turkia*” 3-400 km-es távolsága bizonyítja, hogy „*itt, ebben a helyzetben*” a *Dentu-Magáriáról* van szó, hiszen a „*Szerémség, Turkia*” közvetlen szomszédja volt Erdély < Ertem-nek, amely *kis-hun-patzinák* tartomány volt.

(Vége az első résznek.)

## Az első rész tartalma:

<b>Honfoglalás vagy bejövétel?</b>	
Magyarország és Nagymoravia .....	3
Sabartoi Asfaloí és a Turkok .....	6
Törökök-e a turkok? .....	8
Magos és kos-nép .....	13
Turkia és Szerémség .....	13
Szlávok és mórok .....	16
Nagy-Moravia, vagy Mór-ország? .....	20
Vallás-háborúk és szittyá népek .....	24
Honfoglalás szindróma .....	27
Kazária és Csuda-ország .....	28
Bejöveteli stratégia .....	32
Bolgár < Nándor = Vándor .....	34
Rámai Királyság .....	37
Hol is van Patzinákia? .....	40





Práczkai István

## Honfoglalás, vagy Bejövétel?

### Kazárok és huszárok

BSZK írásaiból nem derül ki világosan, hogy egyes információi melyik Magyarországról, melyik Turkiáról szólnak. A Szerémségi, vagy a Dontó-hazáról? A P-ok tartományaihoz képest (a mai lengyel-román és ukrán térségek) Turkia távolsága 5 járóföldnyi, tehát 4-500 km. Ha már a Kárpát-hazában lettünk volna, akkor a *bolgárok fél napi távolsága mellett a magyar-turkoké sem* lehetett volna több, hiszen csak a gyepű választotta volna el Magyar-Turkiát az Erdélyi résztől. A megadott 500 km és Kazária 600 km-e aligha hagy kétséget arról, hogy a két ország az „Ukrán-Patzinákiától” számítva egy irányban, Kelet, és Dél-keletre, a *Volga, Don, Káspi-tó és a Kaukázus térségben* kellett, hogy legyen. Ámde az a nézetem, hogy a Kazária és Turkia valójában egy és ugyanazon állam-szövetségben voltak, akár csak „Nagybolgária és Magna (?) Hungária”. De, ha mégsem volt teljes az azonoság, akkor a *magyaros népek a szittyia vallást követő reformvallások zűrzavara* miatt különülhettek el.

**E**zzel már meg is fogalmaztam a gyanúmat, hogy a *kazárok nem külön nemzet voltak*, hanem – a Patzinákokhoz hasonlóan – a széthullott atillai birodalom után létrejött új keleti nemzetcsoportok. Az tehát a benyomásom, hogy a *patzinákok (a fehér) < hun-kun < „turk”* népeivel ellentétben, a *mór, avar, kazárok (a fekete) < szabir-magyar csoportosulása* voltak. Úgy látom, hogy a turáni- hunok és alánok, valamint a paszternákok, uzok, kipszákok, tatárok, ugorok és rusz < roxlánok voltak a középtermetű nomád lovasnépek.

Velük szemben, a hatalmas, öles termetű kusiták, az egyiptomi és mezopotámiai mór, avar, csud, szavárok, kozákok, stb. fiai voltak azok, akikről Thierry Amadé a neves „francia” történész írja az „Attila története” című könyvében, hogy: *„A magyarok a nevüket az uralkodó kazárok egyik törzsének, a magyarnak (megyer) a nevéből kapták.”* Ugyan ő, egyidejűleg nyolc kazár törzsről beszél, *„akik felsőbb-séget gyakoroltak a többiekén”.*

Jordanész arról ír, hogy a keleti (kaspai) hunok fehérek, de a nyugati (urali) hunok feketék. Ibn Heukal a *kazárokat* a turkokkal rokonítja, kiknek két fajtája van (deux especes) fehér és fekete *kazárok*. Schlözer és tanítványa Cassel is „weisse ugre és schwarze ugre” (fehér és fekete magyar) fajtáról beszél. A Túróczi Krónika is fehér kunoknak nevezi a *ruténokat* és fekete kunnak a *moldvaiakat*. A korabeli orosz évkönyvek is arról írnak, hogy a *kazárok fehér magyarok*.<sup>1</sup> H. Harworth szerint a *kazárok = turkok* és megállapítja, hogy a kazárok nyelve különbözik a török-

<sup>1</sup> Herodotosz szakáknak mondja a szkítákat. A Fordított Ékezés magyarázata, tehát az egyik olvasata szerint a szkíta = é+szaki-ta < északi tájról való. **Akatzir** –FO = ú+r-itza, *iccakai* = északi urak, vagyis hun- turániak.

től de olyan mint az *óbolgárok*<sup>2</sup>. Több bizánci írásban a kazárokat keleti türköknek nevezik, bár egyesek az *akatziroktól* származtatják őket. (Ez logikus következmény, mivel az „*akatzir*” azonos *a-kazir* = a kazárral). A közös nyelvet alátámasztja BSZK is, amikor azt írja, hogy „*A kazárok néhány év alatt megtanították a turkokokat a saját nyelvükre.*” Ez így természetesen lehetetlen lett volna, mert a magyar nyelvet idegennek nem lehet két év alatt megtanulni. Az viszont lehetséges, hogy egy újabb magyaros nyelvjárást egy-két év alatt könnyen megtanulhatnak.

A kazároknak ugyanolyan – viszonylag laza – nemzetszövetsége volt, mint a Patzinákoknak, vagy a későbbi magyaroknak. A törzsek, nemzetségek nagy önállósággal tevékenykedtek és csak a *had- és külügyekben* döntöttek együtt, a Kagán (a vezérlő fejedelem) „elnöksége” alatt. A *Kazár Nemzet-Szövetség* is – minden jel szerint – a Kagán népének a nevét viselte. A kagán pedig a mór-avarok *kusita nemzetségének* volt a fő-kánja. Ők voltak a *Kos-urak*, vagy akkori új görögös írás-mód szerint *Khos+ar*-ok, mely név a már ismert torzítások révén alakult át a görögös *khasar*, vagy *khus-ar* névvé, amiből egyértelműen alakult ki a világszerte ismert *khuszar* = **huszár** elnevezés.<sup>3</sup> Ennek a névnek a testvére a kozák, az „orosz huszárok” törzse. A kozák franciául = *cossaque* (kossak), vagyis kosok, amiből az írástorzulások következtében lett kozák.

\* \* \*

Az avarok szétverése utáni 9. században az atillai nagy birodalom keleti régióin három törzsszövetség és számos „független” magyaros avar-hun nép élt. **1.** A „*kis-hunok*” – a *patzinákok* a lengyel, ukrán térségben, (NB. Kisinyov, ma < Chisineu = Kicsi-nő. **2.** A kazárok – tőlük északra és keletre, a Volga, Káma, Moszkva folyók környékén. **3.** A hazatelepülésre készülő „turkok” az avar – szikamber és a tური- szemere – sumér nép, a turáni síkságról és a Kaspi, Volga, Kaukázus vidékéről indultak meg a Kárpát-hazába. A gyülekezési körzetként a *Döntő-vidéket kapták „kölcson” a patzinákoktól.* . (Tulajdonképpen az is lehetséges, hogy a „Dentu”-szó a *(sors)-döntő* nemzetgyűléstől, az árpádi vérszerződéstől kapta nevét?)

\* \* \*

A „Turkok” felkészülése és vonulásuk terve nem volt ismeretlen sem a hunok, sem a kazárok előtt, de a törzsek, nemzetségek gyülekezése és vonulása mindig is rengeteg súrlódással és fegyveres összekoccanásokkal járt. Az ilyen új átcsoportosítás ugyanis hol a P-k hunok, hol a kazárok, hol úzok és besenyők addig kialakult helyi érdekeit sértette.

A nagyfejedelmi hegemoniát – BSZK szerint – a kazár kagán gyakorolta, ami érthető, mert nem a már szétesett hunokat, sem a most szerveződő turk-magyarokat illethette. Elsősorban a folyók mentén élő turáni, nő-elvű népeket és a mezopotá-

<sup>2</sup> Herodotosz szakáknak mondja a szkítákat. A Fordított Ékezés magyarázata, tehát az egyik olvasata szerint a szkíta= é+szaki-ta< északi tájról való. *Akatzir* –FO = ú+r-itzaka, *iccakai* = északi urak, vagyis hun- turániai.

<sup>3</sup> A francia Huszár-Egyesület keresi a név eredetét. Itt van, bár meg fognak hökkenni, de ez a magyarázat az igaz.

miai s kaukázusi őshazából jövő férfi-elvű népeket, a fekete avar- magyarokat, a szervezett *kus-urak képviselték a legnagyobb erőt és hatalmat*. Ők pedig a „nagy hármasszövetségben” – valójában – a Kaukázus északi és nyugati oldalán is urak voltak. Így történt meg, hogy az ókeresztény nesztorianizmus és az *Iszlám elől menekülő gazdag zsidó csoportok – jó pénzért – az ő országukba jöttek, telepedtek be*. (A zsidók immár bevált szokása volt, hogy pénzért vettek lakhatási jogot és saját városokat /gettókat/ építettek maguknak. Ukrajna és Lengyelország /Galicia/ területe ekkor népesült be a Kaukázuson túlról menekült zsidókkal.)

Önálló zsidó országról azonban szó sem lehetett. Sok ezer éve nem jellemző, hogy a zsidóknak – tartósabban – önálló országuk lett volna. (A bibliai „zsidó országoknak” a krónikákban, a történelem könyvekben nincs visszaigazolása.) Ők is – feltételezhetően – ugyanúgy pénzzel vették meg a magyaros népek országában való lakás, tartózkodás jogát, mint tették azt őseik, úgy ezer évvel ezelőtt a „Szentföldön”. Akkor, amikor a filiszteus < palesztinok, a szamáritánus < sumérek, az emóreusok < mór-avarok és a galileus < gálok-gallok földjén éltek. A Biblia számtalan esetben beszél erről. Pl.: „*Így az Izráel fiai a Kananeusok (hun-kúnok), Khitteusok (uzok < eusok, hét-ösök), Emoreusok (mór-avarok) Perizeusok (piros < perzsák), Khiveusok (köves= kő-ös) és Jebuzeusok (jobb-ösök) között laktak.*” (Bírák 3-5.) A Biblia szerint is hét hun-avar törzs földjén éltek. Az állami önállóságuk hiányát bizonyítja (Kösztler szerint is) az, hogy a zsidók a kereskedelmi tartozásainak behajtását is „kazár” katonák végezték – úgy hiszem, hogy – szép sikerdíj ellenében.

\* \* \*

A kelet-európai politikai erőviszonyokat egyébként tökéletesen fejezte ki a „*pecsét-értékrend*”. BSZK császár a Ceremóniáról szóló 2. Könyvében írja elő, hogy a régió „*fejedelmeihez*” írott leveleket hány arany pecséttel kell megtisztelni (hitelesíteni): *A legtöbb a kazár kagánhoz küldendő levélen volt, három pecsét*. A turkok és besenyők fejedelmeihez (nemzetség, fejedelmek) és a rusz-(orosz) fejedelemhez két pecséttel, míg az többiekhez egy pecséttel kellett elküldeni. Mindezek azt bizonyítják, hogy a 7-8-9-ik században a kazárok voltak Kelet-Európa és Nyugat-Ázsia vezető ura.

## Kabarok – avarok és arabok

Kik is azok a rejtélyes kabarok, akiről sokat beszélt a császár is, mégsem lehet kihámozni az igazságot. A kabarok minden jel szerint a fekete magyarokhoz, az avar-mór népekhez tartoztak. Az ősi nevük azonban bonyolult helyzetről tesz tanúságot. Első ránézésre úgy tűnik, hogy valaha szolganépek (csatlósok) voltak, majd idővel másodrendű törzssé „léphettek elő”, akik sokfelé és sokféleképpen<sup>4</sup> szere-

<sup>4</sup> A magyar-hun harcosok 2-3 tartaléklóval vonultak harcba, melyeket egy úgynevezett csatlós kezelte. Ezek hol rabszolgák, hol szolganépek fiai voltak, akik idővel harcosokká „avanzálhattak” és harci érdekeik után akár egyenrangú tagjai lehettek a nemzetségnek, bár ehhez hosszú bizonyítás szükségeltett.

peltek, működtek. A magyar szavak igazsághordó tanúsítása szerint, ezek a kabarok előbb valószínűleg *rabok* és *csatlósok* voltak és csak később kaptak fontos katonai szerepet. A *kabar* név szó szerint, ám –FO = *rabak*, vagyis *rabok* tartalmat hord. A *kavar* szóváltozat (B = V) *zavaró*, *kavaró* embereket jelent, kiket nem igen szeret-ték az új uraikat, a magyaros népeket. Jelenthet azonban K nélkül *avart*, vagy *a-rab*-ot, mely elnevezés ekkor, ez időben honosodott meg, az *avar*-ból görögösen írt *abar* helyett. A *kabar* hangugrásos olvasata = bak-ar = *bak- ú r* < kan-úr, ami szín-tén a kos-magyar, a makkos, magos magyar férfi-törzsi eredetre utal.

A kabarokat BSZK császár szökevényeknek és lázadóknak tartotta, akik végül Árpádhoz csatlakoztak, és a Kárpát-medencébe jöttek. Akárkik is voltak, kétségkívül „renitens” törzs lehettek, a viselkedésük pedig a fekete kunokra emlékeztet. Ők ugyanis kiváló és talpraesett harcosok, ugyanakkor nyereséghajhász és nőfaló emberek voltak, akiknek a főbaja a megbízhatatlanság volt. Ezért küldte őket Árpád is az első sorokba harcolni. Ott ugyanis mindig kiderül az igazság. Ott kitűnik, hogy átállásuk komoly, vagy csapda-e, a régi társakkal mertek-e ütközni, avagy megfutamodtak? A kabarok akkori átállásának igazi oka azonban valószínűleg nem a pénz, vagy az anyagi haszon volt, hanem a *vallás váltság*, és végsőfokon a *vallás váltás bonyodalmai*.

Akkoriban szakadt ugyanis véglegesen szét a római és bizánci vallás és ekkor erősödött meg az *Iszlám mozgalom*, de ekkor virágzottak a nő-elvű vallások, melyek nem voltak mások, mint a megújult szittyá napvallás, nyugati felekezetei. Ugyanakkor a már hatalmas katolikus vallás egyre jobban fokozta a fegyveres térítést, ami összezavarta a népeket. A katolikus vallás martalócai elől elmenekült szittyá népek között pedig ekkor alakult ki és indult rohamos fejlődésnek „pánszlávizmus” is. Ezek tulajdon képen vallás reformációt hirdettek meg. Az „el-arabosodó és iszlámosodó” volt avar, mór, palesztin népek közt a nesztoriánizmus és a keleti manicheus az egyre sikeresebb Iszlámba olvadtak, és siítává (szittyá radikálisokká) alakultak. Ezek ugyanis többek közt azt hirdették, hogy a *(katolikus) keresztények és zsidók meghamisították az ősi szent iratokat és „tanításokat”, így aki az igaz hitet keresi annak az ősi iszmáéli (iszmaelita) valláshoz kell visszatérnie.* (Iszmaél Ábrahám elsőszülött fia volt, a napisten-hitű egyiptomi Hágártól).

A római és bizánci egyházfők ekkor már egymást kölcsönös kiátkozták az egész „keresztény-vallásból.” A krisztusi szeretet-vallást gyakorló őskereszténység ekkor a megújult szittyá vallás, vagy szkítizmus<sup>5</sup> volt, melyet a volt szittyá népek követtek. Sokan tehát nagy zavarba jöttek, és nem tudták mit tegyenek. Legyenek-e muszlimok, kövessék-e Originest, vagy válasszák-e Cirill és Metód új *pánszláv* vallását, mely az Iszlám mozgalom példáját követve kívánta megújítani a *lezüllött bizánci vallást is*, melytől a magyaros népek jórésze már elfordult és elvált. Főként

<sup>5</sup> A proto (ős)-keresztény vallások egyike volt az *Origenes* által védett megreformált szittyá (nap-vallás) mely a szeretet vallása lett. Ezt azonban a legveszélyesebb eretnokségnek nevezték és a zsidó-keresztény *Epiphanius* éppen ellenük írta az „Eretnokség Elleni szent-könyvét”, mellyel elkezdődött a „keresztény-üldözés”, ami később a kereszties hadjáratokba torkollott.

Metód volt az, aki az *ősi napvalláshoz*, (az ősi magyar valláshoz) való visszatérést hirdette és igen nagy sikereket ért el. Közismert, hogy szinte rendszeresen találkozott a magyaros népek fejedelmeivel Kijevtől, Bulgárián át a Morvákig. Az általa hirdetett pánszláv-mozgalom igen érdekes jelenség, mert a **panszláv** szó –FO = *valsz-nap*, azaz = *válassz-nap(ot)*, vagy –FO = *nap-vallás*. Vagyis a szavak tanulsága szerint a *szláv szó nem népfajt jelent, hanem ős-vallást*, amit bizonyít az is, hogy a „**szláv**” < *szláva* szó, a diadalt, az ünnepet és dicsőséget jelenti. A ma divatos **pravoszláv** szó pedig –FO = *valsz-ovar-p* = *válassz avar (apa) vallást*, tehát ősi (avar) vallást.<sup>6</sup>

\* \* \*

A dontói és kaukázusi őshazában e korban az *iszlám* < *iszmaelita* vallás rohamos térhódítása volt a jellemző. A szilttya hun- magyaros népek egyrésze kétségkívül elfogadta, bár nagy részük csak „másodvallásként”, ami érthető, mert morálisan alig volt különbség a *szilttya napvallási* és az akkori *iszmaelita erkölcsi* felfogás között.

A kazárok közé érkező és ott megtelepedő zsidók vallási vezetői, minden valószínűség szerint megpróbálták a szilttya vallás mély válságát kihasználni és megpróbálták zsidóvá tenni a kazár vezetők azon részét., melyet már a pénzbehajtásoknál pénzéhessé tettek. Ezek egy része ekkor már a pénzért sok mindenre képes volt.

*Tekintettel azonban arra, hogy a zsidó vallásnak tulajdonképpen soha sem volt kultikus célja pogány, vagy keresztény népek zsidóvá „térítése”, nem hihető, hogy ez a „kazár-térítés” tömeges lehetett volna,* – amire A. Koestler céloz a könyvében.

**L**étezhetek viszont zsidó (kapcsolatokkal bíró) kazár vezetők, akiknek megtett a zsidók gyors gazdagodása és hajlandók lettek zsidóvá válni. Az ilyenek „megtérítése” elképzelhető. Ámde sokkal inkább hihetőbb az, hogy a krónikaírók a szokásos történelem hamisítással és csúsztatással az *iszmaelitákat* „keresztelték át” *izraelitákká*. Ennek célja feltehetőleg az lehetett, hogy ezzel domborítsák ki a zsidók meghatározó szerepét a honfoglalási történelmünkben. Valószínűleg „innen” ered a székelyek „zsidóságának” a mítosza is. Az ő mór-avar őseik egy része volt az, aki elfogadta az *iszmaelita* (örmény-jellegű) vallást és ezekből lettek a fekete-székelyek (A dák < dac-os avarok). Ezek ősi vallásfelfogása időközben *szombatos*-vallássá „finomodott”, így a bibliai kötődésük az átlagosnál erősebb lett és sok bibliai nevet használtak. Őket ezért az elmúlt évszázadban sokan és többször is megpróbálták ősmagyar zsidóként „eladni”.

**E**rdélyben azonban nem véletlenül telepedtek le az örmények és böszörmények sem, akik feltehetően a kabarok utódai. Talán az is lehetséges, hogy a monda szerinti Csaba népeként tértek vissza, hiszen a *Kabar* < *Cabar* = Caba-r =

<sup>6</sup> Az *ősi rovásírás V-betűje* = *M-el* azonos, ezért az ősmagyar szavak fordításánál sokszor írtak és mondtak az eredeti M helyett V-t. Pl. meder-veder, múlt-volt, malaszt-választ = vallást (!) mázól-vázól, mel-é-vele, mer-ver, sőt: moszkitó-viszkető, magyar-megyer (szlávul) = venger, stb.

Csaba-úr. Az viszont kétségtelen, hogy a zsidó-izraelita és az iszlám-izraelita kérdés meglehetősen zavarosan jelent meg a korai irodalomban is. A hiteles arab írók közül *Massudi* több arab forrást idéz ezzel kapcsolatban: *Ibn el Etir* szerint a kazárok mohamedán hitre tértek. *Ibn Foszlán* – aki jól ismerte a kazárokat – azt írja, hogy a kazárok között legtöbben vannak a keresztények és mohamedánok és csak mintegy 4000 zsidó van, bár az uralkodó udvarából sokan követik őket. Ezek az információk az idők folyamán nyilvánvalóan eltorzultak, de alapvetően az igazságot tartalmazták. Úgy vélem, hogy a kazárok maguk is éppen a vallási válságot és a vallás-reformokat követve több részre oszlottak. Egy részük, valószínűleg a kereszténynek számító nesztoriánusok voltak, akik idővel visszatértek a Kaukázusi őshazába. Egy másik részük felvette az iszlám vallást, de vele együtt még az ősi szittyia napvallást is megtartották. Voltak azonban olyanok, mint a kun, jász és besenyő törzsek egyik-másik része, főleg akik adóbehajtóként a zsidók szolgálatában maradtak elzsidósodtak. A harmadik eshetőség az volt, hogy a zsidók egy része – talán csak néhány csoport – ,viszont csatlakozott a honfoglalásra készülő magyarokhoz.

Thierry Amadé arról ír, hogy a hazatérésre készülő (valószínűleg az Átélő-közben lévő) turániak majdnem teljesen megsemmisültek, vagy visszatértek és helyettük a nyolc kazár törzs csatlakozott a hazateleplülőkhez. Ezen kazárok egy része viszont kabar volt. A kazárok és turkok viszonyát és együttélését BSZK elég bonyolultan adta elő. Több bizánci író szerint az *akatzirok* (a-kazárok) a keleti turkokhoz tartoztak. A császár viszont úgy fogalmaz, hogy: „*A turkok szövetségesek a kazárokkal minden háborúban*”. A szövetség viszont a magyaros népek esetében vérszerződést, tehát az átlagosnál szorosabb együttműködést jelentett.

Azt írja továbbá a császár, hogy a „*Turkok és kazárok három évig együtt laktak*”, aminek valóságát sokan megkérdőjelezték és többen inkább 300 évre gondoltak. Ilyen tévedés azonban véletlenszerűen nehezen feltételezhető. Ma azonban már ismerjük a *Nagy Naptárhamisítás* (Uwe Topper) és a *Kitalált Évszázadok* (Heribert Illig) történetét. Aligha kétséges, hogy a hunok, a szavár- magyarok, az avar-kazárok 300 éves együttélése jár közel az igazsághoz. Az ugyanis, az 5-600-as évektől tarthatott a 9-10. századig, a hazatérésig. A három év alig hihető, mert ennyi idő alatt egy nemzetség még egy nyelvjárást sem tanulhat meg, nem egy új nyelvet.

Az „Atelkozu” vidék, terület, viszont BSZK szerint a „Patzinákok” országában volt, ahonnan később már a Kárpát-hazába mentek tovább az ott élő magyarok. Az viszont tény, hogy senki sem dolgozta fel (nem tisztázta) a két nép országainak neveit külön külön, ezért tehát valahogy mindig egymásba csúsztak az információk. Az azonban joggal feltételezhető, hogy a kazárok országa – a hármaskövér szövetség hatálya –, a Dontói Magariátl és a Kaukázusi „Magyarországot” is magába foglalta.

A három „nép” együttélése azonban nem jelenthetett szoros kötöttséget, mert – ősi szokás szerint – mindenki meglehetősen nagy függetlenséggel ténykedett és

csak nagy kérdésekben döntött a törzsfők tanácsa. A már ismert kis-hun P-ok szervezete is hasonló módon működhetett. Az azonban kétségtelennek látszik, hogy az adott korban a kazár kagán volt a legmagasabb rendű magyaros vezető a keleti régiókban. (Az északi fővárosa a Káma (K-M) menti Kazár, (ma Kazlán), mely azonos a híres Magna Hungáriával. A déli fővárosa a Kuma (K-M) folyó melletti Mazsarovszk, „Magyar-város” melyet ma Bugyonovszk-nak neveztek el. De az sem vehető el, hogy a Káma és Kuma nevét számtalanszor összekeverték a külföldi krónikások).

Ennek tudatában viszont mindenképpen meglepő az, hogy BSZK igen részletes tájékoztatást ad a P-okról és a turkokról is, de a „*legfontosabb népről*” – a kazárokról – ezt nem teszi meg. Nem hiszem, hogy ez figyelmetlenség miatt, vagy tévedésből történt. Sokkal inkább arról volt szó, hogy a kazár kagán egy Attilához hasonló csúcsvető volt, aki a már régebben vérszerződött népek nemzetség fejedelmei felett állt. Személyes tekintélye ugyan nagy volt, és ha fontos dolgok történtek, akkor „kazár módra” együttesen döntöttek. Úgy, mint azt Árpád megválasztásánál is tették, melyet éppen a kazár kagán tett szóvá. A hazatelepülőknek ugyanis már most kell megválasztani a vezérlő fejedelmét.

BSZK császár feltehetőleg azért fogalmaz többször is úgy, hogy a „*turkok meggyőzettek*”, vagy hogy: „*A patzinákok a kazárok ellen háborút indítván, azokat meggyőzték és saját földjüket elhagyva a turkok földjét megszállni kényszerítették.*”

Itt nyilvánvalóan arról van szó, hogy az említett hazatelepülési „programnak” megfelelően egyik évről a másikra a következő körzetbe vonult tovább egy-egy törzs, vagy nép. Ezek ugyanis a Gyülekező-körzetről az Átélő-közbe indultak, majd onnan az Elővéd-körzetbe távoztak. Ezen népek helyét – a z előzetes megállapodások szerint – szervezeten érkező újabb törzsek foglalták el. Végül pedig, az üresen maradt régiókat (szállás körleteket) az ázsiai *ottnaradt szittyá népek, nevezetesen az alánok, úzok és besenyők (stb.) kapták meg.*

Ez a körforgás nyugodtan nevezhető népvándorlásnak is, mely feltehetően 5-15 évig is tarthatott, (sőt több lépcsőben akár még tovább is). Az idegen „kivülállók” és a távol élők, mint a császár is, az eseményeket rendszerint – a többnyire eltulzó, vagy megszépítő – jelentésekből és elbeszélésekből ismerhették meg. Azokat tehát legtöbbször csak pontos belső összefüggések részletes ismerete nélkül írta le.

\* \* \*

Nekünk azonban kötelességünk, hogy soha se feledkezzünk meg őseink elképesztő hadi tudásáról és szervezőképességéről, melyet Róma és Bizánc egyaránt nagyon is jól ismert. Olyan hibákat elkövetni, mint az otthoni (hazai) körlet védtelenül hagyása, hogy azt a „gonosz besenyők” meglephessék, egyszerűen lehetetlen (!) volt. Az akkori időkben, ha a magas rangú vezérek rossz parancsa és döntése miatt, emberek haltak meg értelmetlenül, a vétkes az életével felelt. (Atilla saját kardjával vágta ketté a nyugati gótok ellen nagy emberáldozattal csatavesztes hunok parancsnokát. Avagy az ógörög athéniek egy hajóhad parancsnokát, aki nem

mentette ki a vízből az ellenség által elsüllyedt saját hajó legénységét, halálra ítélték és kivégezték.) A hunok és magyarok hadviselését (hadművészetét) még a huszadik században sem volna könnyű leutánozni és hadműveleteiket újra utánuk csinálni. Nekik tehát értelmetlen hadi dolgokat és bűnös hanyagságot tulajdonítani. Ilyet csak a hazudozó pápai krónikaírók terjesztettek, illetve az adataikat készpénznek vevő úgynevezett „íróasztal tudorok”, mint köztük sajnos a mai magyar finnugoros történészek is, ami a szakmai hozzá nem értésüket bizonyítja.

\* \* \*

A szittyia népek viszonyára a leghitelesebb példát éppen Árpád fejedelemmé választása szolgáltatta, melyet nagyon színesen és valósan ad elő BSZK császár. Szerinte a *kazár kagán* javasolta az Átélő-közbe érkezett turkok- magyarok fejedelmeinek (törzsfőinek), hogy jó lenne ha Lebediást (Elődöt) választanák meg nagyfejedelemmé. Előd azonban azzal szabadkozott, hogy nála érdemesebb is van, Álmos, vagy fia Árpád. *„Megtetszvéen ez a válasz a kagánnak — folytatja BSZK – és együtt menének a turkokhoz és erről értekezének”*. A turkok viszont Előd és Álmos idős kora miatt jobbnak látták a fiatal Árpádot megválasztani, akit *„kazár szokás és törvény szerint fejedelemmé tettek, felemelvén őt a pajzsra”*.

Az is igaz, hogy BSZK hozzátette: *„Ezen Árpád előtt a turkoknak más fejedelme nem volt és ettől fogva máig is ennek a nemzetségéből tétetik Turkia fejedelme.”* Ez az idézet nagyon világosan beszél és csak az nem érti meg, aki nem akarja. Kezdjük az elején: *A hazatelepülés ügye döntő fázisba érkezett, ahol már nem a diplomácia, hanem a „katonai taktika” és a fegyver veszi át a főszerepet.* A visszatérést ugyan szerződések rögzítették, de az őslakók és a már néhány (tíz?) éve érkezett előőr s bolgár nemzetség, mely bizonyára jól berendezkedett, várhatóan ózdkodni, sőt akár fegyverrel is tiltakozni fog.

Maga a nagy hadművelet nem egyszeri lerohanás volt – ahogy azt tanítják –, hanem a több irányból érkező betelepülők fokozatos térfoglalása volt. Számítani kellett azonban „váratlan” eseményekre is, mint pl. a bizánciak (megszokott) ármánykodására, esetleg a frankok és németek kötekedésére. Ezt a bonyolult műveletet tehát fiataloknak kell véghezvinni, ezért választották meg Árpádot, akit természetesen nem kazár, hanem ősi hun, szittyia (huszár)-szokás és nap-vallási törvények szerint, *vérszerződéssel és pajzsra emeléssel tettek fővezérré.* (Az avar, szikamber, vandál népek nem pajzsra emelték a fejedelmet, hanem a szent-KÖRE (egy hatszögletű fekete kő. Pl. a Kába kő) állították és azon tett esküt. A Kő = keve, káva és „kába”. Aki küre-ál az a királ= király. Az eskü pedig az öskü-re állva tett fogadalom.)

Akinek pedig oly meggyőződése, (vagy gondolata) támadt, hogy a *vérszerződés és a pajzsra emelés zsidó szokás volt* – ahogy azt Koestler sugallta –, az jobb ha mielőbb visszaadja a „történész tudósi címét”, mert mindkét aktus kizárólag a szittyia hunok és magyarok régóta jól ismert kultikus szokása, törvénye volt, melyet az összes nyugati népek kultúrszavai ma is elismernek és „papíron is visszaigazolnak”.



Egyébként is a zsidóknál a vér fogyasztása (evése- ivása) a Tóra és Mózes törvénye szerint is halálos bűn! „*Ki kell irtani népe közül azt az embert aki vért eszik.*” (3 Mózes 7. 25- 27) A vérszerződés tehát szerintük halálos bűn. Úgy látom ez a tiltás sem Koestler Arthurt, sem magyar követőit nem zavarja. A fejedelemválasztás és vérszerződés, szerintük: *ősi zsidó szokás*, elvégre a zsidók 13. törzse – szerintük – a kazárok voltak.

Nekem azonban az a véleményem, hogy ha ezt a nemzet csoportot a bizánci császár kazár néven ismerte és nevezte meg, *akkor a kazárok is hun-magyaros népek voltak. Punktum!* Ezen az alapvető tényen, vita nem folyhat, miként a hun, magyar, avar testvériségen sem, bár az akadémikusok és maga a MTA is „hivatalosan és tudományosan” még ma is ennek ellenkezőjét hirdetik. Ők persze nem csak a fentieket tagadják, hanem a Kitalált évszázadok és a Meghamisított naptár – egyre kényelmetlenebb – felfedezését is.

## Vérszerződés

Ezt az ősi „alaptörvényt” külön kell feldolgozni, mert *ez a kultikus aktus az, ami a mi fajtánkat minden más néptől megkülönbözteti.* Az ősi szittyá napvallás legfőbb parancsa ugyanis a vér parancsa, melynek jegyében születik, nevelődik és fejlődik harcossá a hun, avar, magyar fiatal. Ennek jegyében kötnek szövetséget, valamint ennek erkölcsében élnek és halnak. A szittyá népek testvérek, tehát az „egy-test és egy-vér elemi parancsa” szerint szövetkezve szervezik életüket. A fiatal ember a házassággal köt < létesít vérségi kapcsolatot, amit a német-hun nyelv „igazol”. (Eljegyezni valakit /ném/ = **verloben** = *vér-lobban*. Házasodni /ném/ = **verheiraten** = *ver-heira-ten* = **vért helyre ten+ni**. A házasság, nős = *verheiratet* = *vér-helyretett*. Az esküvő, az egybekelés = **Vermählung** = *ver-méhelung* = **vért-méhelünk**).

A hun-magyaros szittyá népek minden nagy vállalkozás előtt szövetséget kötöttek, ami azt jelentette, hogy *testvérekké* lettek, amit a vérszerződési aktsussal szentesítettek. Ez pedig úgy történt, hogy a főtáltos előkészítette az aszuborral félig töltött serleget. Azért töltötték meg aszu-borral, mert ami aszul, az összül. Az aszu-bor tehát kétszeresen is összülő bor. Az aszu tehát nem a királyok bora, hanem a magyar-isten összítő-bora, hiszen a Vérszerződés lényegét is kifejezi. Az összíteni, az egyesülni parancsot.

Elővették tehát az „*Ősküt*”, (az eskü-kést), mely eredetileg egy *éles kőkés* volt. A szerződő felek feltúrták a balkarjukon (a Bál istennői karjukon) az ingük ujját és a Serleghez járultak. Alkarjukat a felkarjukhoz hajlították, kezüket ökölbe szorítva azt a balszemük magasságába emelték. (A mai esküre emelt kéz mozdulata erre emlékeztet.) A kar és ököl-feszítéssel kidagasztották a vénát, melyet a táltos által átnyújtott *éles Őskü-vel*, (latinul a „**Sacrum**-mal”) (-FO = *murkas* = Mór-Kés, az *isten kése*) átmetszették és a vért a boros serlegbe csorgatták.

Ezt a véres bort aztán fűszerekkel és mézzel keverték, majd a Toron ünnepélyes ceremóniával megitták és így váltak egy testté és egy vérré: azaz *Testvérré*. (Ez a

volt a „magyar *virtus*” (V-R-T-S), amikor a hun-magyar vért-isz < *vért-isz-ik*.) Az így elkészített ital volt az **Örömös Bor**, melyből mára *szitokszót* = *Ürmöst* csinált a történelem hamisítás, de az ősszók igazi jelentését nem tudták eltüntetni. Az ürmös (német, fr., angol) neve pl. egészen „véletlenül” egyaránt = *Vermuth* (Vermusz) = *Vérmust*. (A must ugyanis magyarul az édes bort jelenti.) Ezzel pedig már megérthetjük az ősi mondás lényegét is: *Borban az Igazság!*

Az **igazság** szava pedig (fr., ang.) = *verité* és *verity*, azaz = *vérité és vériti*, tehát a vérités, a vér kiontása, és az aktus eredménye: a vér általi szerződés. A „latin” közmondás: „*In vino veritas*” (= In vino veritás) is ezt mondja, bár ősmagyarul némileg másként. Így = *H+in vin veritesz* = Hun „vén” veritesz, vagyis a „*Hun vezér vérit teszi*”, (a borba). (A vezért, a királyt valaha latinul az öreg jelentette. Király = *rex*-(*regsz*) = Ö+regsz, *öreges*. A királynő = *regina* = régi nő. A királyhelyettes = *regent* = régenti. (Aki tehát a korban és tudásban régi az = *öreg*. Érdekes és logikus, hogy a magyar szlengben a *góré* -FO = *erog* = öreg. De az sem véletlen, hogy a főnököt ma is Öregnek nevezik.)

A vérszerződés nem más, mint egyesülés, az erők összefogása. A szittya népek *szövetsége*, ami -FO = *egés-tevősz* = egésszé-tevés. Ez a szókép azért fontos, mert csak a magyar nyelv ismeri a félemler, feleség (felesség), a félkar, a fél-tag kifejezést, ami azt jelenti, hogy a kettő tesz ki egy egészet. Nem véletlen tehát az a nyelvtani „jelenség”, hogy a nyugati nyelvekben az egyesülés és az igazság szavát a vérszerződés fejezi ki ma is.

A német egyesülés és egyesület = *Verein* = vér-jen, illetve = *Vereinigung* = *Vé-re h+in-igung* = Hun-vért-igyük. Ámde a legszebb kifejezés a német alkotmány szava = *Verfassung* = vér+i-fásung = a vér-ivásunk, tehát a vérszerződéses megegyezés teljes tartalma. Az angol és (fr.) egyesülés = *Union*, ami némileg más, (mivel az ősjelentés a lekopott H betű visszatétele után jelenik meg) *Union* = *H+union* = hún-jön, a húnok jönnek, tehát egyesül a nemzetség. Az egyetemes és egyetemesség (ang.) = *universal*-is = *h+uni-vér-száll*, (vagy *univerzál* = hun-/i/-vérzel), tehát ismét egyesülnek a hun-magyaros népek.

A vérszerződési vérvesztésnek azonban káros következményei is lehetnek, hiszen aki vérszerződik és vért veszít, az szédül. Ezt szépen mutatják be és magyarázzák meg a nyugati nyelvek: Szédülés (fr.) = *vertice* (*vertisz*) = vért-isz. A *vertice* (vért-ische) olaszul = csúcs és csúcstalálkozó. Így a csúcstalálkozó és szédülés ugyanaz. Az eskü, felesküdni (ang.) = *Swear* = *szuer* = szürni, (ném.) = *Schwör-en* = *Süören* = Szúr-ni. Esküdni (fr.) = *jur-er* (*zsüré*) = zsúr < szúr. (A magyar Ö és Ű helyet nyugaton V és W-t írnak. NB: Dessewffy = Dezsőfi, vagy Tewrewk = Török). A német kard = *Schwert* = sürt, vagy szürt, esetleg sért. Az angol kard = *Sword* (Súórd) = szürd. Az igazság, valóság angolul = Truth -FO = thurt = szürt. Stb.)

A pajzsra emelés „nem kazár szokását” *igazítja vissza ősi magyarrá* a pajzsok különféle neve is, melyek az utódnyelveken a pajzsral kapcsolatos különféle „funkciókat” mondják el nekünk. Magyarul a *pajzs* < *paizs* -FO = sziap = szép. La-

tinul = *scutum* = e+skutum = esküttem < *esküdtem*. Spanyolul = *escudo* (eszkudó) = esküdő. Bizony az, mert arra állva tett esküt az új fejedelem. A paizs görögül = *skoutari* = e+sku-tari, tehát esküt- álli < esküt-álló, vagy eskü-tári = „eskü-tári”. Az angol pajzs = shield = e+skild = esküld < esküld.

A bizonyításnak azonban mindezekkel sincs vége. Ezeknél természetesen sokkal több szó és kifejezés bizonyítja a vérszerződés isteni fontosságát, de ezt más munkáimban tárgyalom ki részletesen. (NB, a „*Magyar az Isten*” és a „*Minek nevezzelek*” c. könyveimben.)

## Kangárok , vagy szavár-magyarok

Szólni kell végezetül egy „negyedik” népről is, melynek különös figyelmet szentelt BSZK császár, ezek pedig a kangárok. Az ő magyarázata szerint a Patzinákok egy részét nevezik kangároknak. Másutt azt írja, hogy : „**Kangár**”-nak *neveztetik három nép, mely a többinél vitézebb, nemesebb.*” Ebből következik, hogy kangár név a nemes és vitéz voltukért ragadt rájuk. A „*Fordított Ékezeses*” szövejtésem szerint ez a szó kör (körös)-magyart jelent. (A **GAR**-/G-R/ szóról már volt szó, amikor a *gar, ger, gor, gur* szokat, minden összetételben alapvetően **magyar** értelemben fordítom. Pl. Garabonciás = magyar-bonc, a táltos segédje. Gárda = magyar-od (magyar-had) a huszár ruhás testőrök. Garmada = magyarok-hada. Gyarpít = magyar-épít, gyarmat = magyar-tám, távoli támaszpont. Stb. Néhány példa a G-r = magyarra: Fintor = grimasz = magyar-imáz (imádkozik). Ingyen = *gratis* z = magyar rátesz, nevenséges = *groteszk* = magyar ott- esk = a magyar ott esik(el).

A jól ismert *hungár* szó tehát < hun-magyar és a „latin” *hungarus* = hun-magyar ús, a hun-magyar ós.

Az ósszavak „vastörvénye” azt diktálja, hogy a **gar** = *magyar*. A **kan** szónak azonban külön története van, mivel sokszor keverték össze a karal (A rovás R = N egyenlőség alapján.) A kar viszont a kört jelenti, hiszen aki karol, az körül vesz. Az ősi magyar körös törzsünk mára eltűnt. Ez az eltűnés a görögöknél kezdődött, akik a Kőr-népet Kar-nak nevezték. (Ebből ered a Kária és Ikária ország név.) A Trója melletti Kari-ország a kőri = körös népet jelentette, ami a napisten (kőristen) népét jelentette.

A kangár szóban tehát a kan = kör, a gar = magyar, a kettő együtt a kör-magyar, a szittyá napisten-tisztelő körös-magyar jelenti. (A Fekete és Fehér Kőrös is a fekete és fehér magyarokról kapta a nevét.)

Ha két szóval lehet kifejezni a nemesség és vitézség felsőfokát, akkor azt a mai olvasat szerint a hun-magyar, vagy *hungár* szóval tehetjük. *Ha pedig BSZK ezt a kangár szóval tette, akkor a kangár < körös-gart, a kis-ázsiból származó „kari”-népet, a későbbi magyarokat jelölte meg vele.*

*Azt azonban nem árt ismerni, hogy a görög nyelv nagyon nehezen birkózik meg a H Ch és K betűkkel és ennek következtében szinte „végigfertőzte” a post-görög európai nyelveket is. A kangár = magyar „egyenlet” a császárnak ama megállá-*

pítása is igazolja mellyel elmondja, hogy: „*kangárnak nevezetik a Pacinákok három tartománya: Jabdi-Érti (=Erdély), a Kuartszi, Tsúr (Kabarcsi, Túri) és Havasi, Gyula* (Napos és Gyúló), azaz Erdély, *Moldva és Besszarábia népe*”. Ezek pedig mind fekete magyarok, tehát az „nubiai, afrikai” eredetű, de már a turáni térségeket is jól ismerő szittyá népek voltak. A három nemzetséget a császár az alábbi sorrendben rangsorolta. Erdély közismerten „Fekete-Magyarországnak” számított még a középkorban is. Ismételten jelzem, hogy Besszarábia és Moldva „Fekete (néger) fejes” lobogójú ország, míg a Dnyeszter túlsó oldalának neve ugyanaz, mint a „Havas”-alföldé, tehát nem *havas*, hanem *Napos*, (más összóval *Gyúló*) Forró alföld, ahol a beszarábok < a „*bézs-arabok*” a csokoládé színű *avarok* népe élt. (A „román történelem” híres ősi családjának a *Basarabok*-nak /vas-avarok, vagy *bézs-avarok*/ az elődei voltak ők.)

**A** Kertsi, vagy Kartsi Tsúr, eredetileg nem a mai „*Kercsi*”-félszigeti embert jelentette, hanem tulajdon képen a Körös, Túri népet hívták így. Azt a már elfeledett népet, melynek kultúrájáról (Körös-kultúra), sokat beszélünk. Ez azonban nemcsak a magyar Nagy-Alföld körös vidéki kultúráját jelenti, hanem az úgynevezett ógörög „*Kar* vagy *Ikár*” népet is, mely után a magyar felvidéki „*szláv népet*” *Karpoknak* (kárpatinak) nevezték. (A kar összó egyértelműen jelenti a kört, melyből a kar (sőt a kard) is ered. De, ismétlésül: a *Kárpát* = kör-pat < kör-ház, illetve *Kör-haza*. Nem helytelen azonban a *körpad* szó sem, hisz a *pad*, *padozat* *pad-lás* és *pad-maly* egyaránt jelentenek védett, óvott helyet.)

## Hazatérés és Honfoglalás

Nagyon fontos BSZK császár közlése bizonyos szakadásról, melyet a történe-seink általában háborúként szoktak „interpretálni”, magyarázni, holott másról – többről is és kevesebbről is – volt szó akkor. Mit is mond a császár? „*Háború út-vén ki a turkok és a kangárnak nevezett patzinakiták között, – a turkok serege 'meggyőzetett' – és két részre szakadt. Egy részük keletre Perzsia felé távozott és telepedett meg, akik a turkok régi nevén 'sabartoi asfaloi-nak' nevezettek. A másik részük nyugat felé távozott és telepedett meg, első 'vajdájukkal' Lebediással az Atelkozu nevű helyen, ahol a Pacinákoknak egy nemzete lakik*”.

Ez a történelmi eseménysor teljesen világos lehet mindenki előtt, aki a magyarok szándékát és terveit jól megérti. Itt ugyanis újra nem karddal, hanem szóval csatáztak a hunok és turk-magyarok. A Nagy Nemzetgyűlésen határoztak a hazatérésről és annak végrehajtásáról. Felhívnam a figyelmet arra, hogy ennek a Kárpát-régió-nak minden része gazdag megművelt, de foglalt terület volt. A magyarok hazatérési terve új – egy jobb és jól belakott – hazát ígért sok oly népnek, melyek akkor csak keresték, de nem találták a helyüket. Az ilyen „mesés örökség” lehetősége azonban amennyire ígéretes, annyira bonyolult volt, mert az ilyen hadművelet sorozat mindig nagy indulatokat gerjeszt és kétségkívül azt keltett akkor is.

A *szabir-tói ősföldiek* (az Aral-tó menti turániak) vissza indultak a kaukázusi

„magyar” Ibéria (Sz+abiria = Szibéria) felé, tehát Kelet, Dél-Keletnek Perzsia irányába. A másik részük, a *kusita*, magyar, avar és *turk*, hun turáni törzsek egy része a Kárpát-hazába készültek. De az úzok és avarok egy része Kaukázusba távozott. Az lehetett az igazság, hogy a hosszú és bonyolult „diplomáciai egyeztetések” miatt zavar keletkezett. A pápa és a frankok miatt évtizedekig elhúzódtott a felkészülés, így egyre több törzsnek megrendült a bizalma és már nem akart, vagy nem mert elindulni. Ez elsősorban a „kis-hun” < patzinák népekre, főleg a besenyőkre és kunokra vonatkozott, akik ott maradtak. Valószínűleg abban a reményben, hogy a magyar-turkok által visszahagyott nagy körzetekben majd „vígan megélnek”. Arról nem is beszélve, hogy az elköltözők rengeteg értéket, így felszerelést, házakat és állatokat is visszahagynak. A kivonulás után üresen maradt „országokért” azonnal harc indult az *utó-véd* „*turkok*” és az új helyekre pályázó besenyők, úzok és a-lánok között, kiknek a helyére viszont más turáni törzsek törekedtek.

Teljesen természetes, hogy a jobb területekért helyenként ádáz villongások, sőt csaták alakultak ki, melyek nem ritkán sok vért követeltek. A bizánci császár ezekről az eseményekről, nyilván csak utólag és mások elbeszélései (jelentései) alapján értesülhetett, így joggal gondolt háborúra. Ezt annál is inkább joggal tehetette, mert igen jól ismerte a kunok és besenyők „izgágaságát”. Háborúról azonban szó sem volt, legfeljebb olyasféle csetepatékról, ütközésekről, mint amilyenekkel a betelepülés során a „*Zobor, Zalán és Mén, Marót* afférok” kapcsán a Kárpát-hazában is találkozhattunk.

A visszalépések miatt megcsappant a „turk-magyarok” létszáma, de mint **A**BSZK írta a „*kazár vezetőkkel nem egyező*” *kabar* törzsek csatlakoztak a magyarokhoz. Talán ezek lehetnek az izraelitának vélt (átminősített) iszmaeliták, (örmények és böszörmények) továbbá a „bárkás székelyek”. Fura hiánya a honfoglalás irodalomnak az, hogy a székelyekről jószerint semmit sem tudunk, kivéve azt, hogy a nyugat Pannóniában élt székelyek jelenlétéről halhattunk valamit. Azt azonban nem ismerjük, miként „pottyanhattak” Erdélybe azok a meghatározó „székely erők”, melyek *társ-országot képezve* a második évezredben is a magyarság ősiségének viselői, és a magyar nyelv megmentői lettek.

Teljességgel „érthetetlen”, hogy rólok a „honfoglalás” során és idején alig tudunk valamit, pedig a székelyeknek ott kellett lenniük. (Ott is voltak, csak hát akkor még másként hívták, nevezték őket). Ficher Károly Antal kiváló múlt évszázadi (rovásírás-kutató) őstörténészünk felderítette, hogy Nagy- Magyarországon hol viseltek fekete és hol fehér szűrt az emberek. Az eredmény azt mutatta, hogy a „feketeszűrös (subás) magyarok” Erdélyben, Zala- Vas megyében, és az Órség környékén találhatók tömegesen. Ez is jelzi, hogy *Erdély népe az afrikai eredetű mór-avarok és dákok* (dahák = dac-ok < büszkék), *voltak* és Erdély címere nem véletlenül hét város.

A latin-papos ERDŐELVE kifejezés ugyanis, nem az „erdőt”, hanem az *Erődölve* = megerősített fogalmat jelentette, miként a híres DÉVA vára is –FO = *Véd* várat fejezte ti. *Arad* neve is V+árad volt valaha. Erdély a várak országa, a vá-

rak építésének mesterei pedig a mór-avarok voltak. Az pedig szintén nem véletlen, hogy Erdély főfolyónak a neve is *móros*, a fekete folyó, amit ma Marosnak neveznek.

A székely (latinul) = SICULUS szó egyébként is eredetileg nem népet jelölt, hanem az ŐSI szó egyik „szinonimája” volt. Eredetileg a kusokat jelentette, mivel a SIKUL+ us (S-K-L) –FO = *lú-kis, avagy ló+ kus* = a kus „embert” jelentette. (Az Erdélyben ismert ló, lú szó előbb embert, a *lófő* pedig fő embert, vezért mondott). A *sikul* szó azonban a szikkul = szikkad, a kiégett < szíki-lút, a szikkadt barna embert jelentette. (A későbbiek során pedig már a széki < székely (lat.) = saecul = széki lu < székely embert is kifejezte.)

A szíki jelző azonban eredetileg a sík vidékit jelentette. Erre utal a gabona görög neve is = SZIKÁLI, ami a szik-állót, tehát a forráság állót, másrészt viszont *sík-ár-i* < sík ár-területit jelent, hisz a folyók árterületén művelték a búzatermelést. Egyben a gabona minőségét, a *sikér* tartalmát, a fehérje tartalmát is jelenti. (Aki fehérít, az a sikár-kefével sikál. A szikál = szikár és sikál < siker rokonszavak. A latin *sicul* < saecul = székely szó tehát az ősrégi jelzőt fejezte ki, így a belőle képzett *siculus*, saeculus mára *évszázadost*, de valójában évezredest, *üki-ősit* jelent. A *székelyek tehát ősi népek* és így a székely-rovásírás sem csak „székely”, hanem Ősi (avar) Rovásírás is.

\* \* \*

Térjünk azonban vissza a hazatelepüléshez, melynek menete a következő lehetett: Az egyes népek, törzsek a Gyülekező körzetből – a tervek szerint – áttelepültek az Átló-közbe, majd innen az utolsó körletbe vonultak (Levediába), ahonnan egyszerre három irányban indultak be a medencébe. A legfőbb irány a **Vereckei** szoros volt, melyet „*Véreskezi*” (Véres-kézű-nek) vélek, mert itt köthették meg az újabb, vagy az új-honi vérszerződést. A másik irány a Déli Kárpátokban lévő **Vöröstoronyi** szoros, melynek neve ismét mást sugall, nevezetesen a „*Véres*” (*veres*) *túri* magyarok útját. A harmadik útvonal a Duna völgye lehetett, ahol Árpád fia Levente vezényelte a legnehezebb „manővert”, a *bolgárok „meggyőzését”, amit részben érvekkkel, részben fegyverrel kellett végrehajtani.*

Sok jel utal ugyanis arra, hogy a „Honbiztosításra” kiküldött bolgárok (több már itt élő mór, avar és besenyő törzssel együtt) jól berendezkedtek, de nemcsak a Balkánon (Moesiában), *amely – vélhetően – nekik lett jutalmul megígérve*, hanem a Kárpát-hazában (Hunniában) sőt a mai Ausztria területén is. Tekintettel azonban arra, hogy akkor már Bizánctól Régensburgig ők voltak az „urak”, mint a *betelepülési „kormány-biztosok”, nekik még „Szvatopluk” és „Pribina” is alá lehettek (voltak) rendelve.*

A bolgárok aztán rövid idő alatt, nemcsak megszokták a hatalmat, hanem azt is látták, hogy itt nagyobb a jólét, tehát nem szívesen vonultak ki innen. Az új „cár”, a becsvágyó Simeon már fel is vette az új pánszláv (vagyis a megújított „szittyavallást”) és megtagadta a Medence átadását. *Árpád feltehetőleg ezért volt kénytelen a bizánciakkal szövetkezve a bolgárok ellen fordulni.* (Árpád harcosait feltehetően

görög bérhajókon szállították a Dunán.)

Ezért fordultak elő a legsúlyosabb incidensek, ütközetek a Duna mellett. Olyan kemény csatákat vívtak, hogy az egyikben Levente is súlyosan megsebesült. A bolgárok azonban végül is „belátták”, hogy menniük kell, így kiűrtették az egész déli részt. Tulajdonképpen akkor „futott” Zalán és Mén-Marót, kikkel egyébként az Árpád fejedelem és a magyar vezetés nagyon hamar ki is békült, hiszen a lányát adta neki oda feleségül.

## Bolgárok és Bizánc

Nem lephet meg, ha a bolgárok „előőrs, honbiztosító” szerepét sokan nem fogadják el, hiszen ez teljesen ellentmond, az eddigi „szláv-bolgár-(Nagymorávia)-elméletnek”, melyet viszont a történelemtudomány volt képtelen elfogadhatóan feldolgozni. Természetesen azért, mert a „nagy-szláv preconcepciót” kívánja igazolni, ami viszont sehogy sem jött és jön össze. Mára ugyanis kiderült, hogy Nagy-morávia sem nagy, sem szláv nem volt.

Megismétlem tehát azt a megfigyelésemet, hogy BSZK a volgai turkokat hajózásban kiválóan képezett olyan népnek tartotta, akik „különleges elbánást” igényelnek. Az 52-ik fejezetben például arról ír, hogy a bizánciak is résztvettek a magyarok hajón történő hazaszállításában. Beszél, egy *Barkalus* nevű vitéz hajóستisztről, aki („*Bárkálós-ként*”) valószínűleg bizánci szolgálatban állva, turkokat szállított, akik ez alkalommal Levente vezérletével támadták Simeont Bulgária fejedelmét. Azt írja továbbá, hogy *a turkok megegyezve a kabarokkal, a Patzinákok földjére* (valószínűleg „Lebedia” = Elővéd-közbe) *szállottak*, majd a Dunán átkelve, „*Simeont megtámadták és erősen megverték, és az Mundraga várába vetette magát*”. Megismerhetünk egy történetet is, mely szerint Simeon a Dunán át kifeszített erős kötelekkel kívánta megakadályozni a turkok előrejutását. Barkalasz azonban két katonájával elvágta az akadályokat és utat nyitott a magyaroknak, akik magasztalták vitézségét kifejtve, megérdemelné, hogy patricius és hajóparancsnok legyen.

Kiderül azonban az is, hogy – időközben – Simeon cár kibékült Romaiósszal, a ténylegesen uralkodó bizánci császárral és együtt fondorlatoskodtak a turkok ellen. Ez abból a zavaros történetből derül ki, amit így ad elő a BSZK császár: „*Simeon a patzinákokhoz ment, hogy azokkal szerződjön, hogy támadják meg és semmisítsék meg a turkokat. Midőn a turkok a hadjáratra kimentek, a Patzinákok Simeonnal a turkok ellen menének és családjaikat tökéletesen megsemmisítették. Az ország őrzésére visszahagyott turkokat csúful kiverték. A turkok visszatérve, országukat feldúlva találván, megtelepedtek azon a földön, melyen a mai napig lakoznak, mely aszerint, mint fentebb mondva van, a folyók nevei szerint nevezetik.*”

Ez a bekezdés egyike azon információknak, melyből a „besenyős menekülés” meséje kialakult. A történész-tudorok már elfeledték a *fő-törvényt*, melyre maga a császár is többször hivatkozott: „*A turkok nem hajlandók a P-k ellen harcba men-*

ni!” Akkor vajon, miért mentek volna a P-kok a „*tők-idegen bizánciak*” és a „*szláv-bolgárok*” megsegítésére a saját fajtájuk, a turkok ellen?

A krónikások ismét összekeverték az eseményeket, elértették a dolgokat és a fogalmakat. A turk-magyarok ugyanis ekkor már a betelepülés utolsó előtti szakaszába értek, amikor két nagy körletükben váltás történt. Az egyik az Átélő-köz és Dontő-Magária volt, mely mintegy két nagymagyar-oroszországi területet tett ki. A másik az Elővéd-körlet, (a mai Románia) ahová a véglegesen útra kelt népek az bevonulás előtti utolsó körletbe érkeztek.

**K**épzeljük csak el, hogy a kiürített területek birtokba vétele kapcsán hány millió embert és hány száz ezernyi katonát kellett megmozgatni? Valóságos és óriás népvándorlás indult meg! Azzal kezdődött, hogy több törzs volt érkezőfélben az utolsó körletbe. Az addig ott táborozók, a betelepülők, már eltávoztak a Duna-delta két oldalán induló menetoszlopokkal és hajókkal. A hazatelepülő főerőket tehát *nem kiverték, hanem átvonultak, átszállították őket, mint pl. azt a fenti hajóstörténet is elmondta.* A kiürített szálláshely persze, hogy elhagyott és pusztá volt, mert akik kiköltöztek, már onnan mindent elvittek.

BSZK azonban ismét tévedett, mert ahol szerinte a turkok megtelepedtek, az még nem a mai Magyarország volt, hanem az úgynevezett *Etil-köz*, görögül = Atelkozu < az Átélő köz, ahol átmenetileg egy, vagy több évre újra berendezkedtek a gyülekező körletből érkezők. Ezt bizonyítja a császár utolsó mondata is, amikor azt mondta: „*Letelepedének a földön, mely a folyók nevei szerint nevezetik*”. Pontos és világos beszéd.

Ha ugyanis a Kárpát-medencéről volna szó, ahol végleg megtelepedtünk, vajon miféle folyókról lehetne szó, hiszen több folyóról beszél a császár. *Magyarországnak soha sem volt folyóról vett elnevezése.* (Sem Duna, sem Tisza, sem Dráva-Száva- Maros stb.). A valóság sokkal egyszerűbb volt, a Dontői gyülekező országból ugyanis az *Etil* (Átélő) közbe távoztak a turkok. Ennek a köznek a neve viszont Folyóköz, ahogy azt a császár többszörösen is kifejtette. Az a kifejezés pedig, hogy a „folyók nevei szerint nevezetik”, nagyon is természetes, mert a magyaroknak az ősi folyóneve az *Itil* (T-L) = *Ital*, vagyis „a víz” volt, ami folyót jelenthetett. A Volga egyik ősnéve is *Itil* < *Etil*, majd folyó, folyogató = víz volt. Ámde a többi tengermelléki folyók is „*Ital- Etilék*” voltak. Így tehát a folyók közé telepített népek az Átélő-közbe, – akkor *Ital /víz/- közbe – települtek.* (Ennek neve volt görögösen = *Atil-kuzu*, ami nem más, mint *Etil* < *Etil-köz* és az *Átélő-köz* őszvér-neve.)

Ezt bizonyítja a következő császári szöveg is: „*Az a hely pedig, melyből a turkok kiverettek, az ott keresztül menő folyóviz nevéből Etil és Kozu-nak nevezetik, melyben jelenleg a Patzinákok laknak.*” A kör bezárult. A magyar-turk hazatelepülők elvonulása után a P-kishunok ismét visszatértek, az addig a hazatelepülő magyarok rendelkezésére kölcson adott körzetbe. Ha viszont ez a helyet a rajta átfolyó folyóról *Etil-Kozu*-nek nevezik, akkor az „ortodox finnugoros felfogás” csődöt mond. A kérdés pikáns. Melyik „ukrán folyó” volt az *Etil*? Egyik sem. A Volga egyik ősnéve volt *Etil* (T-L = *Etil* < *Itil*) és a mai magyar történelmi térképeken így is jelölik.



Ez esetben viszont az *Etel* < *Ital*-köznek a *Volga mellett kellett volna lennie!* Teljes lett a zűrzavar. Igen, mert a történészek a mai fogalmak szerint keresik a magyarázatot. Az *Etel-köz* azonban *Ital*-, vagyis *Víz köz* volt. Pontosan az, ahol a második lépcső, az átmeneti körzetek voltak, melyekre jöttek és mentek a törzsek és népcsoportok. Ezeket persze nagy előszeretettel látogattak a zsákmányra éhes rabló csoportok, ahol a köztes időszakban is bőven találtak zsákmányt, nem ritkán a visszamaradt örök leölése árán.

**E**bből a katonai és szállítmányozási (logisztikai) keresztmetszetből is kiviláglík, hogy a magyarok hazatelepítése szervezett keretekben folyt még akkor is, ha itt-ott csetepaték és harcok kísérték. *A bolgárok egész balkáni megjelenése és térfoglalása azonban nem képzelhető el a hun, magyar, avar népekkel való együttműködés nélkül.* Gondoljuk csak végig, hogyan lett volna lehetséges egy viszonylag kis népnek a Duna-mellé érkezése, a Volga- Don- Dnyeper stb, folyókon át, a P-k-hunok, a kazárok és a bizánci császár „engedélye” – de sokkal inkább – *segítségé* nélkül lehetetlen lett volna. Háromezer km-es „sétát” a mintegy ötven-százezer hajón élő néppel, az akkor "sűrűn- lakott" Kelet-Európában nem, vagy csak jelentős csaták árán lehetett volna megtenni. Ennek viszont semmi nyomát sem találjuk korabeli krónikákban. *A Bolgárok megérkezése és ténykedése csak egy olyan nagy és összehangolt tevékenység szerves része lehetett, mellyel az egész akkori „turk-patzinák” Kelet-Európa egyetértett.* Illetve azt elfogadta, mint pl. a bizánciak, akiknek egyébként nagyon nem tetszett ez az aktus, mert az ő érdekszférájukat sértette. *A bolgár kérdést tehát, a magyar hazatelepülés elengedhetetlen részeként kell kezelni és csakis ebben a logikus „konstellációban” értelmezhető a viselkedésük.*

Az viszont kétségtelennek látszik, hogy a következő kétszáz év második felében a bolgároknak és az általuk vezetett balkáni magyaros népeknek, (mint a besenyő-bosnyákok, a sabir-illirek, a mór-morováni „fekete-hegyiek2 < a rámaiak, az albánok, a makedónok stb.) szerepe és fejlődése hatalmas törést szenvedett, mert rövid idő alatt „elszlávosodtak”.

Ekkor nyert nagy teret a „pánszlávizálás”, de aligha kétséges az, hogy ezen népek elszakadása akkor lett végleges, amikor – jó száz évvel később – Géza fejedelem és Vajk-István otthagya (és elárulta?) az ősi Napvallást és helyette felvette, a néppel pedig felvettette a zsidó-keresztény vallást. Az új vallást megtagadókkal szemben pedig büntető, sőt irtó hadjáratokat indítottak.

\* \* \*

Térjünk azonban vissza a „honfoglaláshoz”. Az országot viszonylag rövid idő alatt birtokba vették a turk-magyarok. Az nem lehet meglepő, hogy az ország újra felosztása sok viszály, helyi csetepaté, sőt harc oka lett, mely (családi és törzsi szinten) esetleg évszázadokig is elhúzódott. Az újak a „győztesek” gögjével kívánták a legjobb részeket, míg az itt élt szabír-avar, szarmata-gyepüdák népek pedig ősi, vagy szerzett joron ragaszkodtak az övékéhez. Így is kisebb csodával ér fel, hogy rövid néhány év alatt „felállt” a magyarok országa.

Ezt semmi sem bizonyítja jobban, minthogy 899-ben már több tízezer harcossal a német császár segítségére siethettek. Mint közismert az Alpokon átkelve érkeztek le a magyar csapatok a Pó-síkságra, ahol a Brenta folyón átúsztatva, *szakszóval – menetből – támadva* mérték súlyos vereséget II. Berengár lombárd királyra, több-tízezer halott veszteséget okozva neki. Aki csak egy kicsit is járatos a hadművészetben, az tudja, hogy a legnehezebb, tehát a legritkább hadművelet a folyón való átkelés utáni azonnali támadás. *Ehhez ugyanis fölényes hadvezéri tudás és magasan képzett hadsereg kell*, hisz mindenki tudhatja, hogy a folyón átkelő, így nehezen védekező és alig megvédhető csapatot lehet a „legkönnyebben” zavarba hozni és legyőzni. (Ezért törekszik minden hadvezér arra, hogy az ellenség előőrse ne tudjon hídfőt képezni, mert akkor már védeni tudják az átkelő – és nehezen irányítható – tömeget. *Egyébként ezért volt szükség a Duna-deltai Elővéd- körzet működésére is*).

A Honfoglalás szó hangoztatása tehát nem hazugság, csupán hamisítás. Az új törzsek és népek valóban *új otthont foglaltak*, „szemben” az ott élő régiekkel. Ezek bármennyire is várták a rokonok megérkezését, a birtok elosztás nem volt könnyű dolog, bár az kétségtelen, hogy ügyesen oldhatták meg, mert jelentős és hosszú ideig tartó ütközésekről – belháborúról nem tudunk. *Sokkal többet „tudunk viszont arról”, hogy a felosztott Nagy-Moráviában élő emberek szlávok voltak, a kiktől a távoli sztyeppékről érkezők sokat tanulhattak. Például a városi életmódról és a „modern mezőgazdálkodás” titkairól.* Csakhogy ezeknek a népeknek nem a származása volt szláv, hanem a vallása. A vallás szakadást ugyanis a hun-frank szikamberek egy része „nyugaton és északon” (főleg Bajor- és Poroszországban stb.) szenvedték meg, és ennek következtében sokan visszatértek a Kárpát-hazába és újra napvallásúak – azaz szlávok – lettek.

Ezt a jelenséget itt a medencében sok törzs úgy élte meg, hogy a *lezüllött bizantin-(keresztény) vallást levetették és a megújult szittyai-vallást, az ősi de megreformált napvallást (-FO = pan-salav < pán-szalav = pánszláv) vették fel.* Azt azonban a történészek sem akarják tudni, hogy ez volt tulajdonképpen az őskeresztény vallás, melyet csak ariánus, katar, valdens, vagy bogumul szektaként mutatnak be a tájékozatlan olvasónak.

Emlékeztetek arra is, hogy Metód püspök a Bolgár és Morvaország közti utazásai során, többször járt a magyar fejedelmek udvarában, ahol mindig főpapnak kijáró tisztelettel fogadták. A rangjuk, a *metropolita* cím egyébként *Matar-pol-ita = Magyar-boly-Atya* jelentést hordozta és hordozza ma is. Az akkor csak latinul működő katolikus vallással ellentétben ők nemzeti nyelven prédikáltak. Ezzel tettek nagy lépést egy nem latin vallás elterjesztése irányában, mely később már új nyelvezetet is kialakított.

A Nagymoráviának hazudott, (Megali-Morabia = a fekete *Magyar-Mória*), vagyis a nagy *Mór-avar Birodalomnak* ezután új gazdáik lettek. A Balkán közepe és déli része a *bolgároké lett*, a Kárpát-medence a *magyaroké és hunoké*. A Bécsi-medence és a „Közép-Duna”- Morava régiója a *cseh-morváké* (mór-avaroké), a Felső-

Duna pedig a fekete avaroké, akiket ott *bavar*-nak, hazájukat pedig *Bavárianak* neveztek. A történészek által „feltáplált” közép-európai nagy Szlávország története pedig pontosan olyan, mint a „jereváni ősvicc”, mely szerint:

„*Moráviában*” a szlávokat fosztogatták”. A hír igaz, csak éppen nem a moravák, hanem a mór-avarok országában történt az eset és *nem fosztogattak, hanem birtokokat, házakat és „Fehér-lovat” osztozottak* az arra méltóknak, mint pl. Szvatopluknak. Annak a „nagyszláv” fejedelemnek, akit nem „lóvá tettek” – becsaptak –, hanem „lovat adtak alá”. Elvégre a legnagyobb szittyia-magyar kitüntetést kapta Árpádtól: egy *aranyzserszámos Fehér-lovat*.

## Honfoglaló törzseink

Sajnos még ma sem kevés lukat találunk a „Hét honfoglaló törzsünk életrajzán”, hiszen mindmáig szinte lehetetlen megállapítani, hogy kik is voltak azok a Nyékek, Keszik és Kürtgyarmatiak stb. Nem furcsa, hogy alig 1100 év lepergése után már nem tudjuk „beazonosítani” az ősi törzseket, kiknek a vezérei is úgy „eltűntek”, hogy a későbbi főnemeseink nevei és a földrajzi fogalmak között szinte senki sem viselte az ősi törzsfőnökök nevét. Nincs itt valami érthetetlenül nagy szellemi hézag, melyen eddig senki sem kívánt bekukucskálni a honfoglalási paraván őskeleti falai mögé? De, igen. Hiszen itt sincs szó másról, mint a – most már – jól tettenérhető mesterséges félreinformálásról és elhallgatásról. Ezt a jelenséget erősíti az a „sugallás” is, hogy a magyar törzsek és fejedelmek nevét „törvényesnek és pontosnak” minősítik, holott akár Anonymusnál, akár Kézainál szereplő nevek, csupán egy adott korszakra érvényesek, de főként csak jelzőként hitelesek, vagy vezetői (funkciót) méltóságot, illetve „isten (történelmi) feladatot) fejeznek ki. (A szittyia nevek ugyanis nem véletlenül alakultak ki és váltak közismertté.)

Vessük csak össze a hét, de BSZK szerint nyolc törzsnek és a fejedelmeiknek a nevét. A „magyar” sorrend szerint: *Árpád* a Magyarok, *Előd* a Nyék törzs, *Ond* a Kürt-Gyarmat, *Kond* (Kündü) a Tarján, *Tas* a Jenő törzs, *Huba* a Kara és *Töhötöm* (Tétény) a Kaza-Keszi törzs vezérei voltak. Ezekről a törzsnevekről és törzsfőnök neveiről azonban (Árpádot és a magyart kivéve) nagyon kevés földrajzi név tanúskodik, mint pld: Nyék-ládháza, Kápolnás-nyék, Balassa-gyarmat, Füzesgyarmat, Salgó-tarján, Diós-jenő, Jász-Kara-Jenő, Sajó-Kaza, Buda-keszi és Duna-Keszi. Stb. Érdekes módon a vezérekből csak Tas és Tétény neve szerepel. Ez pedig azt bizonyítja, hogy e nevek nem sokáig lehettek forgalomban, így nem mehetek át a köztudatba, holott a magyaros népek egyik ősjellemzője, hogy mindenhová magukkal viszik ősi földrajzi neveiket és kultikus elnevezéseiket. A személynevek azonban azért sem maradtak meg, mert azok „csak keresztnevek” nem pedig vezetéknév voltak, hiszen azok akkor még nem is léteztek a mai formájukban. A „vezetéknév” többnyire méltóságot, rangot és beosztást fejeztek ki. Ennek figyelembevételével, az ősi magyar nevek sokkal szebben beszélnek, mint ahogy ma „interpretálják” őket, így fontos és pontos információkat adnak még ma is.

BSZK császár teljes felsorolást és rangsort ad a betelepülő törzseinkről, ami már indulásában is megcáfolja a „*Hetumoger*” < Hétmagyar = 7-törzs „hiedelmet”. Minden jel szerint nyolcnál is több törzs, illetve népcsoport települt be a Medencébe. (Az itt élő avarokról és „pannonokról” meg az előbb beérkezett előőrs népről most ne is beszéljünk). A császár, „*a kabarok és turkok nemzetségitől*” szóló 40. fejezetben az alábbiak szerint rangsorolja a turk-magyarokat: *Az első nemzetség a Kabar, a második a Nyék, a harmadik a Megyer, a negyedik a Kürt-gyarmat, az ötödik a Tarján, a hatodik a Gyenő-Jenő, a hetedik a Kara és a nyolcadik a Kaza népcsoport.*

Thierry Amadé francia történész azt mondja, hogy az Átil-közben lévő turk törzsek csaknem teljesen megsemmisültek és megmenekülésüket, (így a honfoglalás-terv végrehajtását) csak a hozzájuk csatlakozott nyolc (?) kazár törzsnek köszönhetik. Ugyanakkor azt állítja, hogy a kazárok a magyarok (vagyis turkok) felett *fel-sőbbiséget gyakoroltak és kijelenti, hogy a magyarok a nevüket a kazárok egyik törzstől a Megyertől kapták.*

**A**z nem egészen biztos, hogy minden pontosan a fentiek szerint történhetett, de a magyarokat illetően minden valószínűség szerint, igaza van. Igaz az, hogy valóban kazárok is csatlakoztak a megcsappant létszámú hazakészülő turkturáni törzsekhez, melyek közül – mint azt már fejtegettem – sokan visszaléptek. Ennek persze lélektani okai is lehettek. A turániak tulajdonképpen otthon voltak a nagy keleti síkságokon. Az avar-szabír kazár és magyar törzsek nagyon messziről (Afrika és Mezopotámia és Kisázsia tájairól érkeztek, ahol már az új iszlám hatalom volt az úr. Nekik már alig volt vissza-útjuk.)

\* \* \*

A császár viszont három kabar törzsről beszél, melyek a turkokhoz csatlakoztak. Az igazság valószínűleg eme két információ között és körül lehet. A saját kutatásaim szerint a BSZK nyolc „turk” törzsét is úgy lehet hitelesen elfogadni, hogy egyes törzsek több nemzetséget is egybefoghattak, mint ez a Kürt-Gyarmat esetében is láthatjuk. Szerintem a nyolc hazatérő nagy törzs közül *négy és fél az „afrikai eredetű (mór, avar, szabír, magyar)”* nemzetség. Köztük vannak tehát az előbb emlegetett „kazárok, kabarok” is, de csak *három és fél a turáni eredetű hun „szemere, türk nemzetség.* (Ez így „visszaigazolja” a finnugorosok által emlegetett 3 ázsiai, „szibériai ugor” törzs létét, de azokat sokkal inkább déli turáninak, mint északi Volgán és Kámán tólinak tartom. A fél + fél törzs a Kürt + Gyarmat, az már „új-szerkezetű”, mert turáni és avar összetételű).

BSZK „turk” törzseinek rangsora a következő:

„Az első nemzetség a kazároktól elszakadt *Kabar* nemzetség”, a második a *Nyék*, a harmadik a *Megyer*, a negyedik a *Kürt-Gyarmat*, az ötödik a *Tarján*, a hatodik a *Jenő*, a hetedik a *Kara* és nyolcadik a *Kaza* nemzetség. Ezek eredeti összetétele a „Fordított Ékezés”-módszere alapján valószínűsíthető. Nézzük tehát, hogy egyes törzsek kik és mik is voltak valójában.

*Az első nemzetség a legkiválóbb nép kellett, hogy legyen.* Ez pedig az avar, kaz-

ár, kus (kusita) nép egyik nemzete a *kabar*, *cabar-nak* (C-B-R) nevezett avar nép. Ennek (gör.) neve Kabarou, ami = *Kaba* + R, ami –FO = *úr* + Kaba azaz Kaba-úr Caba-úr, vagyis magyarul a *Csaba-úr népe*. *Ők pedig* a fekete magyarok = a „*hétváras érdélyi nép*”, a *Mór-Avarok*.<sup>7</sup> Annak ellenére, hogy ez volt a legkiválóbb magyar nemzetség, a vezére nevét mégsem tudjuk. Én azonban megkockáztatok egy kijelentést: Azt, hogy az ő „vezérük” lehetett, (volt) az a rejtélyes **Kurszán**, aki eltűnt a „*középkori nagy pápai krónikás sötétségben*”. A Kurszán név azonban ismét csak méltóságot fejezett ki, hiszen Kurusan = Kör-Slár ami a nap-Istent jelenti. (Az R = N rovás jel alapján, a Szán szó Szár, vagy Sárt jelent, vagyis a napot. A Sár = isten másik olvasata a San, ami szentet jelenet a katolikusoknál. Az ősválásban viszont a szent jelző csak az istenre vonatkozott.)

A **második nép** a **Nyék** törzs (gör.) = *Nekh*, amit szívesen fordítanak Neki < Nyékinek, holott ez pontatlan. (A görög kis lágyító jel = „**η**”, az amit többnyire el kell (lehet) hagyni, ha az eredeti szót akarjuk kihámozni). A *Nekh* szó –FO = *ken*, vagy *hen*, tehát hun, kun azaz turáni nemzetség. Az ő vezérük volt az az **Előd** (E-levd), kinek nevét „elővéd vezére” rangnak tekintem. Ő volt az, aki nem akart nagyfejedelem lenni.

A **harmadik nép** a **megyerek**, kiknek vezérei voltak **Álmos** és fia **Árpád**. A **negyedik törzs** a **Kürtgyarmat**, melynek vezére **Önd** volt, aki Zalánnal harcolt a honfoglaláskor. A törzs hun-magyar „vegyes-páros” volt, turáni vezetés alatt. A nemzetség igazi nevét az üki olvasat adja meg: **Kürt** (K-R-T) –FO = *Trük*, illetve = *Türk* < Turik, vagyis turánik. A Gyarmat viszont egy délről északra származott kifejezés, mely egy távol letelepült hídfőt, vagy szálláshelyet jelentett. Ők egy ilyen gyarmat *nép* utódai. A *Gar*, *Gyar* szó *magyart* jelent. A *mat* szó viszont –FO = *tám*, vagyis támpont. Együtt tehát a magyar-támpont = gyarmat kifejezést hordoz.

**A** gyarmatnak azonban van egy másik olvasata is. Eszerint a *Mat* < *mata* elnevezés a *Matyót* jelenti. A *matyó* viszont a *matar* < *mada* ősnevek egyik változata. Az is joggal feltételezhető, hogy ők a *Sármatak*, az Arany-matyó nép fiai voltak. Vezérük **Önd** nevéből kikopott egy O betű, mert ő *Onod*, –FO = *Dno* < *Dno* = *Duna*, illetve a *Dont* jelenti. A *Don* és *Duna* (D-N) *összó* a vizet is jelenti, így a név a vízi-népek fejedelmét jelenti. (Az *ondó* egyébként a belső folyadékot, lét jelenti.)

Az **ötödik nép** a **Tarján** (gör. = Tarianou), mely a második ugor-turáni nép, kinek fejedelme valószínűleg **Huba** vezér volt, kit több írás is a *szemerék* „*ősének*” tart. A fogalmazás természetesen igen balga, mert ő nem lehetett az 5-8000 éves ókori szemere (sumér) törzs őse, hanem *csak igen kései leszármazottja*. Őse volt azonban a később (az újkorban megismert) Szemere vezetéknevet viselő főnemesi családnak.

<sup>7</sup> A *kabar*, *khabar* vagy *chabar* több olvasattal bír. A *Kába*-kő, valamint a *Sába* és *Csaba* ősmagyaros kultikus szavak, melyek a *Kő* (K)-istent és a *Cső* (C)-istennőt jelenítik meg. A **Chabar** azonban jelent *S+abar* = *szabar*, vagy Ős-avart is. Megpróbáltak azonban zsidót, *Chabiru*, *Habar*, *Hébert* is csinálni belőle, de az abszurdum, mert aki magyar-avar és hun az soha sem lehetett zsidó.

A ma kovácsnak (?) félreismert *tarján* szó azonban eredetileg mást és többet is jelentett. Nevezetesen *túri-jány*-t, a turáni nőkatonákat, (amazonokat) akik a szavak erejének megfelelően rövidhajuak voltak. Ők nyilván praktikus okokból levágták a szokásos hosszú hajukat és ezért kapták a *tar* jelezőt. Ők voltak tehát a *tar-jányok*, mai szóval tajánok. Nevük egy másik olvasata azonban azt jelezte, hogy ők is a híres szármataék egyik törzse lehettek.

A rovásírás T és Sz betűje nagyon hasonlít egymáshoz, így a két betűt gyakran keverték és ma is léteznek ezek az ikerszavak. Pl. Szurkál = Turkál, tűnik = szűnik, tű = szű, tűzes kislány = szűzes kislány, tikkad = szikkad, stb. A *tarján* tehát hajdan sár-jány, azaz arany-lány volt. A már említett szármataék is sár-matyók, azaz arany-szittyák voltak. Az egyik nőelvű nemzetségük lehetett tehát a *tarján* = *tarján* törzs is.

A *hatodik* a *Jenő* törzs, így a „Jó-nő” olvasata a turáni nő-törzsekre utal vissza. Görögös neve = *Geneh* –FO = *hen-eg* = *hún-égi*. (A Fehérlő – *Méh* – istennő fiai, a fehér hunok szintén *méhek*, vagy a *méz népe*. Ők az ókori Moesia = *Mőzia* = *Méz-ország*, valamint a Meothisz = *Mőzisz* = *Mézes tenger*, és Média = *Médzia* = *Méze*, *Mézes-ország* turáni hun népe.) E törzs fejedelme *Tas* lehetett, aki Szabolcs apja, aki viszont a bolgár Mén-Marót és Zalán ellen harcolt.

A *hetedik nemzet* a *Kara*, melynek fejedelme *Kond* < *Kund*, vagy *Kündü* volt. Ez a nemzetség az időközben „eltűnt” *Körös* (Kör-ös, Kar-os) törzsünk népe, kiket a nyugat „Karpok és Karok” néven ismer. A *Kara* szó első olvasatban *kart* és *kört* jelent és ők a *Kör-isten* (a Napisten) fiai. Ők az afrikai eredetű „görög” *károk*, vagy *ikárok*. A *kara* másik olvasata a *fekete*, ami a mór, avar, magyar eredetre utal vissza, a *fekete magyarokra*. Vezérüknek nem a neve a *Kende* (*K-N-D* = *Kond* < *Kund*, vagy éppen *Kündü*), hanem a rangja. Ő ugyanis *kendős*, mint az egyiptomi fáraók, kiknek a fejét kendő övezi. (A kötő, kötöny szónál már beszéltem erről.)

A *nyolcadik nemzet* a *Kaza*, vagy *Keszi*, melynek vezére *Töhötöm*, vagy *Tétény* volt, aki Erdélyt kapta hazájául. A Maros (Móros) folyó mentén élő avarokhoz, a várépítő testvéreikhez és a *gyepű-dákokhoz*, a *dákös* (daha) férfi törzs utódaihoz tértek vissza. (A *dák-daha* nép –FO = a *Had*-at jelenti és ezen a néven voltak Mezőpótámiában a *sumérok társ-nemzete*. Ma már talán nagyjából ismert, hogy a hun és magyar népek mindig egymás mellett települtek.

Aligha kétséges, hogy a *kazák* voltak a *kazárok* (kabarok) és *Kozákok* (kazah-ok) egyik nagy törzse. A *kaza* nevet a *Kasa*, *Kas*, *Kasz* és *Kos*, *Kusita* *összónk ihlették*, *de pl.* belőlük alakult ki a *Kipcsák* törzs is, mely –FO = *kaspik* = a *Kaspi-tentger* melléki nép. Őket a mai világ *Kazah* < *Kazak*, *Kozák* néven ismeri. A *kazár*, *kazák* nemzetség nagyobb része nem jött a Kárpát-medencébe. Ők akkor a rokonaikhoz tértek vissza a Kaukázus körzetébe.

A *Sumér*, Szemerék országától északra volt *Akkád* állam, ami = *A Had*-, vagy –FO = *dakka* < *dák-a* = *a-Dák* (*dac* = *dacos*) nemzetség volt. Az ő fejedelmük az erdélyi *Gyula*, kinek neve az *égő-gyúló Nap-istent jelentette*. Az Erdélybe jött avarok voltak az *egyik iszmaelitává* (nem zsidóvá < izraelitává) lett *kazár*, *kabar* (avar)

törzs, mellyel őrmények és böszörmények is érkeztek. Úgy tűnik, mintha őket nem számítanák a hét-törzs körébe. Talán azért, mert Erdély külön ország volt, de nem azonos a Hunniával.

Ők és az őslakos avar-dák népek, *székely néven* rendkívül jelentős szerepet töltek be a második évezred magyar történelmében. (A *dáko-román* elmélet tehát tulajdonképpen igaz, de „némi” kiigazítással. Valahogy úgy, mint amit a *Nagymorávia teóriával* kapcsolatban már tudunk. A „*dákó*” = *gyepü-dák* < *gepida nemzetiség*, avar nép neve, a *román* pedig rontott utódszó a fekete mórokról beszél. (a-Mór-FO = *Roma*) az afrikai fekete magyarokról beszél, akik a rómaiak előtt már, több ezer éven keresztül az egész térség urai voltak. Ezek az uralkodó *mórok* < *róma-(i-népek)* azonban még nem latinul, hanem magyarul, pontosabban a *mór*, vagy *aramus* nyelven beszéltek.

Végezetül nem hagyhatom el azt a „nyelvi sziporkázást”, melyet kiváló, de dé-libábosnak minősített őskutatónk Jerney János írt meg ukrainai és orosz-szagi kutatásait összegezõ „*Keleti Utazásom I. kötetében*”. Ebben a hét törzs nevét az emberi testre viszi vissza, ami ugyan bizarrnak tűnik. A magyar nyelv elképesztõ sokoldalúságát és kifejezőképességét tekintve azonban nem lehet csupán „légből kapottnak” tekinteni. A magyar szavak ugyanis két sõt több olyan jelentéssel is bír-nak melyeknek az õstörténeti gyökereit ma már nem igen lehet felismerni, holott meghökkentõ magyarázatot ismerhetünk meg általuk.

Már beszéltem arról, hogy a *hunok a méhek népe*, amirõl Herodotosz úgy ír, hogy a Kárpát-medencében méh-nek nevezett népek élnek. A Boldogasszony õsneve a Méh-istennõ, amit a görögök – elértve – Herének < Hérának neveznek. A *méh* (ami belül olyan mint a *moh*) –FO = *hém*, *hom*, ami viszont angolul a *hont*, a *házat*, míg a *hen* és *hon* a *hun-t*, a turáni „turk” fajtát jelenti.

Az afrikai *mór*, *avar*, *magyarok* viszont a *hangyák népe*. Ugyanolyan szorgalmasak mint a méhek, de sokkal agresszívabbak, amit a nevük is kifejez: *mór* = *mar* = *maró*, mint a hangya. Olyan, mint az a-vár-építõ = *r+avar* = *r+avar* = *avar*. Nem érdektelen, hogy a vörös hangyákat *fáraó hangyáknak* nevezik, a rovarok másik neve pedig a *termesz-ek* melyek természetesen *termesek*, mivel „házat” – kast építenek.

Az avar nép pedig várépítõ. A *termesz*, mely egyébként = *tõri a-mesz*, hiszen ezzel ragasztja össze a várát. Legfontosabb õsi városukat a Nílus-Deltában építették és *Avaris*-nak, a *Városnak* nevezték. Egyiptom maga is a méz országa, mert *Egyiptom* = *égi-pot-hon* = az Égi Méhkas. Egyiptom arabul viszont = *Mizr* = *Mizár*, míg héberül = *Mizrajim* = *méz-rajom* jelentésû. Az ország õsi jelképe pedig egy méhecske.

\* \* \*

Jerney János szerint a *Nyék* törzs neve a *nyak-at*, a *Megyer* = „*Mejjer*” = *mejjet* < *mellet*, jelent. A *Kürt-Gyarma* = *kürtös gyomrot*, a *Tarján* = *tarja* = *gerincet*, a *Jenõ* (Genach) –FO = *kaneg* = *könyököt* fejezi ki. A *Kara* = a *karját* és a *Keszi* = a *kezit*, *kezet* jelenti. Ezeket õ a nemzet szerveinek és katonai alakulatainak tartja.

Ezt a nevetségessé nyilvánított délibáboskodást hadd egészítsem egy újabbal. A nyolcadik törzsünk nevével. Fentebb ugyanis Jerney az emberi test részeit lelte meg, de hiányzik a feje. A BSZK azonban az első törzsnek a *Kaba, Kabar* nevű népet nevezi meg, melynek neve eleve vonzza a Kaba+k < Kobakot. Ezzel pedig már kész is a *hun-magyar ember*. (Vajon melyik nyugati nyelv képes ilyen nyelvi játékra?)

## Fejedelem, vezér és király

Már többször utaltam arra, hogy a hun és magyar népek mindenütt (!) *iker vagy páros (házas) országot alkottak*, mint tették azt *Hunniá és Erdély* (Sumér és Akkád, Felső- és Alsó-Egyiptom stb.) esetében is. A *páros és iker jelenség* ókori divattá lett, hiszen minden „valamirevaló nép” vezérei *elhagyott testvérpár (iker-gyerekek)-ként* tűntek fel, aztán kiderült, hogy egy „király-gyerekek” voltak. De ne feledjük, hogy minden „nagy istenség” maga is páros-(házas)-isteniség volt. A főisten és főistennő fia pedig – rendszerint – az adott nép csodás vezére és megmentő messiása lett.

A bibliai Baál és Asera (Báj és Ős-úra) is, a nő és férfi istenek voltak, akár csak az egyiptomi Izisz és Ozirisz, vagy a görög Zeusz és Héra, avagy a római Jupiter és Junó. Nem volt ez másként a magyar ősvallásban sem, ahol a *Méh Mih* és –FO = *Hím*, illetve a Fehér-Ló és a Vörörs-Ló néven jelentek meg. Ha pedig két isten van a mennyekben, akkor két úrnak kell lenni a földön is. Ez volt az oka annak, hogy a „Kettős uralom” rendszere alakult ki a szittyá-magyaros népeknél. Az egyik fejedelem (kán, kagán, gyula) volt a katonai és politikai uralkodó, míg a másik volt a főtáltos (sárkán, kenese, kendős /kende/) szittyá napvallás legfőbb „papja”.

Megjelentek azonban a szittyáknál a pap-királyok is, kiknek kezében minden hatalom összpontosult. Ez a szittyá-erkölccsel ellentétes gyakorlat akkor jelent meg, amikor egy-egy szittyá birodalom leszálló, vagy széteső ágában volt. Ekkor kialakultak a diktatórikus „rendszerek” melyek mindig bukással értek véget. A szittyá magyaros népekre azonban mindig is a „móros demokrácia” (pontosabban az a *mórokrácia*, vagy „*magyarokrácia*”) volt a jellemző, melyben tilos volt a hatalom központosítása. A szittyá népek ugyanis választották a vezetőiket, mégpedig úgy, hogy az apát nem követhette a fia. Négy méltóságot választottak. A fejedelmet, vagy királyt, aki a hadsereg és a politika ura volt. A főtáltost (kendét, sárkánt), a főbíró a soltészt (kádárt, horkát) és a tárkánt (sár-kánt, az aranyak urát) a gazdasági vezért.

A szittyá birodalmak mindig akkor voltak a legerősebbek, amikor a választási rendszer jól működött. Amikor azonban a valláserkölc hanyatló szakaszába ért, amikor elterjedt a széthúzás, akkor következett be a hatalmi ágak egy kézbe vétele és a „nagy diktátorok” uralma, melynek vége mindig a „*papkirályi*” *világbirodalmak elbukása* lett. Így történt a sumér-akkád korban, Babilonban, Egyiptomban, de



Athénben és Rómában sőt a hunoknál is.

Amikor megjelentek a „papkirályok < a *Patiszik*”, valamint a császárok, már rossz ómenként jelezték a közelítő összeomlást. A diktátor ugyan kezdetben rendszerint látványos sikereket ért el, mert mindent a hadsereg érdekében összpontosított. A látványos nagy győzelmek után viszont rendre, látványos nagy bukások következtek. Ez történt – többek közt – az egyiptomi fáraók, a római császárság, a hun Attila és a magyar I. Vajk-István birodalmának az esetében is. A zsidó-kereszténység felvétele ugyanis a szövetségi szittya „demokrácia-magyarokrácia”, vagyis a választásos hatalmi rendszer szétverését jelentette. Helyébe lépett az országgal és a néppel tetszés szerint rendelkező királyi hatalom, mely örökös lett és az ellene való fellépés felségsértést jelentett, ami kivégzéssel járt.

\* \* \*

A BSZK korában azonban a szittya népeknek még két fejedelmük volt, amiről a görög és római krónikások elfelejtettek beszámolni. (Ők ugyanis az abszolutista királyi, császári uralom hívei voltak és nekik nem volt érdekükben a szittya-típusú megosztott hatalmi rendszert bemutatni és népszerűsíteni. Ők ugyanis a pápától függő királyi önkényuralmi rendszert reklámozták.)

**E**ről nem szívesen beszélnek a középkori krónikások és mai követők a hírhedt – Koestler követő „Kristóék” sem – annak ellenére, hogy *tudnak a magyaros népek kettős uralmi rendszeréről, de ezt nem szívesen kutatták*. Megjelent ugyan az *ifjú-, vagy a kis-fejedelem*, illetve a *kis-király* jelenség, de csak mellékesnek tálalt formában. Márpedig *ez rendkívül fontos dolog volt*. Az elhallgatás ellenére mégis sokan tudnak arról, hogy a turk-magyaroknak is két fejedelmük volt, Árpád és Kurszán (vagy Kusán), akiről alig írt valamit a történeisz-tudomány.

Sajnos a kereszténység felvétele után oly tökéletesen sikerült a rovásírásos könyvtáraink likvidálása, hogy már Kézaiék sem ismerhették meg a pontos valóságot a viszonylag közeli múltunkról. A görög és latin beszámolók pedig többnyire szegényesek, míg a katolikus krónikák – a történelemhamisítás miatt – többnyire zavarosak és hazugok, de mindig töményen hun-magyar ellenesek.

A kettős fejedelemség megítélésében tehát teljes a zűrzavar. Még a geneológiai kérdésekben igen körültekintő Kristó Gyula, Makk Ferenc történész páros sem tudott megbirkózni a kárpát-medencei magyar fejedelmekkel. A mai információk ugyanis egymásnak mondanak ellent és egymást átfedő időrendet mutatnak a fejedelmi rangsorban. Ennek oka pedig egyszerűen csak az lehet, hogy a magyar kettős fejedelemség kérdése tabu lett.

Az Árpád-kori magyar helyzetet komplikálja az is, hogy az ősi öröklési törvény alól, ekkor már Európa szerte próbálkoztak kibújni. Eddig ugyanis a nagyfejedelem (király) rangját és posztját a fiú nem kaphatta meg, csak az unokatestvérek. (*Csak ezzel lehetett kizárni a dinasztiák kialakulását.*) Ennek a helyzetnek az elmentmondásai jelennek meg abban, hogy Árpád halála utáni majd 40 évig nem „leljük” az igazi vezérlő fejedelmet.

Zaltasz Zsoltról ugyanis nem tudjuk, hogy ki volt. (Árpád fiának mondják, holott

Árpád valamelyik *testvérének a fia kellett hogy legyen*, mert ekkor még érvényben volt az ősi oldalági öröklési törvény, de ezt a királyi trónöröklés érdekében igyekeztek elhallgatni). Ez az alaptörvény ugyanis még érvényesült akkor, amikor *Zsolt* után Árpád unokája egyik fiának Jutasnak, a görögös nevű gyereke „*Falicsi*” következett a nagyfejedelmi poszton, az ő neve magyarul valószínűleg **Palicsi** = *Pálc* = *Pálik*, azaz *Pállós*, tehát napisteni név. Utána is egy másik unokaöccs *Taksony* (Tas?) jött, aki Árpád egy másik fiának (?) *Zsolt*, *Zoltánnak* a gyereke volt.

A helyzetet nagyon megbonyolítja, hogy *ebben a korban fejedelmi címmel titulálták Leventét, Tarkacsut (Tarhos) és Jeleh-et (Üllő) Árpád szinte minden fiát*. Ez elvileg nem hiba, csak éppen nem tudjuk, hogy közülük ki volt a Főtáltos, a főbíró Horka, vagy a Tárkány, mert ők is fejedelmi rangban voltak. A párhuzamosan jelentkező fejedelmi címek és az uralkodási idők, korok átfedései egyértelműen utalnak arra, hogy a kettős (sőt négyes) uralom létezett, ami ősi szittyá hun, avar, *kusita* < *kosúri*, tehát *kos-magyar szokás is volt*.

\* \* \*

Ismernünk illene, hogy a magyar fejedelemségeknek két; vallási és katonai főfunkciója volt. Sokan, *Kenéznek* *Kündünek* (Kendősnek) vélik és nevezik a vallási-politikai fejedelmet és vezérnek, *Hadur*-nak *Kánnak*, *Kagánnak* és *Dács*-nek (Duc és dux) a katonai vezetőt. A harmadik, (vagy negyedik) nagyméltóság a bírói volt, amit a *Karkász* (*Harka*, *Horka*, *másutt Kádár és Soltész*) néven ismerünk, ami valaha a *Körk-Ászt*, vagyis, a *Kerek-Isten* táltos főbíróját jelentette. A negyedik (vagy harmadik) főméltóság a *Tárkán*, vagy *Sárkán* volt, ami az „arany-kánt” jelentette, aki később Tárnokmester < a „pénzügy-miniszter” lett.)

A többi legfőbb méltóságokat is úgy választották meg, hogy az is körbemenjen a törzseken, kiknek legtehetségesebb vezetői kapták a harmadik és negyedik méltóságot, de úgy, hogy két főhatalom soha se kerüljön egyazon nemzetség kezébe. A két főrang azonban nem jelentett örök „jogot”, de többnyire a két ikernép feje adta őket.

A hun és magyar nemzetségek fejedelmei, kiket BSZK fejedelemnek nevezett görögül = *Arkos* = *Ur-kos-ok*. A nagyfejedelem címe viszont = *Megas Arkos* = *Magas-Úrkos*, pontosabban a *Magyar- Kos-úr*-at jelentett. A fejedelmi- és főcíme neve időnként változott. A legősibb címek egyike volt a *Kenéz*, vagy *Kende*, melyből a mai *Kend* megszólítás lett. Ennek az eredete, mint azt már kifejtettem, az egyiptomi fáraó *Kendője* volt, ami a „*méhék urát*” jelentette, hiszen ismert, hogy a méhészek kendővel védekeztek a méhcsípések ellen. (Agresszív támadás esetén azonban *kenézéssel* segítettek magukon, így nem véletlen az, hogy az első egyiptomi dinasztia korában<sup>8</sup> a második uralkodó címe a *Keneze* volt, ami magyarul *Kenézőt*, ősi szóval *Kenesét*, vagy *Kenézt* jelentett. (De ebből lett a szlávok hercege, később papja = *knyaz* < *kenéz*.) A *Kendő*, *Kende* (K-N-D) szóból lett a

<sup>8</sup> A *Menesz*-dinasztia eredeti neve a *Méhész* volt, az egyiptomi főisten pedig *Amon* = *A Moh-Méh* volt. *Egyptom* = Égi „pot”, égi-méhkas, vagy görögösen *Khempt* -FO = Méh+pt = *Méhes-pot*, *méh-kas*.

Kundu, vagy Kündü, ami Fáraót jelentett, aki a *hun*, tehát a *méh-nép* fejedelme volt. (A világhíres francia őshercegek neve a „nagy” Condé (kondé) is a Kundu-Kende névből keletkezett. Nem véletlenül tisztelik annyira ma is, bár már nem tudják, hogy miért.)

A magyar, avar, szabír népek a Napisten népe, így a *Gyula* név, ami eredetileg rang volt: a Nap-Istent, mint *Gyuló*, *Izzó* parazsat személyesítette meg. A turáni hunok (turkok) birodalmaiban a *Kán*, a nagykán = Kagán és a Kenese (Kenéz) lehetett a legfőbb méltóság, míg az avar-magyaroknál a Gyula. Erdély, a *Hét-vár országa*, a *fekete magyarok hona volt*, így ott *Gyula* volt a fejedelem rangja. Ez a cím a királyi magyaroknál már másodrendű címmé változott, mert az *erdélyi Gyula* szembefordult Istvánnal, így meg kellett halnia, méltóságának pedig el kellett tűnie. (Helyette jelent meg a *Nádor*, aki az ősi Vár-úr = *Védúr*-ból lett V = N cserével *Vádor*, majd *Nádor*.)<sup>9</sup>

A kereszténység előtti kor „pogány fejedelmeinek” történetét és háttér-ismereteit tehát a „gondos” judeo-keresztény egyházi vezetés utasítására eltüntették, a magyar rovásírásos „okmányok” és könyvtárak megsemmítésével párhuzamosan. Az eltüntetés technikája olyasmi lehetett, ahogyan pl. ma „Európában” is tilos a kommunizmus ellen harcoló magyar és német katonákról beszélni, (pláne róluk jót mondani). Ugyanígy tilos volt, a *hunok és pogány magyarok vezéreit és azoknak tetteit pozitívan emlegetni*. Ha ugyanis beszéltek róluk, akkor rosszat nem tudtak mondani. A családfinta latin mondás szerint: *A halottakról jót vagy semmit*. A halott görögül = mor, latinul mort. A mondás tehát azt jelenti, hogy: „Mórok-ról jót vagy semmit”. Pontosabban a népi mondás szerint: *mór-magyarokról jót, vagy semmit*.

**A** „kérdőjeles fejedelmként” szereplő Levente, Tarhos és Üllő is valóban fejedelmek lehettek, mert a hun-magyar ikernépnek mindig két nagyfejedelme volt, de hát a krónikák többnyire (és nem véletlenül) csak egyről emlékeztek meg. A hazatérés, honfoglalás ma már ködös mítoszokban úszik és valós személyeket cserélnek össze isteni és mitikus lényekkel. Semmi sem bizonyítja például azt, hogy Álmos élő személy volt-e, vagy magyar isten, aki Mózeshez hasonlóan „hazavitte” népét. (Még az is közös bennük, hogy hosszú időn át vonultak, települtek és alakultak nemzetté. Valamint az is közös, hogy amíg a vízen talált *Mózes* = *Móses* (*Mosós* !), nem mehetett át a „*Jordán vizén*”, addig az *Álmos* (= *H+ almos* = *dombos*, vagy *Málos*, tehát a magashegyi) nem mehetett át a hegyen, vagyis a Kárpátokon.

Érdekes jelenség az is, hogy Taksony után már a fia Géza következett a nagyfejedelmi székben. Ennek azonban érdekes körülményei vannak. Először is, ekkor már nálunk is többen kacérkodtak a feudális királyok trónöröklési példájával, így Taksony is gondolhatott arra, hogy fiának biztosítsa a trónt. Felvetődhet azonban az is, hogy *Tas*, (aki Gyeicsa Géza apja), „*Zaltásznak*” Árpád testvérének volt a fia. Ez

<sup>9</sup> A görög N = v (kis v betű) ami könnyen téveszthető. Pl.: villa = nyila, villan = nyillan, vitorla = nyit-  
orlap, virgonc = nyargonc, vihog = nyihog. Stb.

esetben pedig unokatestvér kapta a fejedelmi címet. Géza megválasztásának azonban lehet egy nagyon különleges magyarázata is. Nevezetesen az, hogy felesége az erdélyi Gyula lánya *Sarolta* lett. Ennek pedig az a pikantériája, hogy Géza – a jelek szerint – „papucs uralkodó” volt és helyette a túlzottan is férfias felesége uralkodott.

**S**arolta ugyanis a férfiakkal versenyt ivott, verekedett és korabeli írások szerint: „*Az egész országot kezében tartotta, férjét és ami férjéé volt, maga kormányozta*”. Erdélyben egyébként az apja, a Gyula volt a korlátlan úr, míg a Dunántúlon Tar-Szeréndnek a fia Koppány. Géza a vallás dolgában sem igazán tudott határozni, mert felvette a judeo-keresztény vallást is, de nem adta fel az ősi Napvallást. Azt mondják, a keresztségben ő is István nevet kapott, de ez tévedés, elértés lehet, mert Géza csecsemőként, a napvallás tűzkeresztiségében kapta az „*Isten-nevét*” és nem az István nevet, a Géza név ugyanis már önmagában is az istent jelenti. Géza (G-Z) –FO = Az-Égi. Aki pedig égi, az maga is isten.

## Utószó ürügýén

A „*Magyarok Bejövetele*” címet kapta a híres-neves „Feszty: Körkép”. Úgy, ahogy azt az após Jókai Mór megfogalmazta. Ma még meglehetősen zavaros „történet” ennek az oka. Elsősorban az, hogy a hivatásos történészek szinte megátalkodottan ragaszkodnak a katolikus krónikákban fogant és a Bach-korban továbbfejlesztett *hun-avar-magyar ellenes elméleteikhez*, de főleg az akadémikus mundér „becsületéhez”. Azt mégis feltételezem, hogy ma már minden objektív tudós túllépett a „*besenyők által bezavart ázsiai hordák*” primitív teóriáján, hisz még a nagy tudású és az annyira óvatos László Gyula is revidálta a maga „fiatalkori álláspontját” és kettős honfoglalásról beszélt, amit nagyon sokan el is fogadtak. Ez már egy kicsi, de határozott lépés volt a „finnugoros” mélypontról kifelé és felfelé. A 2000-es év, mely a magyar feudális királyság megalakításának (És nem a magyar állam megalapításának !) az 1000 éves évfordulója, jelentős és sorsdöntő lépés volt a magyarság történetében. Az alapvető baj csak az, hogy ennek a fordulatnak a rendkívül negatív szerepét pozitívvá hamisítják, tanítják, bár a Kitalált évszázadok c. Illig könyv nagy csapást mért a hazugságok hirdetőire. A nyers tényekkel szemben, ugyan ma még keményen hadakoznak, de bizonyítani nem tudnak.

Az *ezeréves magyar királyság* „szaldója” pedig, maga helyett beszél: Vajk- István ugyanis Európa valószínűleg (egyik) legerősebb, így a történelemcsináló Nagy Magyarországnak lett a Nagyfejedelme, amit judeo-keresztény királysággá cserélt át. Az utódok viszont a 2000-es évet már csak tönkre-csonkított és erkölcsileg szétvert kis-trianoni Magyarországgként, a „futottak még kategóriában”, de most már történelem elszenvető, sőt „bűnös népként” élik meg. Sorozatosan megalázva, hiszen szinte folyamatosan kell „kalapgyűrögetve aláztatatosan szégyenkezniük” az őket kirabló és kihasználó cinikus – szittyátlanított – Európában.

Ennek a politikának természetes következménye lett az, hogy a mögötte tornyo-

suló „Honfoglalás-szindrómát” a talpáról a fejére állították. Nekünk viszont a harmadik ezredévet azzal kell kezdenünk, hogy a valóságot állítsuk ismét két lábra. Ha ezt megtesszük, akkor hamar kiderül, hogy *nem az akkori európai rangelső Magyar Birodalomnak volt szüksége a római katolikus vallásra, hanem a római pápának* (és a római császári címet a frankoktól „elbirtokló” I. Ottónak, a későbbi Nagy Ottónak és a többi II-III. Ottó német-római császároknak) *volt szüksége a magyarok aktív segítségére.* (Ne feledjük, hogy már 899-ben is a magyarok verték szét Brentánál a németekre veszélyes II. Berengár lombard seregét.)

A mai történészek mégis arról papolnak, hogy a judeo-kereszténység felvétele következtében. *A magyarság egy elkerülhetetlen bukástól menekült meg. Természetesen az akkori vezetők zseniális döntése révén.* Ez természetesen az évezred egyik legszemérmertlenebb és legcinikusabb véleménye, melyet az ellenségeink fogalmaztak meg és verik folyamatosan a magyar ifjak agyába.

Eme „választásnak” a hátterét – az akkori kor igazi arcképét – azonban a középkori pápai csalás, és hamisítási program teljesen megváltoztatta. A mai történelemtudorok pedig elfelejtettek mindezt rámutatni. A római judeo-katolikus kereszténység ugyanis akkor – már évtizedek óta – szinte felmérhetetlenül mély erkölcsi dágványban fetrengett, aminek jellemzésére csak két példát hozok fel. (Most nem a Kitalált évszázadokra és a Naptárhamisításra kívánok hivatkozni.)

1.) Rómában, Vajk-István Nagyfejedelemmé választásának évében 897-ben, VI. István pápa parancsára kiásták sírjából Formosus pápa holttestét, melyet végig vonszoltatott Róma utcáin, majd a Tiberisbe dobatta. A felháborodott nép fellázadt ellene és ezért őt börtönbe zárta, majd ott megfojtották. 2.) István királyunk halálának évében pedig egy másik pápát, IX. Istvánt a nép úgy megverte, arcát úgy elcsúfította, hogy többé nem mert megjelenni a nyilvánosság előtt.

**G**ondolkozzunk csak el: A becsületességéről és nemes erkölcséről híres magyar népek tehát *ezt az „új erkölcsöt” kellett a megújulás végett felvennie.* Ma már tudhatjuk, hogy ez az út vitt bennünket Muhiig, Mohácsig és Trianonig. A magyar Balsors ugyanis nem volt más, minthogy őseink Vészereződéssel megerősített kristálytisza igazságot és testvériséget hirdető rendkívül toleráns Napisten szeretet-vallását eldobtuk, és helyette *mások magyar-hunellenes hitét vettük nyakunkba.* Ezzel megtörtük az ősi magyar „varázst”, azt a képességet hogy a mi „ideológiánkat” – a mi vallásunkat – követhessék mások. *Ezzel az „aktussal” pedig negatív „paradigmaváltást hajtottunk végre”.* Az történt ugyanis, hogy a sokezer évig mindig győztes, gazdag és művelt őskeleti magyaros- hun birodalmak legnyugatibb bástyájának, tulajdonképpen a keleti aranykor mindenki által irigyelt példaképének szerepét feladtuk, (eldobtuk). Helyette pedig egy másik, de sokkal rosszabb ideológia legkeletibb pufferjaként – ütköző –bakjaként védtük a bennünket mindig csak becsapó, kirabló és kihasználó „Nyugatnak” az érdekeit. Pontosabban a királycsináló pápa által vezérelt hatalmait, amely meg sem mozdult, amikor őket védtük, amikor – saját hajdani, testvériségünket megtagadva – szembeszálltunk a rokon tatárokkal és törökökkel, akik a mi segítségünkre jöttek, de akikkel szemben tiszt-

tességtelenül viselkedtünk.

**B**űnünk nagyságát pedig az növeli felmérhetetlen nagygyá, hogy a *keleti testvéreinket (oroszoakat, bolgárokat, kunokat, besenyőket, horvátokat (bogumilokat) stb. megtagadtuk, kitaszítottuk őket, majd ellenük fegyverrel fordultunk.* Ezek pedig, a bennük általunk keltett gyűlöletből mindmáig táplálkozva, azt mestersegesen felfokozták. Így *előbb pánszlávvá*, majd fokozatosan ádáz és kérlelhetetlen *ellenségeinkké váltak.* A fejetetejéről a talpára állított Hazajöveteles honvisszafoglalás története tehát erről is elmondja az igazságot. Ha pedig végig gondoljuk az eseményeket, akkor rájövünk, hogy a sokat emlegetett Balsors is innen ered. Sok egyéb között be kell látnunk, hogy a balsorsunknak két fő oka van. Először is elhagytuk szittyá testvéreinket és átálltunk a főellenséghez a judeo-katolicizmushoz. (Minket kezeltek főellenségként, kiket meg kell semmisíteni.) A másik ok az, hogy a volt hittestvéreinket, szittyá társainkat eretnekké minősítve, fegyverrel támadtunk rájuk, és mint bogumil „isten-káromlókat” gyilkoltuk őket halomra. Erről persze nagyokat hallgat a középkori történelem, de a magyar történelem is.

Ezért üldöz bennünket a balsors.

Ámde azért nem tudunk tőle szabadulni, mert sem mi, sem az általunk elárult testvérink sem ismerik a valóságot. Csak annyit tudnak, hogy a Balkán egy puska-poros hordó, mely bármikor robbanhat. Csak éppen arról hallgat a meghamisított történelem, hogy kik is tették oda azt a hordót és miért is akarták annak idején felrobbantani. Bizony, azért mert az akkori Balkán állt ellen legkeményebben Rómának és éppen velünk magyarokkal igyekeztek a Balkánt és a törököket féken tartani. A keletet csak becsapó és kijátszó nyugat érdekeit sajnos mi képviseltük és miattuk veszítettük el igazi arcunkat.

A harmadik évezred nagy felfedezései remélhetőleg lehetővé teszik, hogy kiegyezzünk a balkáni testvéreinkkel. Ez azonban csak akkor fog sikerülni, ha nem a fertőben fuldokló nyugat érdekeit képviseljük kelettel szemben, hanem mi állunk a leszegényített kelet élére, hogy megvívjunk a gátlástalan és hiteltelen nyugattal.

Az igazat megvallva, egész közép- és kelet Európának új honfoglalásra kellene felkészülnie, hogy ezer év után a saját jövőjét építse a nagyon gazdag szellemi és anyagi örökségével.

Monorierdő, 2003. június 22.

**Práczi István**

## Karácsony és Luca-széke

A magyar ősvallás Nap-esztendőjének az utolsó időszaka December hónap, melynek végén „meghal” a gyengülő Nap (Ó-év) és megszületik a Fény, (új napsugár), mely új-Nappá nő, amit Újesztendőnek nevezünk. Ez a fontos esemény a szittyá vallásban kiemelt helyet kapott. Meg volt ugyanis az asztrológiai és kultu-

kus jelentősége, de ezen felül mélyen beépült a magyar családok és a szittyia magyar nemzet életébe. Olyan erővel, oly szépen és annyira emberien, hogy a zsidó-keresztény vallások is kénytelenek voltak felvenni őket a hivatalos ünnepeik közé.

A magyar nyelv és a magyar írás ősi jelentés rendszere még ma is lehetővé teszi e fontos ünnepek eredetének a megismerését. Ennek érdekében azonban „kénytelen” vagyok a „*Práczi-féle szófejtés*” délibábosnak minősített „őskódját” alkalmazni, mert a magyar szavak csak így jelennek meg őseredeti tartalmukban és szépségükben. Sokan intettek, hogy az ősnyelvet ne próbáljam beleprézelni az indoeurópai nyelvekbe. Tulajdonképpen igazuk is van, hiszen eszem ágában sincs a préselgetés, de mit tegyek, ha rengeteg ősi eredetű „európai fogalom” magyar szóból származik.

Felhívnam az olvasó figyelmét arra, hogy sok „idegen” szó magyaros alakja majd a szemünket veri ki. Pl. *Latinban*: rövid = *curta* = kurta, *pastor* = pásztor, *cupa* = kupa. *Angolban*: riadó = *alarm* = a-lárma, hordó = *cade* (ejtsd: *kád*) = kád, polc = *des k* = deszka, lószerszám = *hame* (ejtsd: *hám*) = hám. Stb.

A fenti szavak azonban a mai tanítás szerint idegen eredetűek. Én viszont nem vagyok hajlandó megtagadni szemem és agyam világos észleléseit. Nem vagyok hajlandó megtagadni ősi nyelvünket, benne az olyan nyilvánvalóan magyar szavakkal, mint azt a *karácsony* szóval teszi a hivatalos tudomány. A mai magyar nyelv-és néprajz-tudomány ugyanis a legszebb és legmagyarabb ünnepünk nevét a szláv *kracsun*-ból eredezteti.

Azt azonban már a magyar „amatőr” őskutatók is nagyon jól tudják, hogy a Karácsony szoros kapcsolatban van a kerecsen-sólyommal. *Karácsony* napi ünnepséget ugyanis *kerecsen* sólymok repítésével zárják. Mások pedig azt is észrevették, hogy a magyarok a *mag*-nak, a *mag*-árnak a népe és egyáltalán nem véletlen, hogy a decemberi ünnepeken a *magyaros édességek, sütemények mákkal, mogyoróval és dióval* készülnek, melyeket a hunok kedvenc csemegéjével a *mézzel* teszik még kívánatosabbakká.

A karácsony-kultusz rendkívüli fontossággal bírt őseinknél. Nem kétszáz és nem ezer-esztendő óta, hanem a szittyiai napvallási múltunk kezdetétől, azaz sok ezer év óta. Ha viszont az egész kultikus összefüggéskört jól akarjuk megérteni, akkor a „kályhához”, a magyar ős és úki gyökök nyelvéhez kell visszamenni, mert a mai szavak, csak az ősi jelentésükben árulják el nekünk az évezredek igazságokat. Kezdjük tehát az alapoknál.

Az *esztendő* szavunk jóval többet mond, mint azt ma hisszük. Az *eszteN-dő* szónk pl. *östéN* = isteni+dő = vagy világúri < *östéR-idő*, tehát a galaktikus idő; hiszen „*a nap*” egy-egy fordulata adja a „*napot*” és földünk egy *esztendő* = *östér-idő* (év) alatt, fordul meg a nap körül.<sup>10</sup>

Az év utolsó hónapja is magyar nevet visel. December neve ugyanis a *Disz-em-*

<sup>10</sup> (A rovás R = N-el, amit a latin írásra áttérve már elfeledtünk. Ha azonban jól olvasunk, akkor kiderül, hogy a Duna „latin” neve: az *isteR*, nem más, mint *IsteN*. A magyar isten = osten fogalom pedig azonos az Östérrel, a „természettel”.)

ber volt, ami ma a „Mikulást” idézi fel. (Az olasz Dicembre (ejtsd: *dics-embre*), ami magyarul dicső, de francia ejtéssel már *Disz-embr*, tehát a *dísz-ember*.) Ehhez azonban tudnunk kell, hogy az ősi magyar tűz szónoknak egyik szinonimája a *dísz*. (T = D gyakori jelenség. Pl.: Toppan < dobban, tomp < domb, tűr < dūr. Stb.) A dísz tehát mindig *pirosat*, a *tűz* színét jelentette. Nem véletlen tehát, hogy a piros ruhás Mikulás egy magyar *disz-ember*, azaz tűzember, aki a „Nap-fia”.

Bármennyire is megsértődnek a szlovákok, meg kell mondanom, hogy a Mikulás név is egy rontott magyar ősszó. Nemcsak azért, mert a piros-ruhás Dísz-ember magyar ajándékokat, aranydiót és mogyorót hozott aranyalmával együtt a szittyamagyar gyerekeknek. (Azt pedig a ellentábor is tudja, hogy a magyarok a *magnak* < a *makknak* a népe. Ezért címerfánk a TÖLGYFA, melynek szintén makkja < *magja* van. Érdekes „véletlen”, hogy a „magyar kártyában” a TELET is a *makkok* díszítik és egy „*tűz-ember*” látható közöttük).

**A** „magokat” ajándékozó *Miklós* < Mikulás név ugyanis eredetileg *Mákolós* < (M-K-L-S) < *Máklós*, vagyis a magokat apróra törő < őrlő apó, aki a Napistent ábrázolja, a *Tűz-embert*, vagy Dísz-embert, aki az utolsó hónap nevét adta. A december francia és olasz neve egyaránt dicembre = dics-ember, ami a Tűz = Dísz szóból keletkezett. (A magyar nyelvben a T sokszor lesz DL, mint a toppan- dobban, tomp- domb, fond- font, kond- kont, hold- holt, stb.) Az örögedő nap-apó tehát tűz-ember, aki piros-ruhás dísz-ember.)

A mag-őrlő mákolós lett Mikulás és Miklós, a szorgalmas szittyamagyar gyerekek megjutalmazója. Belőle csinált később visszamenőlegesen „mártír püspököt” a katolikus vallás, de ennek ellenére mindmáig „pogány”, azaz piros díszben „működtek”. Persze, azt se szabad elfeledni, hogy a *mákos guba* (göbe = göb < nap), a *mákos* rétes és csiga (beigli) a Galaktika spirálját idézi fel. A lópatkót utánzó *dióspatkó* viszont a Fehérlő-ősiszennőre emlékeztet. December = Díszember tehát a napisten hava, melynek ünnepei az ősi szittyamagyar misztériumokat fejezték ki.

## Luca napja

Erről mesél a hírhedt Luca-történet is mert igen veszedelmes nevet rejtett, melyet minden áron ki kellett törölni az emberek tudatából. A *Luca* < Lúca < LÓKA, ami (aki) a Fehérlóvat < a LÚT, a magyarok istenasszonyát jelentette. Azt, aki Napistenőként, a *fénynek* az anyja. (Fény /lat./ = *lux* és /sp./ = *luz*, /ol./ = *luce* stb.) A Lucia nevét, tehát át kellett alakítani, főleg azért, mert a neve a fényt és a tisztaságot is jelenti. Ki is találtak egy katolikus mítoszt (á+mitosz = ámítóst) a következők szerint:

Egy Luca < Lúcia nevű szüzeleánnyól (tűz-lánnyól) azt tanítják, hogy az iu. 303-ban vértanúságot szenvedett. Ő ugyanis felvette a keresztény hitet, ámde a pogány vőlegénye feljelentette és kivégezték. A kegyes és szentéletű lányból tehát „Szent Lucia” lett, aki ma „véletlenül” a *prostituáltak* védőszentjévé „lépett elő” (!).

Ez a Luca < Lucia név nálunk egy katolikus ősmesével lett összekötve, mely a



*Luca-szék* (egy lóca) készítésével kapcsolatos. A Luca napja december 13-ára esik, ami tudat alatt, már önmagában is a szerencsétlenséget sugallja. A falusi legénynek egy különös négy lábú széket kell készíteni, aminek kifaragását Luca napján kell megkezdeni. A lócát (lóca = lovacska) 13 napon át úgy kell megcsinálni, hogy minden nap egy-egy részét, de mindig más fából kell elkészíteni. Ha már készen van, akkor az egészet a templomba kell vinni és az éjféltől misére hívó harangszókor kell beütni az utolsó alkatrészt. Ezután egy kört kell rajzolni a szék köré. Ha pedig felállnak a „lócára”, és akkor meg lehet látni a boszorkányokat. Ha viszont valamilyen megtámadná a luca-székes embert, akkor nem kell megijedni, hanem az oda-készített kötőféket kell a boszorkány nyakába egy dobni, mire az azonnal elveszti az erejét.

A Luca (lóca < kis ló) név egyébként a fényt, a hajnal pirkadását jelenti, ami természetes, hisz ő a szittyák nap-istennője: a FEHÉRLÚ. Ha viszont *csak magyarul* olvassuk a LUCA szót, akkor; a lúca = *lóca* < *lovacska*, (Lúcika = lú-csikó) szót kapjuk. Ez pedig nálunk *lóca*-ként közismert, hiszen a négy lábú ülőke a lovat, lovacskát utánozza. A finnugorosok ilyenkor szoktak „kijönni a farbával”. Előveszik pl. a szlovák szótárt, mely szerint az *ülőke* < *lóca* neve = *lavicska*, ami szerintük „természetesen” annullálja az összes fenti *nyelvi-sovinizmust*. Abban azért reménykedem, hogy az olvasó a szlovák *lavicska* szóban azonnal észreveszi a *lovacskát* és a Lúciát = a lú-csikót.

A mai nyelvészek mindezt nem akarják tudni. Ha ugyanis tudnák, akkor megismernék a Lőcsei *fehér-asszony* titkát is. A Fehér-asszony, vagy a Fehér Személy, sőt az Asszonyi Állat is azonos szittyá ösfogalmat jelentenek; a Fehérlót < a Fehér-Istennőt, a hun-magyarok ősi istenasszonyát. Őt „ábrázolják” az előbbi nevek, hiszen *az első ősiszennő* = *asszony volt*, kinek LÓ nevét a görögök jól írták, de rosszul olvasva = Ió (ió)-nak ejtették) A régi fehér jelző szerint tehát jogos az „Asszonyi Állat” jelző. A *Fehérló* ősanából pedig könnyen lett; *Fehér- Asszony*.

A „szittyá eredet” egyik jelensége volt az, hogy az ősi szittyá-l magyar nyelvet elhagyó törzsek, az ősi szavakat az akkori tartalmukkal őrizték meg, amelyeket ma „ős-szlováknak”<sup>11</sup> neveznek. Ez viszont olyan változás, mely abból keletkezett, hogy a katolikus keresztény vallás latin betűs írása rosszul képezte le az ősi magyar elnevezéseket. Így lett a LÓ városka nevéből Lova, majd *Léva*, (LÓ nevű város ma is van Franciaországban. De az ősi Halics mai neve a Lvov sem más, mint a lova szó torzult alakja.)

A LÓKA elnevezésből Lóca, majd Lőce < Lőcse lett a keresztény magyaroknál. Tipikus példa a „szlovákiai” IGLÓ város neve, mely hajdan az égi = az *Igi-Ló*, az ősi napisten nevét kapta. Ebből szlovácul Új-helyt = *Nová Vest* csináltak. Csak-hogy a VES (V-S) szó falut jelent, ami „*ŰES*”, tehát a magyar ŐS < ŰS szónk latinós és rontott „lefordítása”, (hiszen Ő = VE vagy UE,) tehát *Igló* = *Ves* = *Ues* = *Űs*

<sup>11</sup> Az S és Sz betűk az ős és ősz (isten) fogalmat takarnak. A szlovák szó tehát az ős-lovakat jelenti. A szlovén viszont = ős-ló-fény < ősiszén fénye jelentést hordoz.

< Ős, azaz Ősisten, ami szittyául = Égi-Ló = Igló.

*Léva* (L-V) őseve LOVA volt, ami ma náluk = *Levice* azaz *lovica* < *lovika* = lóka. LŐCSE (L-C < löke = lúka) neve azonban szlovákul = *Levoca*, ami „Levoka” = Lovika jelentést hordozza. Hasonló módon lett a megyerből = *meder*, a magyarból < *modor* (Modra). Nagyon tanulságos Szenc neve ami „szlovákul” = Senec = *Senek*, vagyis *paraszak*. Kétségkívül a mai „szlovákok” helyretették Szenc szittyá nevét „amit most újra Senec-nek hívnak. Ez pedig a Szenes = parázs- Nap istennő ősi neve volt.

## Karácsony Körasszony

Karácsony ünnepe a szittyá kultusz legfontosabb megnyilvánulása, mellyel az Óév (Ó-nap) halálát, és az Újév (Új-nap) születését ünneplik. Ezt az ünnepet pedig a születés istennője az ősi Boldogasszony (Napistennő = Tűz-anya = Szűz-anya) tisztelete hatja át. Annyira, hogy a zsidó-keresztény vallás először megpróbálta a szittyá-magyar hétszeres Boldogasszonyt kitörölni a magyar népek agyából, de ez nem ment. Áttértek tehát a „beépüléssel” módszerre és a Szűzanyából *Szűzmáriát* csináltak, akit a katolikusok elfogadtak ugyan „isteni-asszonynak”, de nem ismerték el *Anyá istennőnek*. Holott a Háromszentség hajdan az Atya, Anya és Fiú harmóniáját jelentette. Karácsonyt tehát egy földi nő születésének, és a Jézuska születésének napjává tették.

Az „operáció” sikerült, mert ezzel a megoldással szépen, fokozatosan (bár több száz év alatt) sikerült eltíkolni az ősi szittyá-magyar ünnep lényegét. A Fény-születésének, a nap megújulásának a bekövetkezését. A mai teológia és etnográfia, – no meg a magyar nyelvtudomány – azonban, a legősibb és legszentebb szittyá-magyar ünnep nevét is megcsúfolta, mert *méltatlan szláv szavakból származtatja*. Az eddig elfogadott és agyunkba-magyarázottak szerint a magyar *Karácsony* a szláv *Kracsun* szóból származik. Ez azonban igen jelentős tévedés, pontosabban kapitális hamisítás.

A *Kracsun* szó ma ugyan a szláv nyelveken valóban Karácsonyt jelent, csakhogy a *Kracsun* keletkezett a Karácsonyból és nem fordítva. (Máskülönben ezt teszik a szláv *král* és a *király*, valamint a *krszt* = kereszt szókkal is. Az ősi magyar *királ* szót rovás módon (K-R-L)-nak, a keresztet = K-R-SZ-T- nek írtuk, hiszen mi nem használtunk magánhangzókat. Ezeket a szlávok majdnem betű szerint átvették *Krszt*-et és *Kral*-t csináltak belőle.

Ugyanez történt a Karácsony < Karácson = (K-R-CS-N) szóval is, amit a szlávok *Kracsun*-ként vettek át. Az átvételt főként az bizonyítja, hogy a szláv nyelvben a *kracsun* szónak nincs ünnepet jelentő rokon-szava. Márpedig egy szócsalád közfűggései igen kemény bizonyítékok. A *kracsun* ugyanis horvátul = *retesz*, *tolózár*, ami *keresztelő*, vagy egy kereszt-fa. Úgy tűnik, hogy az eredeti alapszó a *kracs* = lépni, ugrani ige. A *kracsun* szó tehát az ugrás, a retesz-tolás (ez is ugrik), vagy a

sietés szava lehet. (A lépj-kí, siess szlovákul = *vi-krocs*.) Van azonban olyan szó is, hogy *kracs* = lopás. Szemmel láthatólag mindegyik magyar eredetű, hiszen a *kracs* < *kraty* = lopni is a *kerít, keríti* (K-R-T) szóból alakult ki. Ennek ellenére nálunk ma is azt tanítják, hogy a Karácsony szláv eredetű.

Nem veszik tudomásul, hogy a Karácsony eredetileg az ősmagyar vallás *Óév búcsúztató és Újév üdvözlő és megújuló Nap-ünnep*e volt. Az ősi rege logikája tökéletes: A nap ereje a gyengül, tehát a nap ó-év elmúlóban van. Ámde a Nap-istennő már áldott állapotban van a megújuló *Fénnyel*, az új-nappal, vagyis az Új-évvél. Tekintettel arra, hogy a nap egyik ősneve a *Kör-isten* < *Kör-östen*, a Nap-istennő neve a *Körasszony* (K-R-SSZ-Ny) volt. A kör jelző itt kövört jelentett, vagyis az áldott állapotot fejezte ki. Az év utolsó napja (ez valaha dec. 24-e volt), valamint az új esztendő első napja (ma dec. 25-e) a Páros-napistennő anyaságának a nagy ünnepe lett. (A téli nap *fényének és a hő energiájának* a csökkenése után a *nap-erő* újra növekedni kezd és a *Kör-isten* fokozatosan erőre kapott.

**E**zt a „születésnapot” valaha a *Körasszony* (K-R-S-Ny) napjának hívták, melynek természetesen több jelentése van. Az első és legfontosabb: a *Kör-Asszony* = *kövé-r-asszony*, egész pontosan az *áldott állapotú asszony*, aki rövidesen szülni fog. (A Boldogasszonyt Tiszántúlon pl. *Vastag-asszonynak* is hívták.) Karácsony napjának estéjén, a „nap-éj-egyenlőség” bekövetkezésekor – átvitt értelemben – haldoklik, majd meghal az „Ó-esztendő”. (Estén-dő+l ek, = *Estén-dő+l*, tehát az Ó-nap ezen az *estén tűnik el*.) A már vajúdó „*Kör-Asszony*” pedig éjfélkor megszüli az „Új Eszten-dőt; az *Új Östen* (i+) *dőt*, < az *Új Östér* időt”.

Mindez persze azt is jelenti, hogy Karácsonykor nem a „zsidó-katolikus keresztény Krisztus” születik meg, hanem a Nap-Ifjú, a Fi-Új, a finy-új, vagyis az *Új Fény*. A felkelő napnak ugyanis legelőbb az első fénysugara, majd a nap pereme jelenik meg.<sup>12</sup> Az ÚJ-FÉNY természetszerűen a megújuló napot, vagyis az *ÚJ-ÉV* < az új Esztendőt jelenti. (Az ekkor születő „istenfi” mindkét neve is ezt fejezi ki. JÉZUS (J-Z-S) neve = ÚJ-AZ-ŐS fogalma. A KRISZTUS (Christen) pedig a Krist-en = *Kör-istent*. Aki tehát őt követi, az *kör-östeni*, mai szóval: kör-östeny, azaz = *keresztény*.)

Igen érdekes, hogy a zsidó-keresztény teológusok, ha latin tudásukkal akarják „kábitani” a híveiket, akkor a karácsonyi ünnepet „*Sol invictus*-nak”, a legyőzhetetlen nap ünnepének mondják. Ők azonban már nem tudják, hogy a génjeik az igazságot mondatják ki velük. A legyőzhetetlen **nap** ugyanis a szittya népek ősi NAPISTENE. (A *hős* < tüzes isten közneve az *Ős*.) Az ő gyerekek < fiúk pedig nem lehet más, mint a nap *lényege*: a hős napenergia kísérője a *Fény*. A Fény neve

<sup>12</sup> Egyáltalán nem véletlen a Ludolf-féle számnak a „Phi (fi)-nek” a kultikus szerepe. Mint ismert: a Kör kerülete (= O, ami a napistennő jele) „*osztva*” az átmérővel („I” = a férfi-isten jele) adja a Phi < *Fit*, a 3,14...-et, az úgynevezett irracionális számot, aminek az a jellemzője, hogy a fényszámítások egyik bázis-száma és nélküle fénysebesség számításokat végezni nem lehet. A **Fi** = finy, (egyúttal a magyar **Fi** < **Fiú**) ami a nyugati nyelvekben a véget = *fin*-t jelenti, de a magyar finy (fin) a megvilágosodás kezdetét fejezi ki.

ma = *Kriszt-us* = (K-R-S-T) < Christen = *Kör-isten*. A magyar népek tehát a *Nap Fiai*, más szóval a Tűz fiai < a fehérlő NAP a = *Fehérlő* fiai. Az új esztendő születésével a „Fehérlő” fiát, < a *Fény-fiút* ünneplik.

Nem szabad azonban elfelejteni a Biblia tanítását, hiszen Krisztus a következőket mondja: „*Én vagyok az ige.*” Aztán: „*Én vagyok a világ világossága.*” És: „*Én vagyok az ősvény*”. E szavak ősmagyar nyelven világosan beszélnek arról, hogy Krisztus a Nap-isten fia. *A világ világossága ugyanis a nap*. Mivel Krisztus azt is mondotta, hogy „*Én és az Atya egy vagyunk*”, Ő tehát, mint a világ-világossága a nappal azonos. Ezt mondják azonban a nagyon sokat citált, de (részben) félreagyarázott szavai is: *Én vagyok az ige (G)*. A hajdan rovásírás < G, a következőket jelenti: ág, ága, ég, ege, *éggő* és ÉGI, ami –FO = IGE. Az *ige*, a *G* tehát fordítva az ÉGI-t jelenti, vagyis az *istent*, avagy az *éggőt*, ami pedig a NAP.

**M**ég szebben beszél a harmadik idézet: *Én vagyok az ősvény (?)* amely, a teológusok szerint nagyon keskeny, mert az igazság útja. Ezzel én nagyon nem értek egyet. Az igaz, hogy az igazság útja *MA (!) valóban keskeny*, de egy tisztességes társadalomban nagyon széles út az, melyen mindenki elfér. Krisztus sem mondja az ellenkezőjét, mert ő nem az *ősvényről*, hanem az *ős-fényről* beszél. Az ősfény pedig a *nap*. A kör bezárult; *A nap-fia tehát égi és –FO = ige; mivel ő az éggő, ő az ősfény, aki egyben a világ világossága*. Azt hiszen, hogy ehhez semmit sem kell hozzátenni.

Ez a nagy ünnep tehát kitörölhetetlenül vésődött be a szittyá-magyar népek szívébe, így a zsidó-katolikus vallás sem törölhette ki. Kitalálták tehát a helyettesítését szolgáló *Szűzámária-Kisded mítoszt* (á+mitóst), amit Jézus- Krisztus születésével kapcsoltak össze. Ezt aztán a legnagyobb „katolikus ünneppé” tették, teljesen figyelmen kívül hagyva a természet rendjét. A katolikus teológia szerint ugyanis a *szeplőtlen fogantatás* napja *december 8. – a Szűz-Mária napja*, vagyis Krisztus fogantatása napja. Ehhez képest két hét múlva már megszületik az istenfiú Jézus-Krisztus.

Szűzámária valójában egy Boldogasszony pótlék, így az ünnepei sem követik az ősi *Hét-Boldogasszony* „funkcióit”, hanem hiteltelen pótlékként (csalétekként) szerepeltetik. Ez egyébként a katolikus logika alapján is kiderül. Ha a szűzen fogantatás december 8-án történt, akkor a születés a 9-ik hónap múlva várható. Ez pedig a következő év augusztus közepe körül következhet be. A felderítésben pedig az ősi szavak újra elgázosítanak:

Augusztus 11-e kötelező, de szemléltető módon Zsuzsanna (franciásan *Susanne*, becézve: *Szűzan*) napja, ami bizony ősi szókkal a *Szűzanya*, vagy Űs-anya = *Ősanya* napja. Augusztus 15-e viszont az ősi Szűz-anya (Szűzann) = *Nagy-Boldogasszony* napja, ami a katolikusoknál a „*Szűz-Mária mennybemenetelének*” az ünnepvé degradálódott.

Az igazságot újra a magyar szavak hordozzák, hiszen kilenc hónapra megtaláljuk a Zsuzsanna = Szűzann < *Ősanya napot*, ami a magyarok eredetének napját sugallja. A Nagy-Boldogasszony név pedig maga helyett beszél. Vajon mikor bol-

dog egy asszony? Akkor ha gyereke születik. És mikor *nagy-boldog* egy magyar fiatal asszony? *Hát akkor, amikor elsőre FIA (a „trónörökös”) születik!*

Krisztus születésnapja tehát augusztus 15-e és nem pedig december 24. A szavakat értelmezve azonban a katolikus „*menyibemenetel*” szó is kifejező, mert az istenfiú születése, az elképzelt legnagyobb boldogsággal, magával a menyibemenettel ért fel. A Karácsony tehát a születésnek, illetve átvitt értelemben az ANYA-MÉH-nek az ünnepe. *A túri istennő, (a túri-Lú = „Turul”), más néven a Fehérló, egyúttal az Anyaságnak, a női MÉH-nek is az istennője.* Ezt a „bonyolult” igazságot fejezi ki a német nyelv is a Karácsony = Weichnachten szavával.

**A** német nyelv is rontott szittyia nyelv, ahol sok németes torzulást észlelhetünk. (Nevezetes a latin M és a magyar rovásírás V betűje = M ugyanaz. Ennek okán az M és W betűt sokszor összekeverték a „fordításnál”. Nálunk pl.: múlt < volt, mállik < válik, maraszt < váraszt, stb.) Ennek következtében sok német szóból is előbukkan az addig rejtett őstartalom. Például a mező = Wiese (víze) = Míeze, azaz Mező, a hullám = Welle, azaz a nő = melle, ami hullámszik. A lágyság, puhaság és az öl, a *lágycék = Weiche*, ami magyarosan = Méjche = *Méhe* jelentést fejez ki. A *Weich*-szó másik jelentése ma a felszentelési, de a harmadik jelentése szerint a *Weiche* = a régi sas. (Pontosabban a „turul”, ami ma is a németek címer-madara!) E három szó tehát együtt jelenti a hun-magyarok ősanját, a megszentelt „Méhet”, a *Turult*, a túri-Lút, vagyis a turáni istennőt.)

Ezek után már logikus, hogy a német karácsony (*a sas röpítés napja*) = Weichnachten tehát a Méh-éjszakája. (*a Nacht = éjjel*), ami egyidejűleg a sas = a Turul éjszakája. A Napanya éjszakája. Nem hagyható azonban figyelmen kívül az sem, hogy a nagyon katolikus francia nyelvben a Karácsony neve = NOEL, ami = *nő-él*, vagy nőjél, hiszen a nap már erősödik és *nől*.

A magyar összavak sokat tudása azonban még ennél is makacsabbul van jelen a napjainkban is. Hegedűs püspök úr az MTV december 21-i adásában arról is beszélt, hogy a Karácsony hármass ünnepe. Ezzel magam is egyet értek, csak másként értelmezem. Az Első ünnepe az óév búcsúztatás és újév érkezés ünnepe, ami egyúttal a nap fiának a < Fényfiúnak a születési ünnepe. A második pedig a *Kerecsen-sólyom* (rovásírással = K-R-CS-N) és a *Karácsony* ünnepe.

A szó eléggé bonyolult, mert egyaránt jelentette a *körössön, körözzön* szót a kerecsen-sólyom igéjét, valamint a *körösztljön* (keresztül-jön) igét, amikor az újszülöttet „keresztben vitték át a tűzön”. A magyar gyerekeket ugyanis nem vízzel „keresztelték”, hanem tűz-keresztiséget kaptak. A Fiút, a *Fényt* = az Újszülött, az „*Új-Évet*” tehát megkörösztlítették, vagyis ősi szokás szerint, a Fehérló < *Turul* Napiszentő tiszteletére, röpített Kerecsen sólymokat (turulokat) *megkörösztlíttek* = megköröztölték.

A fentiekből – úgy vélem – elég világosan kitűnik, hogy a *Körasszonnak* a várandós anyának a napja, a *Körösztlés* és a *Kerecsen* név torzult latin írással lett KARÁCSONNYÁ. A nap, és tűz szittyia fiainak a magos < magyaros ünnepévé. Ilyenkor ugyanis a *mákos kalácsot*, a magyarok kedvenc süteményét is megsütöt-

ték. Remélem, *senki sem tekinti a kalács nevét szláv örökségnek*, hiszen az is a magyar karácsonyt jelenti. Hogyan is énekelnek a magyar gyerekek: „*Kiskarácsony nagykarácsony, kisült-e már a kalácsom?*” (A kalács = *karács*, mert L = R, mint: *lebben* < *rebben*, *kelepel* < *kerepel* stb.) A karácsonyi *kalács* ugyanis < *kelős* = *ke-lőcs* megdagadó, megnövő kelt-tészta. Ebből a KARÁCSONY szóból, rovás módon csak mással-hangzókkal < K-R-CS-N-nak lett írva, így torzult ki a szláv *Kracsun*, vagy *Krasun*, amit a nyelvész Bach-huszárjaink a finnugorizmus fölényét bizonyítandó, nagy diadallal hoztak vissza, mint valami értékes etimológiai zsákmányt.

A **harmadik ünnep a Fenyő-Ünnep**. Igaz erről a mai tudorok azt mondják, hogy a németektől vettük át és az első fát 1824. Karácsonyán a híres Brunszvik család állította. Ezt a közlést akár el is lehet hinni, csak azt nem, hogy őseink nem ismerték volna a *fenyőfa kultuszt*. A magyar nyelv igazi kutatói jól tudják, hogy a *fenyőfa a nap-jelképe*. A magyar *fenyő* szó a *fényő* < *fénylőt*, vagyis a napot jelenti. A nyugati nyelvek szavai is ezt erősítik meg: A *fenyőfa* ang.) = *pin*, *pan* –FO = *nap*, a (lat.) = *pinea* –FO = *a-nip* < a *nép*, vagy *nap*. Ámde van egy más (fr.-ang.) *fenyő*-szó is = *sapin*, ami –FO = *nipas* = *nap-ász*, vagyis a *nap-isten*. (Az már csak „*finomság*”, hogy a *sapin* = *sapir* < *szabír*, vagy *szabír* = *szavár* szó, ami a magyarok őskori neve volt. A legnépszerűbb *fenyőfa* azonban a *luc* (lux) *fenyő*, ami a *lúk*-*fenyőjét*, az *istenek fáját*, a *fénylő-fát* jelenti.

A *fenyőfa* tehát nem véletlenül jelenik meg az ősi életfa ábrázolásokban. Több helyen *Krisztus-fájának* is hívják, mégpedig teljes joggal. A *fenyőfa* ugyanis, „*kereszt-fa*”, hiszen ágai keresztben és körben állanak. (A rovás F (fény) betű = ⊗ vagy ⊕ . Az kör a *nap-szimbóluma*, az X = *kereszt* pedig a *Tűz jelképe*). Amint lát-hatjuk a *karácsony* és a *fenyőfa* rengeteg szállal kötődik az ősi szittyá napvallás-hoz. Ezért méltatlan dolog ezt az ünnepet elvenni a magyar ősvallástól és vele, új-kori „*találmányként*” büszkélkedni. Attól már nem is beszélve, hogy ezzel a *hami-sítással* éppen az a *napvallást gyűlölő zsidó-katolikus egyház* sajátította ki és *hirde-ti* saját *dicsőségére*, amely a *pogánynak* és *eretneknek* nevezett *nap-hívőket tömegesen* küldte *halálba*, vagy éppen *gályákra*.

## Mikor volt és mikor van Szilveszter?

Ehhez a témakörhöz tartozik azonban az évet lezáró Szilveszter név története is, melyre nincs (nem katolikus) elfogadható magyarázat. A teológus szómagyarázók természetesen ezt is a katolikus ős-ámítás-ból magyarázzák – mondván – Szent Szylveszter vértanú volt és tiszteletére több későbbi pápa is felvette a nevét. A valóság azonban ismét más, és sokkal egyszerűbb.

Ha a szót a magyar gyökök szerint elemezek, akkor újra egy ősi fogalmat találunk a helyén. A téli nap-éj egyenlőség ugyanis az *óév elvesztését* és az *újév szülését* jelentette. A két alap-fogalmat összevonva kapjuk a magyar „*szülve- vesztel*” állapotot. Ezt pedig később és latinosan, görögösen írva Szyl-vesztel, majd Szil-

veszter lett. (Az R = L azonosság és csere jól ismert.)<sup>13</sup> Az ős-jelenség magyarázatát ezzel be is fejezhetnénk. Tehetnénk, de nem tesszük, mert a magyar ősnyelvnek még van számunkra más mondanivalója is.

Már említettem, hogy az ősi napforduló egyben az évfordulót is jelentette, így az újév december 25-én kezdődött. Gergely pápa naptárreformja azonban egy teljes héttel későbbre tette az év első napját. Erre a napra pedig Eurfozina, magyarosan Fruzsina nevét tették. Nem tudom, hogy milyen szándékkal, de az ő neve is a nap-istennőt idézi. A Fehérlő = izzó, fehérlő nap, a *Fruzsina* (F-R-ZS-N) = furruzsina = *Forrózó-nő* a Fórró-Nő < napistennő. A megreformált naptár is a Nap-istennő nevével kezdődik. Őt, azonban, mint említettem, megelőzi a Szylveszter ünnepe, az év újonnan kialakított utolsó napja.

Van ugyanis a SZILVESZTER szónak még más olvasata is. Szótagolva menjünk újra végig az összetett szón, ennek a bonyolult névnek az írásán. Szilveszter = ólatinus magyar nyelven = SZŰLVESZTER = *Szűlv+eszteR*, ami (V = Ú, vagy Ű) = „Szűlü < vagy szülő-EsteN”, világosan fogalmazva a *Szülő-istennőt*, a Méh-istennőt jelenti. Ez pedig újra a *Boldogasszonyt* idézi fel.

Azt hiszem, sikerült némi „zürzavart” okoznom, az eddigi „keresztény-naptárban”, illetve a keresztény ünnepek magyarázatában. Talán azt is érzékeltetni tudtam, hogy az összes ünnepek őstartalmát célszerű volna kikutatni, és részletesen kifejteni. Ez a munka azonban még odább van. Ámde azt láthattuk, hogy még a jelenlegi eltorzult formájukban is sok fontos, eddig ismeretlen információt hordoznak a naptárak máig is meglévő névsorai. A december hónapot azonban a *Magyarok* (a magasok < magvasok) havának is tekinthetjük. A „*Minek Nevezzelek*” című név-elemző munkámban már nagyon sok jelenséget feltártam. A magyar ünnepek tanulmányozása azonban sokkal több erőfeszítést követelne meg az etnográfusainktól, hiszen ezeken keresztül ismerhetnénk meg mélyebben az ősi szittyia napvalásunkat és annak a teljes múltunkat átfogó csodálatos rejtelmét.

## Húsvéti ünnepek

A zsidó-keresztény egyházak a legnagyobb egyházi ünnepnek a Húsvétot tartják, hiszen – mint ők tanítják – Krisztus az istenfői ekkor támadt fel halottaiból. A zsidók viszont a húsvétot a szabadság, a megszabadulás ünnepének tekintik. Tulajdonképpen mindkét félnek igaza van a maga módján. Az ősi valóság azonban egészen másról mesél nekünk. Erről a valóságról elsősorban az ősi szavak vallanak.

Vegyük a magyar húsvét szót, amely egyértelműen beszél a húsról, melyet a kifejezés másik fele szerint vesznek, kivettek – az edényből. Az összetett szó azon-

<sup>13</sup> Innen ered a „*Meghalt a király, éljen a király*”-mondás, ami nem a királyra, hanem a napra vonatkozott. Meghalt a kör-élő (NB. A bibliában is Élő < az isten, ami magyarul = Élő-isten.) A kör-élőből alakult ki a köréj < kiráj szó. A *Meghalt a kör-isten, éljen a kör-isten* állapot csak a napforduló igazságát fejezhetette ki, hiszen csak abban a helyzetben következett be az „egy-pillanat” alatti király = kör-isten váltás.

ban eredetileg kicsit mást jelentett. Ennek megértéséhez tudnunk kell attól, hogy a latin betűkkel hajdan nem igen tudták kifejezni a hosszú nómássalhangzókat sem. Ezeket egy V betű hozzáillesztésével próbálták kifejezni. Ez persze bizonyos zavarokat okozott, mert új szavak alakultak ki, melyek egy része máig is megmaradt a nyelvünkben. (A ló így lett= lov, majd lova, a hó = hava stb.). Az evés, az ősi ét szóból vet, majd vét lett. A hósvét tehát a hós ételt jelentette, amit a böjt után akkor tettek először az asztalra.

A szittyá társadalomban ugyani s a téli egyoldalú és szükös étkezés után tavasszal méregtelenítő kúrát, azaz böjtot tartottak, amikor még hóst nem ehetek. Ez a tilalom tulajdonképpen a jövőt védte, mert így akadályozták meg, hogy az erdei és háziállatok zsenge falását kipusztítsák. Szükséges volt megvárni a tavaszt, amikor az idő, a táplálék és a család helyzete már megmutatták, hogy mennyivel lehet az állat állományt bővíteni, vagy mennyitől kell megszabadulni.

A Hósvétot megelőző Virág-vasárnap a kizöldülés, vagyis a tavasz ünnepe volt, mely megelőzte és indokolta a hósvéti ünnepekét. Ez az alkalom a zsidóknál a bárány és kos ölés ünnepe lett, ami a szabadulást és a lakmározást hozta magával. A zsidók a húsvétot peszah = peszak-nak nevezik, ami magyarosan azaz –FO = keszap < keszap, azaz a birka kaszab-olás kezdete. A zsidók is a hósételt kapcsán ölték a kisbárányokat, bár ennek az aktusnak volt egy kultikus oka is. A szittyák egyik ága, az úgynevezett kusiták (kos-népek) voltak, kikkel a vallásuk miatt szöges ellentétbe kerültek. A zsidók ugyanis a szittyá napvallással ellentétes eszmeiséget vallottak. Ennek okán a kusita < kos-népek lettek a főellenségeik, kiket a zsidók szemében a kos testesített meg. A kusita népek jellemzője a tekintélyelvű vezetés, mert a birkák a kos után mennek. Ha nincs kos akkor könnyen terelhető és pusztítható seregletté válnak. A kos-népek ennek megfelelően igénylik a kost, s ha ez hiányzik, akkor ez a nép-csoport képtelen érvényesíteni az egyébként kítőnő képességeit. A kusiták és zsidók ellentéte az ősi zsidó ünnepekben is megjelenik. A kaszabolás ünnepe előtt ugyanis kiválasztottak egy kost, melyet felcicomáztak és a vallási rítus során – jelképesen – a kosta rakták a zsidók minden bűnét, majd a kost megölték, vagy kikergették a pusztába, ahol ugyanaz a sors várt rá, mert a vadállatok rövid idő alatt megölték és felfalták. A zsidó-keresztény vallás ezt az aktust később kivette a húsvéti ceremóniából és csak a bárányok megölése és a lakoma maradt meg.

A kos-t ugyanis bűnbakként a pünkösdüi ünnepnek átkeresztelt szittyá Fény-ünnep helyettesítésére használták fel. Ennek keretében kötözték a szidó-liturgia szerint a Kos-fejére a bűnt. A magyar punkost szó ugyanis a blünt-kosd parancsot jelenti. (A húsvét neve latinosan pásca, ami –FO = a-csap, a lecsap cselekvést jelenti. Aki pedig lecsap az a kaszap = kaszab.) A pühnkösd viszont = pentecosta, ami pentet-kost kifejezést hordozza. A bűntet = pentet torzulás hajdan nyelvjárás (idióma) eredménye volt. A pentekosta = bűntet-kost tehát a zsidó-keresztény hit egyik tétele, amit most másként értelmeznek. Ma ugyanis isten bárányát emlegetik, ami Krisztus kivégzésének, (a bárány, vagy kos lekaszabolásának) zsidó szellemű



elnevezése, akit húsvét alkalmával szintén le lehetett, vagy le kellett ölni, miután rárakták a zsidók minden bűnét. (Ma ugyan a világ bűneiről és az egész kereszténység megváltásáról beszélnek, de a lényeg, hogy Krisztus „aki mint isten fia egy Kos, aki a népét – a birkákat – vezeti, nem lehetett áldozati bárány, hanem bűnbak, aki elvitte a szidó-kereszténység bűnét. Ezért ő volt az első bűnbak < bűnkos.) A magyar népek hagyományában ezt a jelenséget pünkösdi királyságnak nevezik. Ez pedig nem más, mint a halálra-ítélt kos (legény) utolsó napja a siralomházban, aki utoljára még „király”, mert kívánhat akármit, megadják neki. Másnap viszont kivégzik.

Pünkösöd viszont a szittyáknál a Fény-ünnepe, a tavasz igazi ünnepe, a Fényisten ünnepe. Erről világosan beszél a német neve. Pünkösöd = Pfingsten. A szó másik fele, sten = isten, míg a fény, fny a németeknél pfing lett, hála a görög G, a gamma betűnek. (A gamma = γ, ami a latinos Y jelhez nagyon hasonlít. Ennek következtében a magyarban jellemző Ny betűjelet NG-nek olvasták. A fény, fny szónkból így lett fint. A franciák első királyának Meroving neve is merő-fínyt, vagyis a delelő napot jelentette.) A pünkösöd = bünt-kod tehát valójában a fény ünnepek és a Pfingsten = Fényisten fordítás a helyes.

A húsvét szittyai ünnep voltát egy nyugati legenda is megerősíti. A frank, gót hagyományok egy Ostra (Alustra) nevű tündért említenek, kinek feje felett a madarak, a lábánál pedig a nyulak láthatók. Ezzel magyarázzák a húsvéti nyúl és a tojás kultuszt is. A magyarázat alapvetően helyes, de nem pontos. A tündér ugyanis maga a turáni istennőnk, akit Fehérlónak, egyszerűen Ló, vagy Lú-nak hívtak. Az Ostra (Austera) szó magyarul az oster és osten, vagyis az őstér és ősten = isten nevet rejti. Az őstér természetesen a csillag-tér, a mennyország, az Ostra (Astra) pedig az őstér úrnőjét jelenti.

Erről tanúskodik a húsvét német neve = Östern is, ami hajdan az Őstér-nő, vagy Ősten-nő neve volt. Az pedig talán csak „véletlen”, hogy Krisztus vasárnapi, azaz húsvéti feltámadása után felment a mennyekbe, vagyis a csillagok honába. Az ősi szittyai-magyarból átvett német kifejezés viszont tökéletessé teszi a húsvéti legendát. Krisztus, amikor felszállt a mennyekbe, akkor a németek szerint őstérni, viszsztatérni akart. (Húsvét = Östern+i). Eszerint isten fia visszatért az Őshöz, ahogy hajdan az istent nevezték. Illetve felment az őstérbe a csillag-országba. Az pedig tényleg a „vakvéletlen” dolga, hogy a magyar királyok a csillag-ország királyai is voltak. (A királyi címek közt szerepelt a jelentéktelennek tekintett Galicia királyi cím. Holott Galicia neve ősi módon, azaz –FO = a-cila = a csillag, vagyis a csillagok országa. A fővárosa Halics volt, ami –FO = csilah (csillag) melynek ikervárosa a szilágysági Zilah.)

Most már csak a nyulak és tojások kérdése marad nyitott. Az kétségtelen, hogy a tojás az élet hordozója és a nyúl a szaporaság jelképe, de régen mégis többről volt szó. A kulcsszó pedig a Fehérló istennő szittyai neve a Lú, ami az istennőt jelentette. Az istened birtokos-szerkezetű kifejezést hajdan a Lúd szóval fejezték ki. Az emberek tudatában aztán a Lúd = liba a termékenység jelképévé vált, hiszen hatal-

mas tojásaiból sok kis liba született. A lúd fonák olvasata a Dúl szó viszont az istent jelenti. Ehhez a Lúd = Dúl „királyhoz” mentek Hunor és Magor feleséget szerezni. Dúl király ugyanis az alánok = a-lányok királya volt. A két dalia tehát jó helyen keresett feleséget.

A nyúl szó is innen ered, hiszen a-nyúl –FO = lú-ny-a, vagyis Ló- isten-anya, aki sok gyerekéről és szaporaságáról ismert. Az istenanya másik jelképe a hold volt, melynek latin neve = lúna, ami magyarul lú-Nő az istenasszony, a napisten felesége. A gyorsan kerekedő hold ugyanis sok népnél a termékenység jelképe volt. Ez a Lúnó < lúna szó –FO = a-nul, vagyis a nyúl, a nyúló, nő, gyarapodó hold.

**A** húsvéthoz azonban kötődik még egy úgynevezett népszokás, a locsolkodás, vagy locsolás. A szokás ugyanis mesterségesen lett kialakítva és nem az ősi hagyományokból keletkezett. A zsidó-keresztény vallás ugyanis átvette a zsidó napisten utálatát, amiből a tűz-gyűlöletŰK Is származott. A szittyák magukat a tűz fiainak nevezték, a velük szembenálló vallások pedig a vizet tekintették a tűz-oltás legfőbb eszközének. A szittyák tűzzel keresztelték gyerekeiket, a keresztények pedig vízzel. A kéz és lábmosás is vallási kultusz a zsidó-keresztény liturgiában. A katolikusok most is vízzel vetnek keresztet és ha valamit „megszentelnek”, akkor vízzel szórják, fröcskölik be. Mindez pedig azt jelenti, hogy a zsidó-keresztények mindig a szittyá tűz-vallási hagyományokat, a nap és tűz kultuszát tagadják. Amikor ugyanis a tüzet oltják, a szittyá hit tüzét semmisítik meg. A húsvéti locsolással is valójában az ősi hitet, a nap-tüzet, a szittyá vallás tüzét kívánja (jelzi) kioltani. A húsvéti locsolkodás ennek a tűzoltási ceremóniának a propagálása, a zsidó-katolikus víz-kultusz beplántálása, beépítése a mai emberek agyába. Szokják meg az új törvényt: A víz mindig eloltja a tüzet. A keresztény-zsidó kultusz mindig legyőzi a szittyá tűz- és napvallást.

Monorierdő, 2003. április 15.



## Tartalom:

### *Práczi István*

#### **Honfoglalás vagy bejövétel? I. rész**

Magyarország és Nagymoravia .....	3
Sabartoi Asfaloi és a Turkok .....	6
Törökök-e a turkok? .....	8
Magos és kos-nép .....	13
Turkia és Szerémség .....	13
Szlávok és mórok .....	16
Nagy-Moravia, vagy Mór-ország? .....	20
Vallás-háborúk és szittya népek .....	24
Honfoglalás szindróma .....	27
Kazária és Csuda-ország .....	28
Bejöveteli stratégia .....	32
Bolgár < Nándor = Vándor .....	34
Rámai Királyság .....	37
Hol is van Patzinákia? .....	40

#### **Honfoglalás vagy Bejövétel? II. rész**

Huszárok és kozákok .....	49
Kabarok – avarok és arabok .....	51
Vérszerződés .....	57
Kangárok, vagy szovár-magyarok .....	59
Hazatérés és Honfoglalás .....	60
Bolgárok és Bizánc .....	63
Honfoglaló törzseink .....	67
Fejedelem, vezér és király .....	72
Utószó ürügyén .....	76

### *Práczi István*

<b>Karácsony és Luca széke</b> .....	79
Luca napja .....	80
Karácsony Kőrasszony .....	82
Mikor volt és mikor van Szilveszter? .....	86
Húsvéti ünnepek .....	87

## Utószó ürügyén

Elérkeztünk Práczki István negyedik, komoly nyelvészeti tanulmányának kiadásához. Éppen ezért az illendőség azt kívánja, hogy néhány szóval bemutassam azt az embert, akinek a nevéhez fűződik ez a négy korszaknyitó tanulmány. Személyesen még nem beszéltem vele, de egy tanulmányát már meghallgattam a Szittya Világkongresszuson Budapesten, 2002-ben. Sajnos akkor már egészségi állapota nem engedte meg, hogy saját maga adjon elő, hiszen éppen akkor volt túl egy súlyos műtéten, s a hangszálai miatt más olvasta fel a dolgozatát.

A mi kettőnk kapcsolata azzal indult, hogy az Ébredés keretein belül kiadtam a *Szkitizmus, Erdély és Dácia* című munkáját, melyet örömmel fogadott, hiszen aki a mai glatzerencek által hazudott és tanított magyar történelemmel szembeszáll, annak legjobb esetben is az agyonhallgatás a következménye a „hivatalosok” részéről. Nem beszélve az anyagi segítség megvonásától, hiszen hiába lálal az ember a hóna alatt huszegynéhány könyvével kiadót keresni, mindenütt elutasításban részesül, s ha véletlenül sikerül a magán kiadás anyagi vonzatát előteremtenie, még ott van a könyvkereskedelem perifériája. Ez a mai magyar sors Magyarországon.

Arra bezeg van pénz, hogy a hazudott történelmet többezer forintos könyvbe csomagolva, képekkel illusztrálva juttassuk el az arra még kapható olvasókhöz. S hogy az ilyen könyvek és kiadványok milyen romboló hatással vannak ifjúságunkra, arra jobb nem is gondolni. Pedig már hál' Istennek sokan lerántották a leplet erről a finnugor-elméleti marhaságról (még a finnek is tiltakoznak ellene, nem vallván rokonnak a magyarságot!), az itthoni tudoraink, s azok szolgai holdudvara fogal-körömmel kiáll ezen elmélet mellett. Teszik mindezt azért, mert ők nem a magyar fajtához tartoznak, tehát érdekük fűződik ahhoz, hogy az itt élő magyar néppel elhitesseék, hogy egy silány, életképtelen, bűnös nemzethez tartozik. Hiszen ha fiataljaink megismernék valós történelmünket, akkor büszkén felemelhetnék végre fejüket, s nem majmolnák az alig párszáz éves történelemmel rendelkező ún. nyugati kultúrákat. (Nem beszélve arról a keverék USA-ról, melynek dicső történelme abból áll, hogy 150 év alatt egy földrésznyi őslakosságot irtott ki!)

Az igazság, ha lassan is de fölébe kerül a hazugságnak, köszönhető ez Práczki István és társai hatalmas, semmitől vissza nem riadó kutatómunkájának. Ők minden egyes tanulmányukkal egy darabját adják annak a képnek, mely a magyarság történelmét ábrázolja, s amely ha elkészül, a világ is rácsodálkozik arra a népre, melyet úgy hívnak hogy magyarság. Ilyen dicső történelmet még hazugságok árán sem tud kovácsolni magának egyetlenegy nemzet sem, pedig sokan próbálkoznak. Kiderül majd az is, hogy a magyar egy ősnép, melynek Istentől kapott csodálatos nyelve segítségével lehet megfejtetni a már kihat népek írásait, amely azt bizonyítja, hogy a magyar az ősnyelv s hogy testvéreink voltak a hajdani nemzetek.

Práczki István dolgozatait olvasva részt vehetünk Attila oldalán a nagy Hun Birodalom ügyes-bajos dolgaiban, csatározhattunk a római légióval, részt vehettünk a

---

nagy hódító hadjáratokban, s örülhettünk annak, hogy e hatalmas birodalomban milyen szervezett belső élet folyt. Majd egy későbbi korban ott lehettünk Etelközben, s a hazatérésre gyülekező magyarokkal együtt köthettünk Vérszövetséget, melynek kapcsán utána elindulhattunk vissza hazánkba, a Kárpát-medencébe. Csodálatos utazás volt, igaz hogy voltak kisebb-nagyobb veszteségeink, de végül megérkeztünk, s belakhattuk újra a Kárpátokkal ölelt drága hazánkat, megsegítve az itthon maradt testvéreinket. Majd belecsöppentünk az Államalapítás korszakában, amely sajnos elindított egy olyan folyamatot, amely a hajdan volt csodás nemzetből egy maroknyi népre csökkentette a XXI. századra a magyarságot, s birodalmát a szomszédos népek osztozkodásának következtében tenyérnyire zsugorította. Mindez hozzátartozik történelmünkhöz.

Mint az elején írtam, tanulmányai olyan korszaknyitók, hogy azok felhasználásával kellene elkészítenünk a magyarok történelmét, oktatva általános iskolákban, középiskolákban. Sajnos itt megint falakba ütközünk, mert megint azok uralják az oktatási tárcát, akik azon vannak, hogy gyermekeink még csak véletlenül se találkozzanak a magyarságot dicsőítő történelem oktatással. Gyermekeinken kísérleteznek, hiszen előző ciklusukban olyan tananyagot kényszerítették ifjúságunkra, melynek a felére sem volt szükség, gondolva arra, hogy gyermekeink vagy idegbetegek lesznek, vagy abbahagyják a tanulást. Tévedtek, mert a mi fiataljaink átlagon felüli teljesítményt nyújtva megtanulták a tananyagot. Most mással próbálkoznak – mivel az előbbi kísérletük nem vált be –, úgy felhívították a tananyagot, hogy azt még a barna bőrű másság gyermekei is el tudják sajátítani. Mivel gyermekeink átlagon felül okosak, ezzel az újabb próbálkozásukkal a sötétségben akarják tartani tanuló ifjúságunkat, hiszen tisztában vannak azzal, hogy a fiatalság a jövő generációja, s nem mindegy hogy hogyan neveljük. A magyarság jövője a fiatalok kezében van. Éppen ezért azt mondhatnám, hogy stratégiai ágazat az oktatási tárca, s ezért nem véletlen, hogy amikor a kommunisták vannak hatalmon mindig a kisebbik partner kapja ezt a tárcát, akiről már a bolt előtt virágot áruló nyugdíjas Mari néni is tudja, hogy melyik fajt képviselik.

Harcolnak ellenünk, s nekünk is harcolnunk kell, ha életben akarunk maradni. A harc nem tűr megalkuvást, amit kikutatunk a magyarsággal kapcsolatban azt bátran le kell írni, nem kell egy fogalmat százszor bizonyítani, mert a részletekben elvész a gyermek. Bizonyítsák be ellenségeink az ellenkezőjét, de ők tisztában vannak a mi igazságunkkal, ezért mélyen hallgatnak, vagy ami a legszomorúbb más eszközhöz folyamodnak az igazság elkendőzésére. Egyszerűen bolondnak, elmebetegnek állítják be a magyarság mellett kiállókat. A bátorság a legnagyobb fegyverünk, ettől félnek a legjobban, éppen ezért igazságunkhoz köröm-szakadtáig ragaszkodnunk kell, hogy másokat is meg tudjunk nyerni harcunkhoz, ahol nincs megalkuvás, mellébeszélés, mert fennmaradásunk múlik rajta. Práczi István is azok közé tartozik, akik felvették a harcot, s nekünk magyar érzelmű embereknek fel kell mögé sorakoznunk, segítenünk kell őt, hogy munkássága minél több magyar ember előtt ismeretes legyen, mert ő is azon fáradozik tanulmányaival, hogy oszladozzon

az a köd, ami a magyarság történelmét még borítja.

Kedves Pista bátyám! Tudom hogy idős korod, s egészségi állapotod ellenére éjt-nappallá téve görnyedsz a számítógép előtt, azért hogy újabb kutatásaid eredménye ne maradjon meg magadnak, hanem azokat kiírva magadból – még egy kis szeletkét hozzáadj a magyarság igaz történelméhez –, ezért csak azt kívánom, hogy újabb tanulmányaidhoz találj egy kiadót, hogy a még érdeklődő magyarság hozzájuthasson, ezzel is eltüntetve a fehér foltokat történelmünkéből.

Békéscsaba, 2003.10.20.



**Práczki István** kiadott tanulmányai:

**Ébredés 10. szám:**

**Szkítizmus, Erdély és Dácia**

**Ébredés 10. szám 1. melléklet:**

**Eltűnt évszázadok nyomában**

**Ébredés 10. szám 2. melléklet:**

**Ezeréves mérleg**

**Ébredés 10. szám 3. melléklet:**

**Honfoglalás vagy Bejövétel? I. rész**

**Ébredés 10. szám 4. melléklet:**

**Honfoglalás vagy Bejövétel? II. rész**

